லாத வீட்டுகளின் ஈரத்தரையில் துவாரம் செய்து கொண்டும் வசிக்கும். இவைகள் குடும்பம் குடும்பமாக ஒவ்வொரு ஸ்தலத்தில் வசிப்பது வழக்கம். அவைகளுக்குள் ஏதேனும் அசாதாரணமான மரணங்கள் உண்டானாலும் அல்லது வேறுவிதமாக வீட்டாரால் தொந்திரவுநேர்ந்தாலும் மரணமடைந்தவை போக மற்றவை தங்கள் சுயஸ்தானத்தைவிட்டு வேறோரிடத்திற்குக் குடிப்புகும். இதை நாம் வழக்கத்தில் காணலாம். எப்படியெனில் எலிகளைப்பிடிக்கும் பொருட்டுவைத்த பொறிகளில் முதல்ஒன்று அல்லது இரண்டு தினமே எலிகள் விழுகின்றன. பின்னால் எவ்விதமான அவைகளுக்குப் பிரியமான வஸ்துவை பொறிகளுக்குள் வைத்தபோதிலும் அவற்றையணுகா. எலிகளின் தொந்திரவும் விசேஷமாய்க் காணப்படுவதில்லை. இது எல்லோருக்கும் நன்றாய் தெரிந்த விஷயம். பிடிபட்டுப்போன எலிகளைக் கண்ட மற்ற எலிகள் பயந்து வேறு இடத்திற்கு ஓடிப்போகின்றன. சில காலம் சென்றபின் மறுபடியும் தங்கள் சுயஸ்தானத்திற்குத் திரும்பிவந்து விடும். இப்பேர்ப்பட்ட எலிகளின் பேரில், மற்ற நாய் பூனை முதலியவற்றின் பேரில் இருப்பதுபோலவே, ஒரு விதமானசிறு உண்ணிகள் (Fleas)உண்டு. அவைகள் தான் மகம்மாரி வியாதிக்கு முக்கியமான காரணம். இதைக் கேட்க ஒருவேளை ஆச்சரியமும் நம்பிக்கைக் குறைவும் உண்டாகலாம். அடியில் வரும் விஷயங்களால் உண்மை விளங்கும். இந்த எலி உண்ணிகள் எலிகளின் பேரிலேயே வசிக்குமல்லாமல் மற்ற ஜெந்துக்களின்மேல் அவசியம் நேர்ந்தாலொழிய இருக்கமாட்டா. மேலும் இரக்த ஆகாரமில்லாமல் அநேக நாளும் தங்கமாட்டா. காற்றோட்டம், வெளிச்சம் சூரியவெப்பம் உள்ள இடங்கள் அவற்றிற்கு சத்துரு. ஒரு வீட்டில் மகம்மாரி காண்பதற்குமுன் அதே வீட்டிலாவது சுற்றுப்பக்கங்களிலாவது எலிகள் ஏராளமாய் இறந்து விழுவதைக் காண்கிறோம். எலிகள் விழும் பக்ஷத்தில் மகம்மாரியின் சூச்னை என்று உடனே அவ்வீட்டை விட்டுவிடுவது உத்தமம். ஒரு இடத்தில் மகம்மாரியால் பீடிக்கப்பட்ட எலிகள் மற்ற எலிகளுடன் கலக்குமாகில் அவற்றின்மேலுள்ள உண்ணிகள் மற்றவைகளின் பேரிலும் தாவுகின்றன. மகம்மாரி விஷ இரக்தத்தால் போஷிக்கப்பட்ட உண்ணிகள் சௌக்கியமான எலிகளைக் கடித்தவுடன் அவற்றிலும் விஷம் ஏறி வியாதியை உண்டாக்குகின்றன. இவ்விதமாகவே ஒன்று பத்து நூறாக வியாதி பரவி, முதலில் எலிகளாகவே மரணமடைகின்றன. இதைக் கண்டவுடன் வீட்டார்கள் ஜாக்ரதையாகவோ தாமதமாகவோ வீட்டை அடைத்துவிட்டு வேறஇடம் செல்லுகிறார்கள். இதன் மத்தியில் இறந்த எலிகள் அவ்வீட்டிலேயே கிடந்துபோகின்றன. இதன் மேலுள்ள உண்ணிகள் இரக்த ஆகாரமில்லாமல் தரையிலூர்ந்து தவிக்கும் காலத்தில் கொஞ்ச காலமாய்விட்டதால் ஜனங்கள் வீட்டைத் திறந்து உட்செல்லுகிறார்கள். உடனே பஞ்சத்திலாழ்ந்து பரிதவிக்கும் உண்ணிகள் தங்களுக்கேற்பட்ட எலிகளல்லாவிடினும் இரக்த அவாவினால் மனிதர்களின் கால்களில் விழுந்து கடிக்கின்றன. அப்படிக் கடிபட்ட ஜனங்கள் மகம்மாரியை அடைகிறார்கள்.

அல்லாமல் வேறு விதங்களில் வியாதியடைதலுமுண்டு. மகம்மாரி வியாதியால் வருந்தும் ஒருவனுடைய வஸ்திரங்களில் இந்த உண்ணிகள் ஒட்டியிருந்து சௌக்கியமாயுள்ளவர்கள் மேல் பாய்வதும் உண்டு. அல்லது மகம்மாரி கண்ட எலிகள் நெல் மூட்டை முதலான சாமான்களின்பேரில் சஞ்சரிக்கும்போது உண்ணிகள் உதிர்ந்து வீடுகளில் பரவியோ அல்லது அந்தச்சாமான்களைக் கையாடும்பொழுதோ மனுஷ்யர்களின் பேரில் பாய்ந்து அவர்களுக்கு வியாதியையுண்டாக்குவதும் உண்டு. எவ்விதத்திலும் மகம்மாரி வியாதி இந்த உண்ணிகள் மூலமாகவே ஜனங்களை யடைகிறது. இது விஷயம் விசேஷமாய் ஆராய்ச்சி செய்து கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றையெல்லாம் இவ்விடம் எடுத்துக் கூறின் வளரும்.

மேற்கண்ட விஷயங்களால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால் பூலோகத்தில் எலிகளே இல்லாவிடில் மகம்மாரி வியாதி ஜனங்களை அடுக்காது என்பதேயாம். இது சாத்தியமோ வெனின் அசாத்தியமே. ஆனாலும், கூடுமானவரை பிரயத்தனப்பட்டு எலிகளை நமது வாசஸ்தானங்களினின்றும் ஓட்டிவிடலாம். இதற்காக நாம் செய்யவேண்டுவதென்னவெனில் எலிகள் சாதாரணமாய் இருட்டறைகளிலும், ஈதமுள்ள வீட்டுத் தளங்களிலும், குப்பை மேடு முதலான இடங்களிலும் வசிக்கும் என்று முன்னமே சொல்லியிருக்கிறோம். அதன்மேல் வளரும் உண்ணிகளும் அப்பேர்ப்பட்ட இடங்களிலும் காற்றோட்ட மில்லாத இடங்களிலும் ஏராளமாய் ஜீவிக்கும் என்றும் சொல்லியிருக்கிறோம். ஆகவே நம்மவர்

ஒவ்வொருவரும் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டுவது என்னவெனின், நாம் வசிக்கும் வீடுகளை சுத்தமாயும் யதேஷ்டமான காற்றோட்டமும் வெளிச்சமும் உள்ளதாயும், குப்பை முதலிய அசுத்த வஸ்துக்களை வீட்டுகளின் அருகாமையில் சேர்க்காமலும், வீடுகளின் தளங்களை செங்கல்லோ கருங்கல்லோபரப்பி ஈரமில்லாமலும், வீட்டைச்சுற்றிலுமுள்ள ஜலதாரைகளை சுத்தமாய் வைத்துக்கொள்ளவும்வேண்டும். இப்படிச் செய்வதனால் எலிகளுக்குத் தங்க இடமற்றுப் போய்விடுகிறது. மேற்கூறியவற்றை ஒருவீட்டில்மாத்திரம் அனுசரித்து அண்டை வீடுகளில் அனுசரிக்காமல் இருப்பின் அதனால் உண்டாகும் பிரயோஜனம் ஒன்றுமேயில்லை யென்று சொல்லலாம். ஒவ்வொரு கிராமத்திலோ பட்டணத்திலோ உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டாரும் இதையனுசரித்து வருவாராயின் எலிகளை ஊரிலேயே தங்கவிடாமல் செய்துவிடலாம். மகம்மாரியும் அணுகாது. இதுவே முக்கியமான விஷயம். வீடுகளில் பூனைகளை வளர்ப்பதும் பயன்தரும். நமது இராசாங்கத்தார் எலிகளை நாசம் செய்யும் பொருட்டு ஏராளமான திரவியம் செலவுசெய்துவந்தார்கள். இன்னும் செலவு செய்கிறார்கள். மகம்மாரி வியாதிமட்டும் இந்தியாவைவிட்டு விலகவில்லை. காரணம்? இராசாங்கத்தாருடன் ஜனங்களும் ஒத்து இது காரியத்தில் முயற்சி செய்யாமையேயாம். 1906—1907 ஹுங்களில் இக்கடிதக்காரர் பர்மாதேசத்தின் பிரதான நகரங்களுள் ஒன்றாகிய மாண்டலே நகரத்தில் இருந்தபொழுது சாகடித்த எலி ஒவ்வொன்றிற்கும் இராசாங்கத்தார் அணு இரண்டு விழுக்காடு கொடுத்துவந்தார்கள். இதை யறிந்த ஒரு ஏழை பர்மன் (Burman) தன்னுடைய குடும்பத்தோர் எல்லோரையும் எலி சேகரிப்பதில் நிர்ணயம் செய்து ஆங்காங்கு குப்பை வண்டிக்காரர்களும் மற்றவர்களும் கொண்டுவரும் எலிகளை ஒவ்வொன்றிற்கு அரையணுகொடுத்து வாங்கி அவற்றை முனிவிபாலட்டியில்சேர்த்து பணம் சம்பாதித்துவந்தான். இது நல்ல இலாபம் கொடுக்ககூடிய வியாபாரமாகத் தோன்றியதால் எலிகளைச் சேகரிக்கச் சில வேலைக்காரர்களையும் நியமித்தான். நாளாவர்த்தியில் நாளொன்றுக்கு 400 முதல் 500 எலிகள் வரை இவனிடமிருந்துமாத்திரம் முனிசிபல் கணக்குக்கு வரும். பணமும் சென்றுவந்தது. முனிசிபல் தொகையும் குறைந்தது. பர்மன் செல்வவானுனன், மகம்மாரி வியாதி மாத்திரம் அடங்கவில்லை. ஆழ்ந்து விசாரிக்குமளவில் சுற்றுப்பக்கங்களிலுள்ள கிராமங்களில் இருந்து மேற்சொன்ன பர்மன் எலிகளை கொண்டுவருவதாகவும் நகரத்திற்குள் உள்ள எலிகள் சொற்பமே நாசம் செய்யப்படுவதாகவும் தெரியவந்தது. இந்தப் பர்மன் திரவியம் சேகரிப்பதில் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சியில் ஆயிரத்திலொரு மடங்கு ஒவ்வொரு வீட்டாரும் எலிகளை நாசம் செய்வதில் எடுத்துக்கொண்டிருப்பாராயின் பயன் வேறாய் முடிந்திருக்கும். ஆதலால் எலிகளை கொன்று கருவருக்கலாம் என்பது அசாத்தியமான காரியம். எலிகளிலிருந்து உதிரும் உண்ணிகள் விசேஷமாய்த் தரையிலேயே சஞ்சரிப்பதால், தரையில் அடிக்கடி வசம்புஜலத்தை தெளிப்பதால் உண்ணிகளை அணுகவொட்டாமல் செய்யலாம் என்பது சிலருடைய அபிப்பிராயம். இரண்டொரு வருஷத்திற்குமுன் மகம்மாரிகண்ட வீடுகளைச் சுத்தம்செய்ய உபயோகித்துவந்த மருந்துகள் யாவும் பயனற்றவையென்று தெரிந்து தற்காலத்தில் கிரோசின் ஆயில் (Kerosine Oil) என்று சொல்லக்கூடிய மண்ணெண்ணெயை சவுக்காரத்துடன் சேர்த்து ஜலம் கலந்து வீடுகளை சுத்தம் செய்கிறார்கள். இந்த இமல்ஷன் (Emulsion) எலி உண்ணிகளை அணுகவிடாது நாசம் செய்கிறதாம். இது தற்கால பண்டிதர்களின் ஆராய்ச்சி நிர்ணயம்.

பி. கே. வெங்கடேச ராவ்.

தரித்திரத்தின் கொடுமை:—எப்பொழுது ஒரு மனிதனுக்குத் தரித்திரம் வருகிறதோ அப்பொழுது அதனுடன வெட்கமும் வந்து விடுகிறது. எப்பொழுது வெட்கம் வந்ததோ அப்பொழுது முகத்தின் களை அவனுக்குக் குன்றும். களை எப்பொழுது குறைந்ததோ அப்பொழுது போகிறயிடத்தில் அவனுக்கு அவமானம் நேரிடுமென்பதில் என்ன சந்தேகம்; அவமானம் எப்பொழுது வந்ததோ அப்பொழுது துக்கமும் உடனேவரும்; மனதுக்கு எப்பொழுதுதுக்கம் வந்ததோ அப்பொழுது புத்தி குறையும்; புத்திகுறைந்தால் நாசம் உடனேவரும்; ஆகையால் தரித்திரம் ஒரு மனிதனை என்ன கஷ்டதிசையிற்தான் கொண்டுவந்துவிடாது; நாளைப்பொழுது நமக்கு யார்கொடுப்பார்கள் ஈசுவரா என்று ஒரு மனிதனை தரித்திரமானது எப்பொழுதும் சிந்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கச் செயயும்; நம்மை மதித்துப் பேசினவர்கள் தரித்திரம் வருங்காலத்தில் எட்டியே பார்க்கமாட்டார்கள். ஒருவனை நாமாகவே பார்க்கப்போனால் ஏன் இவன் அடிக்கடி வந்து தொந்தரைபண்ணுகிறானென்று அவன் மனதில் அருவருப்புக்கொள்வான். நமதுசொந்த ஜனங்கள்—பெண்சாதி பிள்ளைகளும் நம்மைக் கடுகடுப்பார்கள். எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு காட்டுக்குப்போய் சுகமமாயிருக்கலாமா என்ற புத்தியுந்தோன்றும். முதலில் அவனுக்கு சிநேகிதர்களா யிருந்தவர்கள் எல்லாரும் அவனுக்குள் தரித்திரம் வருங்காலத்தில் சத்துருக்களாய விடுவார்கள். பிறர் செய்த குற்றம் தரித்திரன் தலையில் வந்து விடியும்.

இயற்கை அற்புதங்கள்
WONDERS IN NATURE

XI. வாயுவிலுள்ள தண்ணீரும் அதன் ரூபாந்திரங்களும்
THE MOISTURE IN THE AIR

வாய் அகன்ற பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீரை வைத்தால் அது நாழிகையாக ஆகக் குறைந்து முடிவில் காணமல்போகின்றது. இதுபோலவே ஒரு பாத்திரத்தில் கொஞ்சம் தண்ணீரை எடுத்து கொதிக்கவைத்தால், கொதிக்கக்கொதிக்க தண்ணீர் குறைந்து கொண்டுவந்து முடிவில் தண்ணீர் கொஞ்சம்கூட இல்லாது வற்றிப்போகின்றது. இந்தத் தண்ணீர் நீர் ஆவிப்புகையாகி உயரக்கிளம்பி வாயுவில் மறைவதைப் பின்குறிப்பித்த தண்ணீர் கொதிக்கவைக்கும் சோதனையில் கண்ணாரக்காணலாம்; முன்குறிப்பித்த சோதனையில்காண்பது அரிது. நல்ல குளிர்காலங்களில் காலையில் பாத்திரங்களில் இருக்கும் தண்ணீரிலிருந்து நீராவிப்புகை கிளம்பி வாயுவில் மறைவதைக் காணலாமேஒழிய மற்றைய காலங்களில் இவ்வாறு காணமுடியாது. இம்மாதிரி மறையும் உலகிலிருக்கும் தண்ணீர் எல்லாம் அப்படியே போய்விடுகின்றனவா? அல்லது வாயுவில் காணப்படுகின்றனவா? என்ற கேள்விகள் பிறக்கும். இந்த தண்ணீர் வாயுவில் தங்கிநிற்கும் ரூபாந்திரங்களை நல்ல சோதனைகள் மூலமாக நன்கு விளக்குவோம்.

ஆகாயம்நோக்கி கிளம்பும் நீராவி பூமியைவிட்டுப்போய்விடுவதில்லை. வாயுவிலேயே அநேக உருவங்கள்தாங்கி அது இருக்கின்றது. முதலில் நீராவியாகி வாயுவுள் மறையும் தண்ணீர் நம்மைச்சுற்றிக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஆவியாகவே இருக்கின்றது. இது நமக்கு நன்றாக விளங்கப் பின்வரும் சோதனையைச் செய்வோம். ஒரு வெண்கலப் பாத்திரத்தை நன்றாகக் கழுவித் துடைத்துவிட்டு அதனுள் கொஞ்சம் பனிக்கட்டிகளை உடைத்துப் போடுவோம். உடனே அதன் வெளிப்பாகம் மங்கலாகும். நாழிகையாக ஆக அதன் வெளிப்புறத்தில் சிறு தண்ணீர்த்துளிகள் உண்டாக வரவர அவைகள் பெரிதாகிக்கொண்டே வந்து முடிவில் வெளிப்புறம் தண்ணீர் வழிந்தோடும். இங்கு உள்ளிருக்கும் தண்ணீர் வெண்கலப்பாத்திரத்தின் வழியாக வெளிவந்துவிட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை, ஏனெனில் வெண்கலப் பாத்திரத்தில் ஓட்டைகளே இல்லை. வெண்கலத்திலிருந்து தண்ணீர் வர இடமும் இல்லை. ஆதலால் தண்ணீர் சுற்றமுள்ள வாயுவிலிருந்துதான் வந்து குளிர்ந்த வெண்கலப் பாத்திரத்தில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். எப்படி அதிக உஷ்ணத்தால் தண்ணீர் நீராவியாகி மறைகின்றதோ அப்படி நல்ல குளிர்ச்சியால் அந்த நீராவி தண்ணீர்த் துளியாகிவிடுகின்றது. இதற்கு உதாரணம் நாம் வெளியே மூச்சு விடுங்கால் நமது வாயிலிருந்து நீராவி வருகின்றது. அது கண்ணுக்குப் புலப்படாதிருக்கின்றது. பனிநாள்களில் காலை அது சுற்றுமுள்ள குளிர்ச்சியால் சிறு தண்ணீர்த்துளிகளாக்கப்பட அது புகையாக நமது வாயிலிருந்து வருவதைப் பார்க்கலாம். ஸாதாரண நாள்களில் அது வருவதைப் பார்க்கவேண்டுமானால் கண்ணாடி அல்லது கற்பலகை ஆகிய இவைகளின் மேல் மூச்சைவிட்டால் நமது வாயிலிருந்து நீராவி அவைகளில் மேல் நீர்த்துளிகளாகி அவைகளை மங்கும்படி செய்து நனைக்கின்றது. இதுபோல வெண்கலப் பாத்திரத்துள் போடப்பட்ட பனிக்கட்டியால் பாத்திரத்தின் வெளிப்பக்கம் மிகுந்த குளிர்ச்சியை அடைய அந்தப் பாகத்தைச் சுற்றி இருக்கும் வாயுவிலுள்ள கண்ணுக்குப் புலப்படாத நீராவி சிறு தண்ணீர்த்துளிகளாக்கப்பட்டு வெண்கலப் பாத்திரத்தின் வெளிப்புரத்தில் வந்து அமருகின்றது. இதனால்தான் முற் கூறிய தண்ணீர் வழிந்தோடும் தோற்றம் உண்டாகின்றது. இந்தச் சோதனையிலிருந்து நம்மைச் சுற்றியுள்ள வாயுவுள் தண்ணீர் நீராவி ரூபமாகி மறைந்து கிடைக்கின்றது என்பது வெளியாகின்றது.

இம்மாதிரி மறைந்து கிடக்கும் நீராவி பூமியில் இருக்கும் சீதோஷ்ண ஸ்திதி, வாயுவிலிருக்கும் சீதோஷ்ண ஸ்திதி ஆகிய இவைகளால் வெவ்வேறு ரூபங்களாக காணப்படுகின்றது. அவையாவன, புகைப்பனி, மூடுபனி, பனி, மேகம், மழை, ஆலங்கட்டி, என்றும், மிகுந்த குளிர்ச்சியாயுள்ள வடக்குப் பாகங்களில் பனிமழை, பனி ஏடு என்றும் எட்டு ரூபங்களாகக் காணப்படுகின்றது. இவைகளை முறையே எடுத்து விவரிப்போம்.

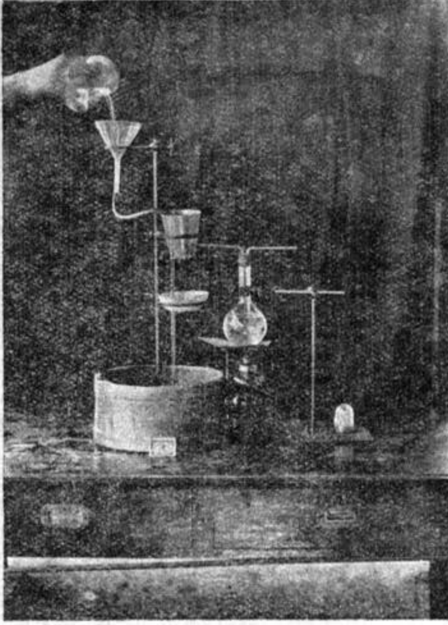
பகல் முழுவதும் ஸூர்யன் நன்றாகக் காய்ந்து கொண்டிருந்தால் அதன் வெப்பத்தால் பூமியின் மேல் பாகத்திலுள்ள நீர் நிலைகளிலிருக்கும் தண்ணீரிலிருந்து நீராவி கிளம்பி வாயுவில் மறைந்து கிடக்கும். ஸூர்யஸ்தமனமாகி இரவு நிர்மலமாக இருந்தால் இரவு பன்னிரண்டு மணிக்குள் பூமி நன்றாகக் குளிர்ந்துவிட முன்கூறிய வெண்கலப் பாத்திரப் பனிக்கட்டிச் சோதனையில் முதலில் கண்டபடி இங்கும் புகைப்பனி உண்டாகின்றது. பூமி அதிகமாகக் குளிர்ந்துவிட்டால் அந்த சீதளம் வாயுவில் கொஞ்சம் உயரம்வரை தாக்க புகை ரூபம் அதிகமாகி ஆகாயத்தில் கொஞ்ச உயரம்வரை பரவி அடர்த்தியாகக் காணப்படும். இதற்கே மூடுபனி என்று பெயர். பூமியின் குளிர்ச்சி இன்னும் அதிகமாகிவிட்டால் வாயுவில் மறைந்துகிடக்கும் நீராவி (வெண்கலப் பாத்திர பனிக்கட்டிச்சோதனையில் இறுதியில் மாறியதுபோல) பெரிய துளிகளாக மாற பூமி மட்டத்தில் இருக்கும் மிகக்குளிர்ந்த பாகமாயுள்ள செடி, மரம், புல் ஆகிய இவைகளின் இலைகள்போன்றவைகளின்மேல் வந்து அமருகின்றது. இது பூமி மட்டத்தைச் சுற்றியிருக்கும் வாயுவிலேயே உண்டாகும் மாறுதலாகையால் மழையைப்போல விழாது, அதாவது பெய்யாது குளிர்ந்தபாகத்தில் தண்ணீர்த் துளிகள் ரூபமாக அமருகின்றது. இதற்கே பனித்துளி என்று பெயர். மிகுந்தகுளிர்ச்சியான பூமியின் வடபாகங்களில்பூமி, தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக மாறும் அளவுக்கு மேற்பட்ட குளிர்ச்சியை அடைந்துவிட, பனித்துளி உண்டாகி இலைகளில் அமருவது போல, பனியேடுகள் பூமிமட்டத்தில் உண்டாகி செடி கொடிகளை மறைக்கின்றன. இந்த ஏடுகளால் மறைக்கப்பட்டு அடியிலுள்ள செடிகொடிகள் வெளியிலிருக்கும் அதிகக் குளிர்ச்சியால் பாதிக்கப்படாது காப்பாற்றப்படுகின்றன. இம்மாதிரி நான்கு ரூபவாக வாயுவிலுள்ள நீராவி பூமியில் அருகாமையில் காணப்படுகின்றது.

இனிமேல் வாயுவின் மேல்பாகமாகிய ஆகாயத்தில் காணப்படும் நீராவியின் தோற்ற பேதங்களை எடுத்து விவரிப்போம். பூமியிலுள்ள ஸமுத்திரம், ஏரி குளங்கள் முதலிய நீர்நிலைகளிலிருந்து ஸூர்ய வெப்பத்தால் தண்ணீர் ஆவியாகின்றது. உடனே, இது லேசாகப்போக ஆகாசத்தில் கிளம்பிவிடுகின்றது. மேலே போகப்போக குளிர்ச்சியான பிரதேசங்களாக இருப்பதால் * நீராவி மெதுவாக சிறுதுளியாக புகைரூபமாகின்றது. இதுவே மேகம் எனப்படும். இம்மாதிரிமேகம் ஸூர்யன் பிரகாசிக்குங்கால்தான் ஏராளமாகக் காணப்படும் ஸூர்யஸ்தமனமாகிவிட்டால், பூமிமட்டத்திலிருந்து மேலேசென்று இவைகளை கீழே இறங்கவொட்டாமல் தடுத்துக் கொண்டிருந்த நீராவி ஓட்டம் நின்றுவிடும். உடனே இம்மேகங்கள் கீழே இறங்கி வாயுவின் உஷ்ண பாகங்களுக்கு வர நீராவி ஆகி மறைந்துவிடும். இது பூமிமட்டத்தில் உண்டாகும் புகைப் பனிபோல ஆகாயத்தில் உண்டாவது.

இம்மாதிரியான மேகங்கள் காற்றால் தள்ளப்பட்டு மலைச்சாறல் மேலேறியோ அல்லது மேலே மிகுந்த புதிய குளிர்காற்றால் தாக்கப்பட்டோ அதிகமாகக் குளிர்ந்துவிட்டால் பெரிய தண்ணீர்த்துளிகளாகி கருத்த வர்ணத்தை அடைந்து நீருண்ட மேகங்கள் ஆகின்றன. இவைகள் பூமி மட்டத்தில் உண்டாகும் மூடுபனிக்கு ஸமானமானவை. இவை ஸூர்யாஸ்தமனத்தின் பின்மறையா. இவைகளே ஆகாயத்தில் உயர்த்தப்பட்டாவது அல்லது குளிர் காற்றில் அகப்பட்டாவது மிகுந்த குளிர்ச்சியடைந்தால் தண்ணீர் துளிகளாகின்றன. இத்துளிகள் பூமி மட்டத்தில் உண்டாகும் பனித்துளிகள் போன்றன. இவை ஆகாயத்தில் உண்டாவதால் ஆதாரமற்றவையாய்ப் போக மழையாகப் பூமியில் பொழிகின்றன. முன்னர் பனித்துளிகள் உண்டாகும் விதத்தை ஓர் சோதனை மூலமாக விளக்கியதுபோல மழையுண்டாகும் விதத்தையும் ஓர் சோதனை மூலமாக விளக்குவோம்.

இங்குகாட்டப்பட்டிருக்கும் சித்திரத்தைப் பாருங்கள். இதில் ஓர்புறத்தில் ஓர்முக்காலியிட்டு அதன்மேல் ஓர் இரும்பு வலை வைத்து அதன்மேல் ஓர் கண்ணாடி உருண்டைக்குவளை வைத்திருக்கிறது. அந்தக் குவளையின் வாய் இரண்டு துளைகளை உடைய சடை ஒன்றால் மூடப்பட்டிருக்கிறது. வலதுபுறம் உள்ள ஓட்

* பூமியைவிட்டு மேலேபோகப் போக குளிர்ச்சியாய் இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்ற சங்கை பிறக்கலாம். இரண்டிடத்திலும் ஸூர்ய வெப்பம் ஒரேமாதிரியாக வந்து தாக்குகின்றது. ஆனால்காற்று அமுக்கிச் சிறிதாக்கக்கூடிய வஸ்துவாகையால் பூமியின் அடிபாகத்தில் காற்று அடர்த்தி அதிகம், மேலே குறைவும். மேலும் காற்றின் வழியாக எளிதில் உஷ்ணம் வெளியேறாது. ஆதலால் பூமி மட்டத்தில்வந்து தாக்கும் உஷ்ணம் மேல்பாகத்தில் வந்துதாக்கும் உஷ்ணத்தைப்போல எளிதில் வெளி ஏறுவதில்லை. ஆதலால் பூமியின்மட்டம் உஷ்ணமாயும், மேல் போகப்போக குளிர்ச்சி அதிகமாயும் காணப்படுகின்றது.

டையின் வழியாக ஓர் வளைக்கப்பட்ட கண்ணாடிக் குழாய் வெளிவருகின்றது. அதன் உள் நுனி உருண்டைக் குவளையில் உள்ள உப்புத்தண்ணீருள் மூழ்கி இருக்கின்றது. இடதுபுறம் உள்ள துளையின் வழியாகவும் ஓர் வளைந்த கண்ணாடிக்குழாய் போகின்றது. இதன் வெளி நுனி வலதுகுழாயின் வெளி நுனிபோலவே இருக்கின்றது. இதன் உள் நுனியோ சடையின் உட்பாகத்தின் அருகாமையில் குவளை மேல்பாகத்திலேயே நின்றுவிடுகின்றது. இதன் வெளி நுனி இரும்புவளையத்தில் நிற்கும் ஓர் வெங்கலப்பாத்திரத்தின் பக்கத்தில் நிற்கின்றது. இந்தவெங்கலப்பாத்திரத்தின் நேரே கீழே ஓர் வளையத்தில் ஓர் பீங்கான் இருக்கின்றது. இவ்வெங்கலப் பாத்திரத்தின்மேல் இடது புறத்தில் ஓர் வளையத்தில் ஓர் பெய்குழல் இருக்கின்றது. அதிலிருந்த வெங்கலப் பாத்திரத்துள் ஓர் (ரப்பர்) குழாய் வந்து சேருகிறது. வெங்கலப் பாத்திரத்திலிருந்து ஓர் கண்ணாடிக்குழாய் அடியில் இருக்கும் தண்ணீர் நிறைந்த தொட்டியுள் போகின்றது.

இப்பொழுது சாராய விளக்கால் உப்புநீர் இருக்கும் குவளையைச் சுடவைப்போம். தண்ணீர் கொதிக்கத் தொடங்கியதும் இடதுவளைந்த குழாய் மூலமாக நீராவி வெளியேறி வெங்கலப் பாத்திரத்தில் வந்து தாக்கும். இதற்குள் வெங்கலப் பாத்திரத்தைத் தண்ணீரால் நிறைத்து அதிலிருந்து வெளிவரும் குழாய் வழி பாத்திரத்தின் அடியில் நீராவியால் உஷ்ணப்படுத்தப்படும் தண்ணீரை வெளி வறும்படி செய்வோம். மேலிருக்கும் பெய்குழலுள் ஜாக்கிரதையாக தொட்டியிலிருந்து தண்ணீர் ஓர் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தில் மொண்டு விடுவோம். வெங்கலப் பாத்திரம் நிறைந்து தண்ணீர் அடியிலுள்ள பீங்கானில் வழிந்துவிடக்கூடாது. இவ்வாறு ஜாக்கிரதையாகச் செய்து வருவோமாகில் வெங்கலப் பாத்திரத்தின் அடியில் உஷ்ணப்படுத்தப்படும் தண்ணீர் வெளியே கொண்டுபோகப்படும். குளிர்ந்த நீர் பெய்குழலிலிருந்து பாத்திரத்தில் விழுந்து வெங்கலப் பாத்திரத்தின் அடிப்பாகத்தை ஸதா குளிர்ச்சியாக வைத்துக்கொண்டிருக்கும். அப்பொழுது அந்தப் பாத்திரத்தின் வெளி பாகத்திலிருந்து தண்ணீர் துளிகள் பீங்கானில் விழுவதைக் காணலாம். இவ்வாறு கொஞ்சநாழிகை செய்துவந்தால் பீங்கானில் கொஞ்சம் தண்ணீர் துளிதுளியாக விழுந்து சேர்ந்துவிடும். இப்பொழுது விளக்கை நிறுத்திவிட்டு பீங்கான் ஜலத்தை ருசி பார்த்தால் அதில் உப்பேஇராது. மேலும் அதை கண்ணாடி சோதனைக் குழாயுள் விட்டுப் பார்த்தால், மழை ஜலம் எவ்வாறு ஸ்படிகம் போல ஸ்வச்சமாக இருக்குமோ அவ்வாறு அதுவுமிருக்கும்.

இந்தச்சோதனை மழை ஆகாயத்தில் உண்டாவதை நன்கு விளக்குகின்றது. கண்ணாடி விளக்குதான் ஸூர்யன். உருண்டைக்குவளையில் இருக்கும் உப்பு நீர்தான் ஸமுத்திரம். ஸதா குளிர்ச்சியாக வைத்திருக்கப்படும் வெங்கலப்பாத்திரம் தான் குளிர்ச்சியான வாயுவின் மேல்பாகம் அல்லது மலைச்சாரல். பாத்திரத்தின் வெளிப்புறம் உண்டாகும் நீர்த்துளிகள்தான் நீர் கொண்ட மேகம். பீங்கான் தான் பூமி. அதில் நீர் துளிகள் விழுவதுதான் மழை பெய்தல். இதில் வரும் தண்ணீர் எவ்வாறு ஸ்வச்சமாயும் உப்பே இல்லாததாயும் இருக்கின்றதோ அவ்வாறேதான் மழையிலும் இருக்கின்றது. ஸமுத்திர நீர், நீராவியாவதால் அதனோடு உப்பு செல்வதில்லை. மறுபடியும் குளிர்ச்சியால் இந்த ஆவியிலிருந்து உண்டாகும் தண்ணீரே மழையாகப் பொழிவதால் அந்தமழை நீரில் ஸமுத்திர உப்புக்காணப்படுவதில்லை. தண்ணீர் ஸ்வச்சமாகவும் இருக்கின்றது. இந்த ஞானத்தால்தான் கப்பல் யாத்திரை செய்ப

வர்கள் தண்ணீர் குறைந்த கஷ்டகாலத்தில் குடிக்க ஸமுத்திர நீரைத் தகுந்த கருவிகள் மூலமாகக் காய்ச்சி ஆவியாக்கிப் பின்னர் குளிரவைத்துத் தண்ணீராக்குகின்றனர். *

பூமியிலிருந்து மேலேகிளம்பும் நீராவிகாற்றால் இமயமலைச் சிகரம் (கௌரீ சங்கரம்என்றகொடுமுடியின் உச்சி) போன்ற அதிக உயரம் கொண்டு போகப்பட்டால் நீராவி அங்குள்ள குளிர்ச்சியால் தண்ணீராகி முடிவில் பனிக்கட்டியும் ஆகின்றது. தக்ஷிணம் முதலிய பாகங்களைப் போன்ற விடங்களில் மேலே கிளம்பும் நீராவி சுமார் ஐந்து மையிலுக்குமேல் போனால்தான் பனிக்கட்டியாகும். நல்ல நிர்மலமான ஆகாயத்தில் இரவிலாகட்டும் பகலிலாகட்டும் தனிமையாக இரண்டொரு மேகப்பொட்டுக்களை நாம் அநேகம் தரம் கண்டிருக்கலாம். அவைகளே மிகுந்த உயரத்தில் உண்டாகும் பனிக்கட்டிகளாக இருக்கலாம். ஐரோப்பாவிலுள்ள ஆல்பஸ் மலை, பூமியின் வடபாகங்கள் ஆகிய இந்தக் குளிர்ந்த இடங்களில் பூமிமட்டத்திலே அதிகக் குளிர்ச்சி இருக்கும். இவ்விடங்களில் சில ஸமயங்களில் மழை போல பனிகட்டிமழை பெய்வது வழக்கம். இவைகளில் பிரயாணி புதைந்துபோக அந்தப் பாகங்களில் பரோபகாரார்த்தமாகவிருக்கும் ஸந்யாஸிகள் தமது கூறிய புத்தியுள்ள நாய்கள் மூலமாக அவர்களைக் கண்டெடுத்துக் காப்பாற்றுவது வழக்கம். இப்பனி மழைகளில் சிற்சில ஸமயங்களில் பனி ஏடு ஏடாக தகடுரூபமாக விழும். அவைகளை எடுத்து நோக்கில் விசித்திர புஷ்பரூபமாக விருக்கும். இப்பனி மழை முற்கூறியதாகிய பூமி மட்டத்தில் உண்டாகும் பனியேடுகள்போல ஆகாயத்தில் உண்டாவது. பனி மழையே ஸாதாரண மழைபோன்றது.

இம்மாதிரி பனிக்கட்டி மழை பூமியின் உஷ்ணபாகங்களில் அபூர்வமாக உண்டாகும். இவைகளுக்கு ஆலங்கட்டி மழை என்று பெயர். இம்மழை எப்பொழுதும் இடி மின்னலோடே தான் அடிக்கடி நமது பிரதேசங்களில் உண்டாகும். நமது தேசத்தில் ஐந்து மைலுக்கு மேல் உண்டாகும் பனிக்கட்டி தாமாக கீழே கட்டியாக இறங்கமுடியாது. வரவர உஷ்ணம் அதிகமாவதால், கீழே இறங்க இறங்க அவை தண்ணீராக மாறிப் பின்னர் ஆவியாகி மேலேயே மறைந்து போம். இவைகளை மின்னல் தனது சக்தியால் பிடித்து மேலிருந்து தள்ள, உருகிக்கொண்டே இக்கட்டிகள் பூமியில் விழுகின்றன. இக்கட்டிகளை நாம் அஜாக்ரதையாக எடுத்து வாயில் போட்டுக்கொள்ளுவோமாகில் அதற்குள் இவை தண்ணீராகிவிடும். இம்மழைக்குக் கல்மழை என்ற பெயரும் உண்டு. இவை கட்டியாக விழுவதாலும், கூறையில் கல் எறிந்தால் உண்டாகும் சப்தத்தை இம்மழை உண்டாக்குவதாலும் இவைகளுக்கு இப்பெயர் வந்திருக்கலாம்.

இனி வாயுவில் காணப்படும் தண்ணீரின் ரூபபேதங்களைச் சுருக்கிச் சொல்லுவோம்.

தண்ணீர் முதலில் நீராவியாகி ஆகாயத்தில் கிளம்புகிறது. அது கண்ணுக்குப் புலப்படாது. அதன்ரூபபேதங்களை பின்வரும்கட்டத்தில் காண்க.

* இந்தச் சோதனைக்கும் இயற்கைக்கும் ஓர் வித்யாஸம் உண்டு. அதை அவசியம் கவனிக்கவேண்டும். ஸூர்யன் ஸமுத்திர ஜலத்தை மேலே இருந்து ஆவியாக்குகிறது. சோதனையில் சாராய விளக்கு கீழே இருந்து உப்பு நீரை ஆவியாக்குகிறது. கடவுள் ஸூர்யனை மேலே வைத்திராமல்போனால் ஸமுத்திர ஜலம் எல்லாம் வெகு சீக்கிரம் ஆவியாகிவற்றிவிடும். உலகம் தவிக்கவேண்டிவரும். ஏனெனின் தண்ணீரை மேலிருந்து உஷ்ணப்படுத்துவது மிகக்கடினம்; கீழே இருந்து உஷ்ணப்படுத்துவது மிக எளிது. மேலே இருந்து ஸூர்யன் செய்யும் வேலையால் உண்டாகும் மழையை ஒவ்வொரு ஸமயங்களில் தாங்கவே முடியாமலிருக்க ஸூர்யன் ஸமுத்திரத்தை அடியிலிருந்து உஷ்ணப்படுத்துமாயின் உலகம் அதிக மழையாலும் வருந்தவேண்டி வரும் என்பதற்கு என்ன ஸந்தேகம். கடவுளது செயலின் உபயோகத்தைப் பாருங்கள்!

தண்ணீரின் ரூபபேதங்கள்

நெ.	தங்கும் பாகம்.	ஸாதாரணக் குளிர்ச்சி.	தண்ணீராவது.	கட்டியாவது.
1.	பூமி மட்டம் அல்லது வாயுவின் கீழ்ப்பாகம்	புகைப்பனி. மூடுபனி.	பனித் துளிகள்.	பனி ஏடு.
2.	வாயுவின் மேல்பாகம்.	மேகம். நீருண்டமேகம்.	மழை.	பனி மழை.

உஷ்ணப் பிரதேசங்களில்கூட பனிக்கட்டி ஆலங்கட்டி மழை மூலமாக கீழேவிழும்.

ஏ. எஸ். கஸ்தூரிரங்கன் பி. ஏ. எல். டி.

பௌத்த சங்கங்கள்

BUDDHIST ASSEMBLIES

கௌதமர் நிர்வாணமடைந்த நாலு மாதத்துக்கெல்லாம் ராஜகிருகத்துக்கு அரசனான அஜாதசத்துரு என்பவரால் முதற்சங்கம் கூட்டப்பட்டது. சிஷ்யர்கள் கௌதமருடைய உபதேசங்களை மறக்காதிருப்பதற்கு முந்தியே அவ்வுபதேசங்களைத் தெளிவு செய்து தர்மத்தின் விதிகளை வரையறுக்க வேண்டி இச்சங்கத்தை அஜாதசத்துரு கூட்டினார். பரிசுத்தமான உபதேசங்களை எழுதுவது தகாதென்று அக்காலத்திலெண்ணப்பட்டு வந்தது. ஆதலால் அக்காலத்தில் சாஸ்திரங்களெல்லாம் மனனம் பண்ணப்பட்டு வந்தன. சங்கத்துக்கு வந்துள்ள ஒவ்வொரு தேர்சும் (Theras) * கௌதமரிடமிருந்து கற்ற உபதேசங்களை வாக்கியம் வாக்கியமாக எடுத்துச் சொல்லுவார். அச்சபையில் கூடியிருக்கும் ஏனையோரெல்லாம் இப்படிச் சொல்லப்பட்ட வாக்கியங்களைத் திரும்பக்கூறி மறக்காதவண்ணம் நெட்டுருவேற்றுவார்கள். இப்படிக் கூடிய முதல் சங்கத்தில் தலைமை வகித்தவர் மகாகாசியபா (Maha Kasiapa). அப்பொழுது விநய(Vinaya) பீடகத்தை உமாலியும், (Umali) சுத்த பீடகத்தை ஆநந்தரும், (Ananda) அபீதம் பீடகத்தை அநுருத்த

* பௌத்த சாஸ்திரங்களில் பாண்டித்தியம் பெற்றவர்கள்,

ரும், (Anuruddha) சந்தை சொன்னார்கள். இச்சிட்டர்கள் மூவருமே இம்மூன்று பீடங்களிலும் அதிவித்பன்னர்களென்று கௌதமரே சொல்லியிருந்தார். அநேக லட்சம் பௌத்த சந்நியாசிகளால் நியமிக்கப்பட்டு 500-தேரர்கள் இச்சங்கத்தில் வந்து கூடியிருந்தார்கள். இவர்களெல்லாரும் மகா பரிசுத்தமானவர்கள், நிரம்பக்கற்றவர்கள். இச்சபை ராஜகிருகத்துக்கு அருகாமையிலிருந்த சதாபான (Sathapana) குகையில்கூடிற்று. மேற்சொன்ன உபதேசங்கள் ஏழுமாதம் சந்தை சொல்லப்பட்டன. அதற்குப் பிறகு விதிகளெல்லாம் வரையறையப்பட்டு அவற்றிற்கு தேர்வாதம் (தலைமைத் துறவிளின் வார்த்தை) என்னும் பெயருமிடப்பட்டது. இவைதான் இப்பொழுது பர்மா, சிங்களம், சீயம் தேசங்களில் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகின்றன.

கௌதமர் நிர்வாணமடைந்த இரண்டாவது நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் பௌத்த சமயத்தில் முதல் தடவை பிரிவு உண்டாயிற்று. அப்பொழுது இந்தியாவிலிருந்த அநேக யதிகள் "தசசம்ஸ்காரங்களில்" கூறியிருக்கும் பிக்ஷுக்களின் ஆசிரமவிதிகளை மாற்றவேண்டுமென்று சொல்லி தேர்வாத வியாக்கியானத்தை உபேட்சை செய்யத் தலைப்பட்டார்கள். பௌத்தர் நிர்வாணமடைவதற்குக் கொஞ்சநாளைக்கு முன் தன்னுடைய சிற்றுபதேசங்களையெல்லாம் சங்கம் இஷ்டப்படி விலக்கிவிடலாமென்று உத்தரவு கொடுத்திருந்தார். ஆனால் முதற் சங்கத்தில் கூடினவர்கள் இவ்வனுமதியைப் பிரயோஜனப்படுத்தவில்லை. ஏனெனில் ஜகத்குரு போய்விட்டதால் அவருடைய சிஷ்யர்களெல்லாம் பயமில்லாமல் அவருடைய உபதேசங்களைக் கண்டாகண்டபடி மாற்றிவிடுகிறார்களென்று ஜனங்களுக்கு பௌத்தசமயத்தில் நம்பிக்கை குன்றிவிடும் என்று எண்ணினார்கள். ஆனால் இப்பொழுது பிரிவுபட்ட யதிகள் அவர்களுடைய ஆசிரமவிதிகளின் கடுமையைத் தணிக்கவேண்டி கௌதமர் கொடுத்திருந்த அனுமதியைப் பிரயோஜனப்படுத்தத் தீர்மானித்தார்கள். இவர்கள், யதிகள் பொன் வெள்ளியைத் தானம் வாங்கலாமென்று வாதித்தார்கள். ஆனால் தேர்வாத வியாக்கியானர்கள் பௌத்தர் முதலிலேற்படுத்தியிருந்த விதிகளைக் கண்டிப்பாய் அனுஷ்டிக்கவேண்டுமென்று சச்சரவு செய்தார்கள். இப்படிமாறுபாடடைந்த அபிப்பிராயங்கள் ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டு வருவதற்காக வேசாலி (Vesali) என்னுமிடத்தில் இரண்டாவது புத்தசங்கமொன்று கூட்டப்பட்டது. காலசோகன் (Kalasoka) என்னும் மன்னன் யதிகளெல்லாம் வேசாலிக்கு வந்துகூடும்படி ஒரு மசோதா அனுப்பினான். 12-லட்சம் யதிகள் தங்களபிப்பிராயத்தை வெளியிட்டு வாதிக்கும்படியாக 700-வித்தியா சம்பன்னரான தேரர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து சங்கத்துக்கு அனுப்பினார்கள். இச்சங்கத்தில் மகாயாசர் (Mahayasa) என்பவர் தலைமை வகித்தார். எட்டுமாதம் சந்தையும் வாதமும் நடந்தது. கடைசியில் முதல் சங்கத்தின் தீர்மானங்களே இதிலும் ஆமோதிக்கப்பட்டன.

ஞாபகசின்னங்களில் பிரியதாசி (Priyadasi) என்று கூறப்பட்டிருக்கும் ஸ்ரீ தர்மாசோகரால் (Asoka) மூன்றாவது சங்கம் பாடலீபுரத்தில் கூட்டப்பட்டது. அசோக ராஜனுடைய வெகு விஸ்தாரமான ராஜ்யத்துக்கு பாடலீபுத்திரம் தலைநகர். சமயத்தின் தூய்மையைப் பலசச்சரவுகள் சேர்ந்து கலைப்பதாயிருந்தபடியால், என்றும் சன்மார்க்கத்தையே யிசசித்தவனான அசோகமகாராஜன் தன்தேசத்திலிருந்த சிரேஷ்டமான யதிகளை அழைப்பித்து விநயபீடகத்தைப் பழையபடி பரிசுத்தமாக ஸ்தாபிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டான். திரும்பவும் ஒரு பெரிய சபைகூடிற்று. இதில் வந்திருந்த வித்பன்னரின்தொகை ஆயிரம். இதில் தலைமை வகித்தவர் மகா தேரரான்திஸ்ஸ மொக்கலபுத்திரர் (Tissa Moggaliputta). இவர் ராஜகிருகத்தில் கூடிய சங்கத்தில் விநய பீடகத்தை சந்தை சொன்ன கௌதமரின் சிஷ்யரான உமாலியின் ஆசாரிய பரம்பரையில் நான்காமவர். இவர் விநயபீடகத்தைக் கரைகண்டவர்; பௌத்த சமயத்தின் சாஸ்திரங்களையெல்லாம் நன்றாகக் கற்றவர். இவர் 20-வது வயதில் யதியானவர். அவருக்கு இந்தச் சமயத்தில் வயது 96. சாஸ்திரங்களில் தர்மம், ஆசிரமம், இவற்றில் சந்தேகத்துக் கிடமான கடின பாகங்களையெல்லாமெடுத்து வினாவிடை ரூபமாக கதாவஸ்து(Kathavasthu) என்னும் ஒரு கிரந்தம் இயற்றியவர். பிரிவுகாரர்களால் செய்யப்பட்ட ஆட்சேபனைகளுக்கெல்லாம் இக்கிரந்தத்தில் சமாதானம் சொல்லப்பட்டிருந்தபடியால் இது பாடலீபுத்திரத்தில் கூடிய தேரர்களுக்கு வெகு ஆவசியகமாயிருந்தது. அச்சபையிலேயே இக்கிரந்தத்தையும் ஒருசாஸ்திரமாக்கி திரிபீடகத்தோடு இதுவும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டு மனப்பாடம் செய்யப்பட்டது. இதுவரையில்மூன்று

சங்கங்களும் ஒரேவிதமான தீர்மானங்களைச் செய்தன. இதற்கு மேற்பட்டு சங்கங்கள் இருவகையாகப் பிரிந்தன. நாலாவது சங்கம் காஷ்மீரில் ஒன்றும் சிங்களத்தில் ஒன்றுமாக நடத்தப்பட்டது. காஷ்மீர் சங்கம் பிரிவு பட்டவர்களின் வாதத்தை ஆமோதித்தது. இதற்கு மகாயன பௌத்த சமயம் என்று பெயர். சிங்களத்தில் தீர்மானித்த கொள்கைக்கு ஹிஞயன பௌத்த சமயம் என்று பெயர். மகாயன சங்கம் காஷ்மீர் நாட்டரசனை கனிஷ்காவால் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் கூட்டப்பட்டது. திரிபீடகங்கள் சம்ஸ்கிருதத்தில் எழுதப்பட்டன. அசோகன் ஹிஞயன புத்த சங்கத்தை எவ்வளவு விருத்திசெய்தானோ அவ்வளவு கனிஷ்கன் மகாயன சங்கத்தை ஆதரித்தான்.

ஆதிகாலத்தில் கூடிய நான்காவது சங்கம் சிங்களத்தில் வர்த்தகாமணி (Varthagamani) என்னும் அரசனால் ஆலோக விகாரத்தில் (Aloka Vihara) கட்டப்பட்டது. இதில் தலைமை வகித்தவர் சங்கராஜா மாகிந்தா (Sanga Raja Mahinda). இதில் 500-தேரர்கள் வந்து கூடினார்கள். இந்தச் சங்கத்தில் பௌத்த சாஸ்திரங்களெல்லாம் வியாக்கியானங்களோடு பனையோலைச் சுவடிகளில் வரையப்பட்டன. பௌத்தர் நிர்வாணமடைந்து 455-வருஷங்களுக்குப் பிறகுதான் திரிபீடகங்கள் முதல் முதல் எழுதப்பட்டன. இவைகள்தான் பர்மாவுக்குவந்தன.

கி. பி. 19-வது நூற்றாண்டின் பின்பாதியில் மிண்டான்மின் (Mindon Min) என்னும் அரசன் மாண்டலேயில் 5-வது சங்கம் ஒன்று கூட்டினான். இதற்குப் பர்மாவில் வெகுதூரத்திலிருந்தும் தேரர்கள் வந்து சேர்ந்தார்கள். இப்படிச் சேர்ந்தவர்களின் தொகை 2400. இதில் தலைமை வகித்தவர் பௌத்தயதிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான தாதனபாயிங் (Thathanabaing) என்னும் சங்கராஜர். இதற்குமுன் சங்கங்களில் நடந்ததுபோலவே இதிலும் திரிபீடகங்களும் சந்தை சொல்லப்பட்டன. இது முடிவதற்கு 5-மாதமாயின. இந்த ஐந்துமாதமும் மிண்டான்மின் தனது சொந்த பொருளைக்கொண்டே தேரர்களைப் போஷித்துவந்தான். இப்படிச் சந்தை சொல்லும்போது, அரசனும், ராஜகுலத்தாரநேகரும் அடிக்கடி வந்து கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்கள். இவ்வரசன் மாண்டலேயில் லோகமாரஜித் (Lokamarajit) அதாவது உலகமாயையை வென்றவன் என்னும் ஒரு பெரும் ஆலயத்தைக் கட்டிமுடித்தான். அதில் பளிங்குபோன்ற சலவைக்கற்களை வரிசையாகநிறுத்தி அவற்றில் திரிபீடகங்களையும் கல்தச்சர்களைக்கொண்டு எழுதச் செய்திருக்கிறான்.

மகாயனம், ஹிஞயனம்

புத்தமதம், மேல் வரைந்துள்ள இருவகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்று முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். மகாயன பௌத்த சமயம், சீனா, நேபாளம், திபேத்து, மங்கோலியா, கொரியா, ஜப்பான், கொச்சின்சைனா முதலிய வடக்கு தேசங்களில் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. ஹிஞயனம், பர்மா, சிங்களம், சீயம்முதலிய தென்தேசங்களில் அனுசரிக்கப்பட்டு வருகிறது. மகாயன சமயத்தார்க்கு ஸமஸ்கிருதமும் ஹிஞயன சமயத்தார்க்கு பாலியும் தாயபாஷைகள். மகாயனத்தின்படி நிர்வாணத்துக்கு மேற்பட்டு ஒரு பரமபதவியிருக்கிறது. அப்பதவிக்கு செல்லுபவர், துன்பம் மரணம், ஆண் பெண் பிரிவு, இவைகளினின்றும் விடுபட்டு நித்தியானந்தமாய் வாழலாம். ஹிஞயனத்தில் நிர்வாணத்துக்கு மேற்பட்ட பதவிகிடையாது. அறவினைகளையும் தீர்த்தவர் அப்பதவிக்குப் போகலாம். மகாயனம் பிராம்மணமதத்தைஅநேக விஷயங்களில் ஒட்டியிருக்கிறது. சிருஷ்டிகர்த்தாவான பரமாத்மா ஒருவரிருக்கிறாரென்றும் அவருக்கு ஆதிபுத்தரென்று பெயரென்றும்மகாயனர் கொள்ளுகிறார்கள். என்றும் அழியாத ஜீவாத்மா ஒன்று இருக்கிறதென்றும் அவர்கள் நம்புகிறார்கள். ஆனால் ஹிஞயனரோ இவை யொன்றையும் நம்புவதில்லை. மனிதன் பிறபொருளின் ஒத்தாசையின்றி தன் முயற்சியினாலேயே முக்தியடையக்கூடுமென்றும் புத்தரே இப்படி முக்தி பெற்றவர்களில் மேலானவரென்றும், ஹிஞயனர் நம்புகிறார்கள். "அவனன்றி ஓரணுவு மசையாது" என்பதை ஹிஞயனர் நம்புவதில்லை.

ஹிஞயனரின் கொள்கை தர்மார்த்தத்தை யனுசரித்தது. மகாயனர் பலதேவதைகளையும், அமானுஷ்யமான செய்கைகளிலும் நம்புவார்கள். ஹிஞயனர் அமானுஷ்ய மென்பதே கிடையாதென்றும், நன்மைக்கும் தீமைக்கும் மனுஷ்யனுடைய நடக்கையே காரணம் என்றும் கொள்ளுகிறார்கள்.

இந்துலேகை

ஒரு மலையாள நாவல்

இரண்டாம் அத்தியாயம்

(முன்தொடர்ச்சி)

"இதோ சொல்லுகிறேன்" என்றாரம்பித்துச் சொல்லத்தொடங்கினான் மாதவன்,—

"இந்ீவராக்ஷி தவ தீக்ஷ்ண கடாக்ஷ பாண-
பாதவ்ரணே த்விதய மௌஷதமேவ மந்யே.
ஏகம் த்வதீய மதராம்ருதபானம் அந்யத்
த்வத்துங்க பீந-குச-குங்கும-பங்க-லேப:".

[அதாவது: கருநெய்தல் மலர்போன்ற கண்களையுடையவளே! உன் கண்களாகிய கூரிய பாணங்கள் ஆடவர்மீது விழுதலால் உண்டாகும் புண்ணை ஆற்றவல்ல மருந்து இரண்டே என நான் நினைக்கிறேன். ஒன்று, உன் இதழமுதைப் பருகுவதும், மற்றது, உன்னை இறுகத்தழுவி, பருத்தும் நிமிர்ந்துமுள்ள நின் குசங்களின் குங்குமச்சேற்றின் பூச்சைப் பெறுவதுமேயாம்].

"சரி, நல்ல ஔஷத முறைதான். ஆனால் இம்மருந்து எப்படி உனக்குக் கிடைக்கும்" என்றாள் இந்துலேகை.

"அது இந்துலேகையின் கைவசமாகவே இருக்கிறது" என்றான் மாதவன்.

"ஆனால் அதை இப்போது எடுக்கமுடியாது. பனி அதிகமாயிருக்கிறது. உள்ளேபோய்ப் படுத்துக்கொள். பைத்தியக்காரனைப்போல் நடந்துகொள்ளாதே" என்றாள் இந்துலேகை.

"அதிருக்கட்டும். எனக்கு அம்மருந்து எப்போதாகிலுங் கிட்டுமோ? "கிட்டும்" என்று இந்துலேகை வாயில் வந்தாற்போதும். எனக்குப் பரம சந்தோஷம். இம்மாதிரி என்னை வாட்டாதே. அந்த ஒரு வார்த்தைமட்டும் உன் வாயினின்று வந்தாற் போதும். அதுவே எனக்குப் பேரானந்தத்தைத் தரும். அவ்வளவு பாக்கியமாவது எனக்கு இருக்கக்கூடாதா?" என்றான் மாதவன்.

"மாதவா! என்னை அறியாமல் எனக்குத் தூக்கம் வருகின்றது. நான் போகவேணும். என்னைவிடு" என்று சொல்லிக்கொண்டே இந்துலேகை தானிருக்கும் அறைக்கு விரைந்து சென்றாள்.

இப்படி மாதவனுக்கும் இந்துலேகைக்கும் இடையில் பலதடவைகளில் பரஸ்பரம் நடந்த ஸல்லாபங்களைக்குறித்துச் சொல்வதானால் பூர்வ கதாப்பிரஸங்கமாய் ஆரம்பித்த இந்த அத்தியாயம் ஒரு மகாபாரதமாய்ப் பெருகிவிடும். ஆயினும் அவர்களுக்குள் நடந்த மற்றொரு ஸல்லாபத்தை என் வாசகர்களுக்குச் சொல்லாமல் மேலேபோக என் மனம் ஒப்பவில்லையாதலால் அதைச் சொல்லுகிறேன்.

இந்துலேகையின் ஞாபகமே அல்லும் பகலும் மாதவன் மனத்திற் குடியிருந்தபடியால் அவனுக்கு மண்டைக் காய்ச்சல் உண்டாய்விட்டது. ஓரிரவு மாதவன் படுத்துக்கொண்டு தூங்கவேண்டுமென்று எவ்வளவு பிரயத்தனப்பட்டும் அவனுக்குத் தூக்கம் வரவேயில்லை. அவ்வாறு தூக்கம் வராமல் அவன் படுக்கையில் புரண்டுகொண்டிருக்கையில் பின்வருமாறு தனக்குள் யோசிக்கலாயினான்.

எதற்காக நான் இப்படி இவ்வளவு தூரம் அவஸ்தைப்படவேண்டும்? இந்துலேகைக்கு வாஸ்தவத்தில் என்மீது காதலிருக்குமாகில், அவள் எத்தனை தினங்களுக்கு முன்னமே என் மனைவியாய் விட்டிருப்பாள். அவளுக்கு என்மேல் ஒருவிதமான அபிமானம் உண்டென்பதில் சந்தேகமில்லை. ஆனால் அந்த அபிமானம் காதலோ, அல்லவோ என்னும் சந்தேகம் என் மனதைப் பெரிதும் வாட்டுகிறது. என்னைவிட அதிக பதவியும், பாக்கியமுமுள்ளவர்கள் பலர் அவள் கையை நாடியிருக்கிறார்கள் என்பது இந்துலேகைக்குத் தெரிந்த விஷயந்தான். உலகத்தில் மாதர்கள் அநேகமாய் இடம், பொருள், ஏவல் முதலியவைகளையுடையவனையே மணம் புரிகிறார்கள். இவற்றையெல்லாம் நினைக்கும்போது, அவளுக்கு என்மேல் எவ்வளவுதான் இஷ்டமிருந்தாலும், என்னையவள் மணம் புரிவாளென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவள் எவ்வளவுதான் படித்திருந்தாலும், கடைசியில் பெண்பிள்ளைதானே! ஆகவே நிச்சயமில்லாத இவ்விஷயத்தைப்பற்றி நான் ஏன் இப்படி மனோவேதனையால் ஏக்கங்கொள்ள வேண்டும்? நாளை விடியற்காலத்திலெழுந்து வேட்டையாடப் போகின்றேன். அநேகமாய் என் தகப்பனும் என்னுடன் வருவார். நாங்கள் வேட்டையாடி அனேக நாளாயிற்று. என்னைப் பெரிதும் வாட்டும் இக்காமஜ்வரமானது என் ஆண்மையை அபஹரித்துவிட்டது. சிறுபிள்ளைத்தனமான குற்றத்தையுங் காதலையும் வெல்ல முயலாமல், இவளுக்குக் கீழ்ப்படிந்து அடிமையாய்விட்ட யான் எவ்வளவு அவமானத்திற்கும்ஏளனத்திற்கும்ஆளாகிவிட்டேன். ஆ! என்ன என் புத்தி! என்ன என் ஆண்மை! இந்துலேகைக்கோ கலியாணஞ் செய்வதற்குயுக்தகாலம்

வந்துவிட்டது. இராஜாங்கத்தில் ஓர் உயர்ந்த பதவி யாவது, வேறெவ்விதமான சிறந்த இடம், பொருள், ஏவல்களையாவது நான்பெறுமட்டும் இந்துலேகை மணம்புரியாதிருப்பாளென எனக்குத் தோன்ற வில்லை. ஆகையால் என் காதலை இன்னும் யான் என் மனதிற் குடிகொள்ள விடும்பட்சத்தில்அது விழலுக் கிறைத்தநீராகும். இவற்றையெல்லாந் தீர ஆலோசித்த நான் இனி அக்கைக்கெட்டாப் பழத்தினிடமுள்ள எனதாசையை என் கருத்தினின்றும் இந்தக்ஷணமே நீக்குவேன்."

இப்படிப்பட்ட தைரியமான தீர்மானத்தினல் மனதைப் பலப்படுத்திக்கொண்டு, மாதவன் கண்க ளைக் கெட்டியாய் மூடித் தூங்க முயன்றான்.

ஆனல் அவன் கண்ணை மூடினனே இல்லையோ, அவனுடைய மனே பாவம் மனோ தீரத்தை வென்று விட்டது. அழகிய இந்துலேகையின் உருவம் அவன் கண்களுக்கெதிரே தோன்றிற்று. அவ்வுரு வத்தினது மலர்ந்த கண்களும், செந்தாமரை முக மும், நீண்டு பாரமாயுள்ள கூந்தலும், ரோஜா மல ரின் இதழெனத்தகும் சிவந்த அதரமும், உண்மை யான இந்துலேகையின் அங்கங்களை முழுதும் ஒத்தி ருந்தன. இந்துலேகையினிடம் இத்தன்மையான அடங்காக்காதலை வைத்த மாதவன் தன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். அம்மாயா ரூபம் மாயமாய் மறைந்துவிட்டது. ஐயோ! பாவம் ஏமாந்தான். உடனே நமது கதாநாயகன் எழுந்து நின்று, அதிக திடசித்தமுள்ளவன்போல அபிநயித்துக்கொண்டு, "இனியான் இந்துலேகையைக் கனவிலும் நினை யேன்." என்று சபதங்கூறி கதவை நோக்கினன். அதனருகே திடீரென ஓர் பெண்ணுருவம் நிற்பதைக் கண்டான். 'யார் அங்கே' என்று கேட்டான்.

"நான்தான்" என்று பதில் வந்தது. உடனே இந்துலேகையின் தோழியாகிய அம்மு என்பவள், "இது என் எஜமானியம்மாள் பூவரங்கிலிருந்து உமக்கனுப்பியது" என்று சொல்லிக்கொண்டு நறு மணம் வீசாநின்ற ஓர் மல்லிகை மாலையை அவன் கையிற் கொடுத்தாள். மாதவன் அதனைத் தன் கரங்களிலேற்றுக்கொண்டு பெருமூச்செறிந்தான். சிறிதுநேரங் கழித்து அப்பெண் "தாங்கள் அவளு டன் தேயிலைப் பானம் அருந்த நாளையதினங் காலை யில் அவள் இருப்பிடத்திற்கு வருவீர்களாவென என்னைக் கேட்டுவரச்சொன்னள்" என்றாள்.

"நான் நாளை விடியற்காலம் 4-மணிக்கு வேட் டையாடப்போகிறேன். என் தகப்பனரும் என்னு டன் வருவார்போலிருக்கிறது. நான் இருட்டின பின்பே வீட்டுக்குத் திரும்புவேன் என்று சொல்" என்றான் மாதவன்.

"நான் அப்படியே சொல்லுகிறேன். ஆனல் தாங்கள் என் எஜமானியம்மாளை விடியற்காலத்தில் வந்து பார்த்தால் நல்லது. நாளைக்குச் சிவபூஜை. என் எஜமானி தினம்போல் தூங்கி எழுந்தவுடன் ஸ்நா நத்திற்குப் போவாள்" என்றாள் அம்மு.

"இராக்காலங்களில் திருட்டுத்தனமாய் ஸ்திரீ ஜாதியைப்பார்க்க வருபவன் அல்ல நான். நான் அடு த்த நாட்காலையில் அவளைப் பார்க்க வருவதாகச் சொல்." என்றான் மாதவன். அப்பெண் புன் சிரிப்பு செய்து, "நான்நீர்சொன்ன சங்கதியைச் சிறி தும் மாற்றாமல் இந்துலேகையினிடஞ் சொல்லு கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு மாதவனிடம் விடை பெற்றுக்கொண்டு போய்விட்டாள்.

மாதவனது சொற்களைக்கேட்ட இந்துலேகை திரும்பியும் அம்முவை சிலசங்கதிகளுடன் மாதவன் வீட்டிற்கு அனுப்பினள்.

தன் கையிலிருந்த அழகிய மாலையை உற்றுப்பார் த்து எண்ணமிட்டுக்கொண்டிருந்த மாதவன், இரண் டாந்தரம் வந்த அம்முவைப் பார்த்து, "நீ, திரும்பி யும் எதற்காக வந்தாய்?" என்று வினவினன்.

"தாங்கள் வேட்டையாடப் போம்போது தரித் துக்கொள்ள ஒரு குல்லா பின்னிக்கொண்டிருக்கின் றாள் என் எஜமானியம்மாள் இந்துலேகை. அவளு டைய அறைக்குக் காலையில் தாங்கள் வர முடியாதா யினும், தயவுசெய்து அவர்களறையின் சன்னலுக் கெதிராக விருக்கும் தோட்டத்திற்காவது வந்தால் அக்குல்லாவைத் தங்களிடம் தருவதாகச் சொன் னள்" என்றாள் அப்பெண்.

"அதை அவள் உன் மூலமாய் அனுப்பாததேன்?" என்று கேட்டான் மாதவன்.

"இன்னும் அது முடியவில்லை போலிருக்கிறது" என்றாள் அத்தோழிப்பெண்.

"அதிருக்கட்டும், அவள் இரவில் ஏன் பின்னல் வேலை செய்கிறாள்?" என்று கேட்டான் மாதவன்.

"அவள் சதா இரவுமுழுவதும் படிப்பதும் வேலை செய்வதுமாகவே யிருக்கிறாள்." தூக்கமென்பது சுத்தமாய்க்கிடையாது" என்றாள் அம்மு.

"என்ன காரணம்?" என்று மாதவன் கேட்ட

தற்கு அப்பெண் பதில் வார்த்தை யொன்றுஞ் சொல்லாமல் மௌனம் சாதித்தாள். பிறகு பதில் ஒன்றுஞ் சொல்லத்தெரியாமல் புன்சிரிப்பு சிரித்தாள்.

மாதவன்: "சரி, நீ போகலாம். நான் காலையில் புறப்படும்போது ஜன்னல் திறக்கப்பட்டிருந்தால், உன் எஜமானியைப் பார்க்கிறேன். மூடப்பட்டிருந்தால், நான் நேரே போய்விடுவேன்." என்று சொல்லி யனுப்பிவிட்டான் அம்மூவை. தோழிப்பெண்போய் விட்டவுடன், மாதவன் மறுபடியும்யோசிக்கலானான்.

"இந்துலேகை இரவில் தூங்குவதில்லையாம். வாஸ்தவமாய்—அவள் என்மீது காதலுடையவளோ? என்றால் அதைச் சந்தேகிக்கமுடியாது. அப்படியிருந்தால், அவள் தன் காதலை ஏன் இதுவரையில் வெளிப்படுத்தினாளில்லை? அவளது நடவடிக்கைகளோ சிறுகுழந்தைகளினது நடவடிக்கைகளை ஒத்திருக்கின்றன. இதெல்லாமென்ன?"

இவ்வளவு சந்தேகங்களையும் மனதில் வைத்துக்கொண்டு, மாதவன் தன்னிடத்தை விட்டெழுந்து, காலைத் தொழிலாகிய வேட்டைக்கு வேண்டியவற்றையெல்லாம் சித்தப்படுத்தினான். முதலில் ஒரு துப்பாக்கியை எடுத்துத் துடைத்து அதில் ரவைகளைப்போட்டு கெட்டிசெய்தான். மற்ற வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு படுக்கைக்குப் போகும்போது சமையற்காரனைக் கூப்பிட்டு காலை 4-மணிக்குத் தேயிலைக்கஷாயம் தயார் செய்யச்சொன்னான். 4-மணிக்குக் கண் விழித்து, வேட்டைக்குரிய சட்டைகளையுஞ் செருப்பையுந் தரித்துக்கொண்டு உ சாப்பிட்டான். உடனே, ஒரு வேட்டைக்காரன் உடன்வர வேட்டையாடுமிடத்திற்குப்போகும் வழியிலுள்ள இந்துலேகையின் வீட்டிற்குப் போனான் மாதவன். வீட்டண்டைவந்து, திறக்கப்பட்டிருந்த சாளரத்தின் வழியாய்ச் சந்திரபிம்பத்தை யொத்த அவளதழகிய முகத்தைப் பார்த்தான். சாளரத்தின்மீது சார்ந்துகொண்டிருந்த இந்துலேகையின் ரூபலாவண்யத்தைக்கண்ட மாதவன் அவளதழகிலேயே மதிமயங்கிவிட்டான்.

"நீ ஏன் இவ்வளவு சீக்கிரமாய் புறப்பட்டுவிட்டாய்? ஜீவவதைசெய்ய இஷ்டப்பட்டுபோகும் உனக்கு மிருக ஜாதிகளும், பட்சிகளும் கண்ணுக்குத் தெரியவேண்டாமா? இந்த மையிருட்டில் உமக்கு எப்படி அவைகள் தென்படும்?" என்று கேட்டாள் இந்துலேகை.

"வேட்டையாடுமிடம் தூரத்திலிருக்கிறது" என்றான் மாதவன்.

"ஓ! நீ ஏதோ பலத்த வேட்டையாடப் போகின்றாய்போலும், இதுதானா உன் கருத்து?" என்றாள் இந்துலேகை.

"ஆ! நீ கூறுவதுபோல பலத்த வேட்டையென்றே சொல்லலாம். இப்படி வேட்டையாவதாடி என் மனக்கவலையை ஒழிக்கலாமென்று நினைத்துப்போகிறேன்." என்றான் மாதவன்.

"பலே பேஷ்! பட்டணத்திலிருந்து நீ இம்முறை ஏதாவது துப்பாக்கி கொண்டு வந்தாயா? என்று கேட்டாள் இந்துலேகை.

"ஒரே ஒரு துப்பாக்கிதான்."

"எனக்கு அதைப் பார்க்கவேண்டுமென்றிருக்கிறது. அதை இங்கே அனுப்பு" என்றாள் இந்துலேகை.

மாதவன் தன் காதலியின் விருப்பத்தின்படி வேலைக்காரனிடமனுப்புவித்தான் துப்பாக்கியை. இந்துலேகை அதை வாங்கித் தன்னறையில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டாள். பிறகு வேலைக்காரியை ஒரு விளக்கு கொண்டுவரச்சொல்லி மாடியினின்றிறங்கி மாதவனிடம் வந்தாள்.

"நீ அனுப்பிய துப்பாக்கி வெகு அழகாயிருக்கிறது. ஆனால் தற்காலம் அது மாடியிலேயே இருக்கட்டும். உனக்காகப் பின்னிக்கொண்டிருக்கும் குல்லாவை இன்னும் நான் முழுவதும் முடித்தேனில்லை. அது நாளையாவது, அடுத்த நாளாவது முடிந்துவிடும். அப்போது வேட்டைக்குப் போகலாம். இப்போது படுக்கப்போ" என்றாள் இந்துலேகை.

"இது நிரம்ப நன்றாயிருக்கிறது! எனக்கு வேட்டையாடக்கூட அதிகாரமில்லைபோலும்" என்று ஆச்சரியத்துடன் கூவினான் மாதவன்.

"அப்படிதான்! உன்னால் இன்றைக்குப் போக முடியாது" என்று இந்துலேகை சொன்னாள்.

"சரி, ஏன்? என்ன காரணம்? தயவுசெய்து சொல்."

"குல்லா தயாராகாத காரணமாய்த்தான்."

"அக்குல்லா வேண்டுமென்று நான் எப்போதாவது சொன்னேனா?"

"வேண்டாமென்று நீ எப்போதாவது சொன்னாயா? என் தோழி நேற்று உன்னுடன் வார்த்தையாடியபோது நீ அப்படி சொல்லவில்லையே."

“ எனக்கு வேண்டாமென்று நான் இப்பொழுது சொல்லுகிறேன். ”

“ இது மகா குரூரம். நான் உன் வார்த்தையை செவிகொடுத்துக் கேளேன். உனக்கு வேண்டியதில்லையென்று நீ நேற்றையே சங்கதி தெரியப்படுத்தியிருந்தால் நான் இரவெல்லாம் கண்விழித்து இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிரேன். நான் இரவைப் பகல்போலெண்ணி இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டபின் நீ வேண்டாமென்று சொல்லுகிறாய். மிகவும் நன்றாயிருக்கிறது உன் வார்த்தைகள் !”

“ இம்மூடத்தனமான வார்த்தைகள் எனக்கு வேடிக்கை வார்த்தைகளாகப் புலப்படவில்லை. இப்படி மனிதர்களை வருத்துவதில் உனக்கென்ன திருப்தியும் சந்தோஷமும் உண்டாகிறதோ எனக்கு தெரியவில்லை ” என்றான் மாதவன்.

“ மாதவா ! இப்போது நானுமொரு குழந்தை, நீயுமொரு குழந்தையென்று நான் எண்ணிக்கொள்கின்றேன். ஆகையால் நாமிருவரும் ஒருகாலத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்ததுபோல் இப்போதும் விளையாடுவோம் வா ” என்றாள் இந்துலேகை.

“ என்ன ! இந்துலேகை. நேற்றுதான் நீ நாமிருவரும் இனி யொருபோதும் குழந்தைகளைப்போல் விளையாடக்கூடாது என்று சொன்னாய் ” என்று மாதவன் பதில் கூறினான். இந்துலேகை, “ ஆம், நீ அப்போது குழந்தைபோல் நடந்துகொள்ளவில்லையாதலால் தான் ” என்று சிரித்துக்கொண்டே சொல்லிவிட்டு, மாதவன் ஒன்றுந் தெரியாதவனாய்ச் சோர்ந்து தோட்டத்தில் இங்குமங்குமாய் உலாவிக்கொண் டிருக்கையில், அவனைத் தனியே விட்டுவிட்டு ஸ்நானஞ்செய்யப் போய்விட்டாள். இந்துலேகை ஸ்நானஞ் செய்துவிட்டுத் திரும்பியபோது நன்றாய் வெளிச்சமாய்விட்டது. மாதவனை உ சாப்பிட அழைத்தாள். மாதவன் அவளிருக்கும் அறைக்குப் போக இசைந்தானேயொழிய, அவளுடன் உ சாப்பிட இசைந்தானில்லை. இந்துலேகை மிகவுங் கட்டாயப்படுத்தியதின்மேல் கொஞ்சம் அருந்த இசைந்தான். அறைக்குட்சென்று இருவரும் தனித்தனி நாற்காலிகளில் உட்கார்ந்து சற்றுநேரம் வரைக்கும் மௌனமாயிருந்தனர். இந்துலேகை முதன்முதலில் மௌன விரதத்தை ஒழித்து மாதவனைப் பார்த்து ‘ நீ இன்றைக்கு வேட்டையாடப்போகிறதில்லை ’ என்றனள்.

“ இத்தகைய பாவிய சேஷ்டைகள் இனி என்னிடம் வேண்டாம். வேறு எவனிடமாவது இச்சேஷ்டைகளைச் செய். இனி ஒருக்ஷணமும் என்னால் சகிக்க முடியாது ” என்றான் மாதவன்.

“ எதை உன்னால் சகிக்கமுடியாதென்றாய்? வேட்டையாடுவதையா? ” என்று கேட்டாள் இந்துலேகை.

“ நான் என் உட்கருத்தை ஒளியாமல் உள்ளபடி சொல்லிவிடுகிறேன் ” என்றான் மாதவன்.

“ அவசரப்படாதே ! கொஞ்சம் நிதானி. நீ உள்ளதைச் சொல்லவேண்டுமென்பதல்ல எனது விருப்பம்: ஆண்மையும் மனோதிடமும் பொருந்தியவனென்று உன்னை இதுவரைக்கும் நான் எண்ணியிருந்தேன். இப்போது உன் நடவடிக்கையைக் கவனித்துப்பார்த்தால், நான் உன்னைப்பற்றி அவ்வளவு உயர்ந்த அபிப்பிராயங் கொண்டது சரியல்லவெனத் தோற்றுகின்றது.” என்றாள் இந்துலேகை.

“ இவ்விஷயத்தில் மட்டும் என்னால் ஒன்றும் சாத்தியப்படவில்லை. நீ அடிக்கடி சந்திக்கும் மூடர்களிலொருவனென என்னையுங் கருதாதே. நான் இதுவரைக்கும் துஷ்ட சகவாசஞ் செய்தவனல்லன் ; உன்னைக் காணுமுன் நான் ஒரு பெண்ணையுங் கண்ணெடுத்துப் பார்த்தவனுமல்லன் ; அவர்களுடன் உரையாட விரும்பினவனுமல்லன். இவைகளால் தான்போலும் நான் முதலில் கொண்ட காதல் என்னை அவ்வளவு ஸ்திரமாய்ப் பிடித்துக்கொண்டது. இன்னும் என்னை இவ்வாறு துன்பப்படுத்த நீ இஷ்டப்பட்டால், நான் இப்போதே இந்த அறையைவிட்டுப் போய்விடுவேன் ” என்றான் மாதவன்.

“ இந்த ஊரைவிட்டு அயலூருக்குப் போய்விட்டால், இப்பொழுது உன்னை வருத்தும் எண்ணங்களும் கவலைகளும் உன்னைவிட்டு அகன்றுவிடும் போலத்தோற்றுகிறது. எனக்குத் தெரிந்தமட்டும், நான் உன் கண்முன்னிருக்கும் வரையில்தான், உனது காதலும் அதனாலுண்டாகும் உனது துன்பங்களும் இருக்கும்போலும் ? ” என்று கேட்டாள் இந்துலேகை.

“ இல்லை. நான் அந்த எண்ணத்துடன் சொல்லவில்லை. என் ஆசைப்பொருளாகிய இந்துலேகையை யான்பெற்று அவளுடன் என் வாழ்நாளை சுகமே கழிக்காவிட்டால், என் வீடும் என் நாடும் எனக்கொருவித இன்பத்தையும் தரா என்பதே எனது எண்ணம் ” என்று கூறினான் மாதவன்.

“ நீ என்மீது எவ்வளவு காதல்கொண்டிருந்தபோதிலும், நான் உன்மீது காதல்கொள்ளாது உன்னை அலக்ஷியஞ் செய்தால்கூட, அப்போதும் என் மீதி

ருக்கும் உன்னுடைய காதல் மாறுதலடையாதிருக்குமா?" என்றுகேட்டாள் இந்துலேகை.

"இந்துலேகை! என்மீது உனக்கு ஏதோ கொஞ்சம் ஆசை இருக்கிறதென்றே நான் எண்ணுகிறேன்" என்றான் மாதவன்.

"இன்னும் என்ன உனது கவலை" என்றாள் இந்துலேகை.

"அது உனக்குத் தெரியவேண்டுமோ?" என்று கேட்டான் மாதவன்.

"ஆமாம், சொல்."

"நான் சொல்லுகிறேன், கேள். எனது மனக்கவலைக்குக் காரணங்கள் இரண்டுண்டு. ஒன்று, உத்தியோகத்தினாலாவது, செல்வத்தினாலாவது, புகழினாலாவது நான் சிறந்தவனல்லன். இரண்டு, இந்நாட்டில் இராஜாங்கத்தில் உயர்ந்த பதவி வகித்திருப்பவர்களும், செல்வத்தினால் சிறப்புடையவர்களும், வேறு முகாந்தரங்களினால் சிறப்பும் மேன்மையும் உடைய அநேக பிரபுக்களும், இளவரசர்களும், அரசர்களும் உனது ரூபலாவண்ணியத்தைக் கண்டு மதிமயங்கிக் கிடக்கின்றனர்" என்றான் மாதவன்.

"மாதவா, நான் உன்னை இவ்வளவு மதிகெட்டவனென்று இதுவரைக்கும் நினைக்கவேயில்லை. நான் இராஜ குமாரர்களையாவது அல்லது இந்நாட்டிலுள்ள வேறெந்த பிரபுக்களையாவது மணம் புரிய இஷ்டப்பட்டிருந்தால், எப்போதே அவர்களை என் கணவராக்கிக்கொண்டிருப்பேன். அந்த எண்ணத்தை என் மனதில் நான் வைத்திருந்தால் இதுவரைக்கும் நான் மணம் புரியாதிருப்பேனென்று எண்ணுகிறாயா? இவ்வளவு பைத்தியக்காரத்தனமான வார்த்தை உன் வாயினின்று வெளிப்பட்டதைப்பற்றி நான் மிகவும் ஆச்சரியப்படுகிறேன். இதைப்போன்ற விஷயங்களில் எனக்குப் பணமும், உயர்பதவியும் துரும்புக்குச் சமானம். என் காதல் எவன்மீது செல்கிறதோ அவனைத்தவிர வேறு எவனையும் நான் கலியாணம் பண்ணிக்கொள்ளேன்" என்று பதில் சொன்னாள் இந்துலேகை.

"நீ யாரையாவது உன் மனதில் வரித்திருக்கின்றாயோ?" என்று கேட்டான் மாதவன்.

"சுத்த புத்தியீனனாகிய மாதவா? நான் யாரையாவது என் மனதில் வரித்திருந்தால் உனக்கேன் அதைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டும்?" என்றாள் இந்துலேகை.

"என்னை ஏன் இவ்வாறு தூஷிக்கிறாய்? இதுகூட அவசியமா?" என்று வாதாடினான் மாதவன்.

"போதும், போதும், நிறுத்து. மாதவா! உனக்கு வரும் ரோஷம் மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கின்றது! இந்துலேகை உன்மீது காதல் கொண்டிருக்கிறாளெனக் கருதிய நீ அந்த இந்துலேகை அவளழகில் மயங்கிய பிரபுக்களையாவது அரசர்களையாவது மணம் புரிந்து அவளது உண்மையான காதலுக்கும் பெருமைக்கும் துரோகஞ்செய்வாளெனப் பின்னுங் கருதினையோ? ஓ, மாதவா! மாதவா! நீ என்ன கண்மூடி! நீ என்ன மூடாத்மா! இந்துலேகை இவ்வளவு துரோகியெனவும் இவ்வளவு இழிந்தவளெனவுங் கருதிய பிறகும் அவளிடத்திலிருந்த உனதாசை எப்படி அகலாதிருந்தது!" என்றாள் இந்துலேகை.

இம்மொழிகளைக்கேட்ட மாதவனது கண்களில் கங்காபவானி தாண்டவமாடினாள். இக்கண்ணீர் குதூகலத்தினால் உண்டாயினதோ, அல்லது கர்வத்தினால் உண்டாயினதோ? அல்லது நாணத்தினால் உண்டாயினதோ? என்பதை இக்கதையைப் படிப்பவர்களே அறிந்து கொள்வார்கள்.

"மாதவா, ஏன் கண்ணீர் வடிக்கிறாய்? என் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்ல முடியாததன் காரணமாகவா?" என்று கேட்டாள் இந்துலேகை.

"உன் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்ல முடியாததனாலல்ல, நான் மௌனமாயிருக்கிறேன். உன்னுடன் வாதாடுவதில் எனக்கு ஒரு சந்தோஷமுமில்லையென அடிக்கடிச் சொல்லியிருக்கின்றேன். இந்துலேகை, நான் இங்கே மூடத்தனமாய் வந்தேன். நான் வந்தது முதற்கொண்டு என்னிடம் நீ இனிப்பும் மதுரமுமான ஒரு வார்த்தையுஞ் சொன்னாய் இல்லை. புருஷர்களுடன் இம்மாதிரியெல்லாம் விளையாடி அவர்களை வதைப்பதில் மலையாள நாட்டுப் பெண்களுக்குள்ள சுதந்தரங்களினாலும் காலவசதிகளினாலும் புருஷர்களாகிய நாங்கள் படும் அவஸ்தை, ஆயிரம் நாவைப்படைத்த ஆதிசேஷனாலு மெடுத்துரைப்பதரிதென்பது உண்மையே" என்றான் மாதவன்.

"என் வார்த்தைகளை எப்படி யான் இனிப்பாக்குவது? முதலில் கொஞ்சம் தேனைப் பருகிவிட்டு அப்புறம் பேசட்டுமா? அல்லது, நான் பேசும்போது நீ தேனைப்பருகுகிறாயா? அப்போது என் வார்த்தைகள் மதுரமாயிருக்கும்போலும். நீ சுத்த மூடத்தனமாய்ப்பேசினாய். உன் வார்த்தைகளுக்குத் தக்க மறுமொழி நான் கூறியபோது, அது

உனக்கு இனிப்பாயிராமல் கசப்பாயிருக்கிறதென்கின்றாய்? இதிருக்கட்டும், நீ ஏன் மலையாளநாட்டுப் பெண்களைத் தூற்றுகிறாய்? அவர்கள் புருஷர்களை வாட்டுவதில் அதிக சுதந்தரங்களுடையவர்களென அவர்களைத் தூற்றினாயே, அப்படித் தூற்றினதில் உனது கருத்தென்ன?" என்றுகேட்டாள் இந்துலேகை.

"இவ்வளவுதானா அவர்களைப்பற்றி. மற்ற நாட்டுப் பெண்களிடத்திருக்கும் நற்குணமாகிய கற்புஎன்பது மலையாள நாட்டுப்பெண்களிடம் இல்லவே இல்லை. மலையாளத்தில் மாதர்கள் ஒரு கணவனை கல்யாணஞ் செய்துகொண்டபின் அவன்மீது ஆசை குறைந்தால், அவனைத் தள்ளிவிட்டு வேறொருவனை மணம் புரிவதிலும், இதைப்போன்ற இன்னுஞ்சில விஷயங்களிலும், அவர்களிஷ்டப்படி நடக்க சர்வசுதந்திரம் உடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதனால்தான் நம் மலையாளநாட்டு ஸ்திரீகள் கொஞ்சங் கர்வமுடையவர்களாயிருக்கிறார்கள். இதுதான் நான் சொன்னது" என்றான் மாதவன்.

"பலே பேஷ்! நீ சொல்வது மிகவும் அழகாயிருக்கிறது. நீ கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவனாயிருந்தும், இதுதானா மலையாள ஸ்திரீகளைப்பற்றி உனது அபிப்பிராயம்? அப்படியா! எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது." என்றாள் இந்துலேகை.

மாதவன், 'மலையாளத்தில் மாதர்களிடம் கற்பு என்னும் நற்குணம் இல்லை' என்று என்ன கருத்துடன் சொன்னான் என்பதை, நாம் நம் கதையைச் சிறிது நிறுத்திவிட்டு யோசிக்கலாம். மாதவன்கூறிய இம்மொழிகள் மிகவும் கடோரமானவையே. ஏனென்றால், அயல் நாடுகளில் போலவே, மலையாள நாட்டிலும் பதிவிரதாதர்மத்தை அனுசரிப்பவர்கள் அநேகம் பேர் இருக்கிறார்கள். தன் கொள்கைகளை வெளிப்படுத்தக்கூடிய எந்த ஸ்திரியாவது இவ்விஷயத்தைப்பற்றி வாதஞ்செய்வாளாயின், அவளது மொழிகள் அனேகமாய்ப் பின் வருமாறு அமையும்.

"ஒரு ஸ்திரீ விவாகபந்தத்தை அற்பமாய்க் கருதுகிறாளென்று சொல்வது அவளை வியபசாரியென்றே சொல்வதாகும் அப்படியானால் இம்மலையாள நாட்டிலுள்ள எல்லா ஸ்திரீகளுமாவது, அல்லது இவர்களில் அநேக பேர்களாவது வியபசாரிகள் என்னுங் கருத்துடன் சொன்னானா மாதவன்? அவன் அப்படிச் சொல்லியிருந்தால், என்மட்டும் நான் அவனை நம்பமாட்டேன். நாயர்மாராகிய நாங்கள், பிராமணர்களைப்போல அந்நிய புருஷர்களுடன் ஸ்திரீகளைப் பேசவொட்டாமல் தடுத்தும், அவர்களுக்குக் கல்வியறிவையே ஊட்டாமலும், கேவலம் மிருகஜாதியைப் போல் ஸ்திரீ ஜாதியை நடத்தாமலிருக்குங் காரணத்தினால், அவன் நாங்கள் வியபசாரத்துக்கு இடங் கொடுக்கிறோம் என்று அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்தால், இதைவிடத் தவறான அபிப்பிராயம் வேறொன்றுமில்லை. புருஷர்களுக்கு எவ்வளவு சுதந்தரங்களும் படிப்பும் இருக்கிறதோ, அவ்வளவு சுதந்தரங்களையும் படிப்பையும் உடைய ஸ்திரீகளிருக்கும் ஐரோப்பா அமெரிக்கா கண்டங்களைப் பார்! இந்த ஸ்திரீகளெல்லாம் வியபிசாரிகளாயிருக்கிறார்களா? அந்நாடுகளில், கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அழகிய ஸ்திரிகள் புருஷர்களிருக்கு மிடத்தில் தாராளமாய்ப் போய்வந்துகொண்டும், அவர்களுடன் தாராளமாய்ச் சம்பாஷித்துக்கொண்டும் இருப்பதனால், அப்புருஷர்களுக்கும் இந்த ஸ்திரீகளுக்கும் சிநேகப் பான்மையைவிட அதிகமான சம்பந்த மிருக்கிறதென்க் கூறி விடலாமா? சங்கீதத்தில் தேர்ச்சியுடைய ஒரு ஸ்திரீயின் பாட்டைக் கேட்கப்போகும் மனிதர்களை வேறுவிதமான துர் எண்ணத்துடன் போகிறார்களென்று சொல்லிவிடலாமா?

(தொடரும்)

நியாயாதிபதியின் கடமைகள்.—ஒருவனை தூஷிப்பது மிகவும் எளிது. அவனுடைய ஸ்நேஹிதர்கள் அவன் குற்றத்தை மறைத்து வாதாடுகிறார்கள். அவன் சத்துருக்கள் அவன் குற்றத்தை அதிகரித்தே பேசுவார்கள். நியாயாதிபதி தனது காதில் நேரில் ஒரு விதமாக ஒரு சமாசாரத்தைக் கேட்டும் அதைச் சரியென்று நம்பிவிடக்கூடாது. ஆதலால் முற்கூறப்பட்ட தூஷணை உண்மைதானா என்று கண்டுபிடிப்பது மிகவும் அரிது. அப்படி தாம் செயயப் பிசகினால் உலக நிந்தை தமது தலையில் வருவது நிச்சயம். நியாயஸ்தலத்தில் வந்து உட்காரும் நியாயாதிபதி, படித்தவனாகமட்டு மிருந்தாற் போதாது. அமரிக்கையுள்ளவனாகவும், கோபம் என்பதே இல்லாதவனாகவும், சமபுத்தியுள்ள தர்மிஷ்டனாகவும் இருக்கவேண்டும். தீர்ப்பைச் செம்மையாய் ஆலோசித்துச் சொல்லுகிறவனாக இருக்கவேண்டும். பல மற்றவர்களுக்கு ஒரு பிடிப்பாகவும், துஷ்டர்களுக்கு ஒரு சர்ப்பமாகவுமிருக்கவேண்டும். உண்மை, நியாயம், இவைகளைத்தவிர மற்றொரு விஷயத்திலும் தன் மனதைச் செலுத்தாதவனாக நியாயாதிபதி இருக்கவேண்டும்.

சிறுவர்க்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

ஸித்தர்கள்.—இக்கலிகாலத்திலும் ஸித்தர்கள் இல்லாமலே போகவில்லை. சென்ற பௌர்ணிமா (ஐப்பசி பௌர்ணிமா) அன்று தேவகிரி என்னும் ஊரில் ஸித்தர் ஒருவர் ஓர் அற்புதச்செயலைச் செய்தார். இந்தத் தேவகிரிக்கருகாமையில் ஸுந்தரபந்து (அதாவது அழகிய தடாகம் என்று பொருள்) என்ற ஓர் இடம் இருக்கிறது. அது ஸாலமரங்கள் நிறைந்த காடாகவிருந்தது. இப்பொழுதுதான் அது திருத்தப்பெற்றுச் சாகுபடிக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. அதில் இங்கும் அங்கும் சிற்சில மரங்கள் இன்னும் நிற்கின்றன. இந்தவிடம் தேடி முற்கூறிய ஸித்தராகிய பவானந்த ஸ்வாமி என்பவர் பௌர்ணிமாவன்று வந்தார். அங்கு 8-அடி சதுரம், 6-அடி ஆழம் உள்ள ஓர் குழிபறிக்கும்படி செய்து அதனுள் அடிமறையும்படியாகப் பலகைகளைப் பரப்பி அதில் வியாக்ரசர்மம் போட்டு ஸ்வாமிகள் உட்கார்ந்தார். தமது தலை தாக்காதவண்ணம் பலகைகளால் முதலில் தம்மைமூடி மேல் மண்போட்டு விடும்படி ஏற்பாடு செய்தார். அவருக்கு ஸஹாயமாக இருந்தவர்கள் அவ்வாறே செய்து, அவர் புதைபட்டுக்கிடக்கும் இடம் தெரிவதற்காக 5-அல்லது 6-அங்குலம் உயரமான திண்ணை ஒன்று மேலே செய்து அதில் மஞ்சளால் பூசப்பெற்ற பூர்ண கும்பத்தை வைத்துவிட்டு ஸ்வாமியினிடம் இருந்த பக்தியால் மாறி மாறி அவர்கள் அங்கு ஸாம்பராணி தூபம் போட்டு வந்தனர். சுற்றிலும் கமகம என்று வாஸனை பரவியது. ஆனால் அது உட்செல்ல இடமே இல்லை.

முதலில் ஸ்வாமிகள் ஒருவருக்கும் சொல்லாது ரகஸியமாக இவ்வாறு செய்துவிட்டபோதிலும், இக்தஸங்கதி பின்னர் எங்கும் பரவியது. மேலும் இவர் கிருஷ்ண துவாதசியன்று வெளி வந்துவிடப்போகிறார் என்றும் எல்லோருக்கும் தெரிய வந்தது. தெய்வபக்தியுடைய ஜனங்கள் அனேகர் ஸ்வாமிகள் புதைந்துகிடப்பதையும், அவர் வெளி வருவதை தரிசித்து கிருதார்த்தராக அங்கு கூட்டங்கூட்டமாக வரத் தலைப்பட்டனர். இந்த ஸங்கதியை பத்திரிகையில் போட்டு வெளிப்படுத்தியவரும் போயிருந்தார். அவர் பின்வருமாறு இந்த ஸித்தி வித்தையைப் பற்றி அபிப்பிராயப்படுகிறார்.

'நான் போய் நேரிட ஸ்வாமி புதைந்துகிடந்த இடத்தைப் பார்த்தேன். உள்ளே கொஞ்சம் கூடக் காற்று புகுவதற்கு இடம் இல்லை. வெளிச்சமும் போக இடமில்லை. நான் ஐந்து நிமிஷம் ஸ்வாமியுடன் அவர் இருந்த நிலையைப்பற்றி பேசினேன். அவர் பேச்சு என் காதில் நன்றாக விழுந்தது. தாம் அப்பொழுதிருந்த நிலை ஸமாதி நிலையைவிட மேலானதென்று அவர் சொன்னார் ஆதலால் ஸ்வாமிகள் குழியுள் இருக்கிறார் என்றும் அவர் ஸமாதியில் மூழ்கி மெய்ம்மறந்திருக்கவில்லை என்றும் நான் தெரிந்துகொண்டேன். ஆதலால் இவர் அந்தக் குழியுள் இருக்கவேண்டிய 12-நாளும் அன்ன ஆகாரம், வெளிச்சம், நல்லகாற்று, ஒன்றும் இல்லாமல்தான், இருக்கவேண்டும். இது பெரிய அற்புதச் செய்கை. நமது தேச சரித்திரத்தைப்பற்றித் தெரிந்தவர்களுக்கு இதேமாதிரி ஹரிதாஸர் என்ற ஓர் ஸித்தர் ரஞ்சிட்ஸிங் என்ற ஸிக் அரசன் லாஹூரில் அரசாண்ட காலத்தில் 40-நாள் பூமியுள் புதைந்து அன்னாகாரமின்றிக் கிடந்தார் என்பது தெரிந்திருக்கும். அது பவானந்தர் ஸித்திக்குத் தாழ்ந்ததென்றே சொல்லவேண்டும். எனெனில் (1) ஹரிதாஸர் ஸமாதியில் மூழ்கி வெளிப்பிரஞ்ஞையே இல்லாதிருந்தார். ஆனால் பவானந்த ஸ்வாமியோ அவ்வாறின்றி ஸகல பிரஞ்ஞையோடு தமது யோக வலிமையால் புதைந்து கிடந்தார். (2) ஹரிதாஸர் தாம் செய்த ஸித்தி மூலமாக ரஞ்சிட்ஸிங்கிடமிருந்து வந்த பண ரூபமான பரிசை அங்கீகரித்தார். இம்மாதிரி பணம் பெறவேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு பவானந்தர் இவ்வாறு செய்ததாகக் காணப்படவில்லை

'மேலும் பவானந்த ஸ்வாமி 30 வயதுக்கு உட்பட்டவரே. அவர் தாய் இருக்கிறாள். அவர் முதல் பெண்சாதி ஓர் குழந்தையைவிட்டு இறந்துபோக அவர் இரண்டாவது பெண்சாதியும் கல்யாணம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்'

முற்கூறியவைகளை உற்றுநோக்கின் பவானந்த ஸ்வாமிகளைப்பற்றி இரண்டொரு கேள்விகள் நம்முன் பிறக்கும். முதலாவது, ஸ்வாமிகள் பணத்தாசையின்றி இந்த ஸித்தியைக் காட்டியபோதிலும் கீர்த்திவேண்டும் என்ற ஆசை அவருக்கில்லை என்பதற்கு தகுந்த காரணங்கள் இல்லை. மேலும் ஸமாதியில் இல்லாது இவருக்கு எவ்வளவு நாள் இவ்வாறு

புதைந்து கிடக்கமுடியும். நமது சாஸ்திரங்களில் விதிகளை அவாந்திரபலன் என்றும் ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரமாகிய மோக்ஷத்தையே மனிதன் ஆசைபட்டு அடைய முயலவேண்டும் என்றும், மோக்ஷமார்க்கத்தில் முற்கூறியவைபோன்ற விதிகள் தடையாக இருக்கும் என்றும், ஆதலால் அவைகளை நாம் ஒருபொருட்டாக எண்ணக் கூடாதென்றும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. ஆதலால் நமது யோகவிஷயங்களில் அவநம்பிக்கை மிகுந்த காலத்தில், முற்கூறிய விதிவித்தைகள் எவ்வளவு யோகத்தின் பலத்தைக் காட்டியோதிலும் நாம் அவைகளைக்கண்டு வியந்து அவைகளே மனித ஜன்மத்தின் முடிவு என்று எண்ணித் தயங்கி நின்றுவிடக்கூடாது. மேன்மை அடையவேண்டும் என்ற ஆவலுடைய புத்திமான்கள் அவைகளை நெல்விதைத்தால் அதிலிருந்து உண்டாகும் வைக்கோல், பதர் முதலியவைகளுக்கு மைமானமே யொழிய அவை தானிய மணிகளைப் போன்றதாயுள்ள மோக்ஷத்திற்கு ஈடல்ல என்றுதெரிக்து நடந்து கொள்ளவேண்டும். இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில் நாம் பின்வரும் பாடல்களை ஸதாஞாபகத்தில் வைத்திருத்தல் வேண்டும்.

'முனிவர் விதிகள் விநோதம் மாத்திரந்தரு
முத்தியைத் தாரவே'

கைவல்யநவனீதம் ஸந்தேகம் தெளிதற்படலம் 46-ம் பாட்டு.

'சினமிறக்கக் கற்றாலும் விதி எல்லாம் பெற்றாலும்
மனமிறக்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே'

தாயுமானவர் பராபரக்கண்ணி 169-ம் கண்ணி,

* *
*

"யுலிஸ்ஸிஸ்".—(மொழிபெயர்ப்பு-ஆசிரியப்பா.)

புல்வள மற்றவிப் பாறைகள் சூழ்ந்தவிவ்
வில்வழி நற்றெழி லொன்றுமில் லரசனுய்
ஆயுண் மூத்த அரிவையோ டமைதிசேர்
ஆயுள் வாழ்ந்து அடைபொருள் ஈட்டலும்
துஞ்சலு முண்ணலும் தொலையாராகி
எஞ்சலி லென்மனம் என்று முணரா,
நாகரீகம் அடைந்திலா இந்நாந்
கேக மற்ற விதிகளை யுன்னி
விதித்திருத்தல் வீண்டொழில் வீண்டொழில்
சஞ்சரித் தல்லது சும்மா விரேன்யான்
ஆயுளீயு மனுபவ மெல்லாம்
காயம் போம்வரைக் காணுவல் பற்பல
நாள்க ளெல்லாம், நேயர்க ணடுவிலும்,
தோள்க ளே துணை யாகவும், வாருதி
அங்கரை மீதிலும் அணிமழை யாற்கடல்
பொங்கும் வேளையும், புளகமென், துக்கமென்,
கண்டுளேன் என்பெயர் காசினிப் போந்தது
மண்டுமோர் மனனுடன் மண்மிசைச்சென்று
கண்டது முணர்ந்ததுங் கணக்கிட லரிதே.
பல்வகை மன்பதை வாழுமா நகரமும்
பல்வகைத் தேயமுஞ் சங்கமு மாசும்
பார்வை யிட்டுளேன், பண்பு பெற்றுளேன்
ஆர்வ மோடுள அன்பரோ டாயிடைக்
கால்வளர் [illegible]ரய்பெருங் கானிடை பூசலின்
மேல்வளர் களிமிக முகந்து பருகினேன்.
பழகிய பல்வகைப் பொருள்களின் ஒவ்வோர்
அழகிய பாகமே அடைந்துளேன் யானும்
ஆயினு மனுபவ மென்பதோர் குகைவழி
வாயிடைத் தோன்றும் வளமிகு முலகெலாம்
செல்லச் செல்லச் சென்றிடு மதனடி
மெல்ல இருத்தலே மேன்மையென் றுன்னி,
உயிர்முடி வடைவான் உட்கார்ந் திருத்தல்
பயனில தந்தோ! பளிச்செனத் திகழாத்
துசி மூடத் தூங்குத லிழிவே.
ஆசி லாயுள் அநேகம் பெறினும்
அத்தனைப் பொழுதும் அங்கைய தளவே
நம்முடை யாயுளில் நிற்பது மற்பமே
ஆயினும் உழைப்பால் அச்சிறு வேளையைப்
போயெடுத் தடைந்து பயன்பெரு வேம்யாம்.
மனமதற் கெட்டா மாண்பொடு விளங்கி,
இன்னென வொளிரு மறிவினை யடைவான்
என்றும் விரும்பும் இதய மிருக்கத்
துன்றுஞ் சின்னாள் தூங்கல் இழிவே.
இக்குள னென்மகன் இனிய டெலாமகன்
செங்கோ லவற்கே கொடுப்பனித் தீவுடை
என்மலைத் தன்பன் இத்தொழில் முற்றும்
தன்மனத் துணர்வோன் தகைமையில் குடிகளைச்
சிறிது சிறிதாய் உயர்த்தியம் முடிவினில்
பெருமை கொள்ளப் பெருக்குநற் குணவான்.
கடமைகள் பலவுங் கழிகிலா தியற்றி
நடலை யகற்றி நன்மனங் கொண்டு
யாங்கை ன்றுலுமென் னில்வதி கடவுளர்க்
காண்வந்தனை யன்புட னளிப்பான்

அவன்தொழில் அவன்செய்வான் யானு மதுவே
உவந்துறை யுள்ளது ஒங்கு நாவாய்
கவன்று தன்பாயைக் காற்றொடு விரிக்குமால்.
பார்த்து கறுத்த பரவையும் அதோபார்!
சிறந்தவென் மாலுமிச் செல்வர்காள்! என்னொடு

முயன்றுங் கவன்றும் முந்திய வீரர்காள்
அஞ்சுத லகற்றி அசனியும் வெயிலையும்,
எஞ்சலின் மனத்தொடு மிகழ்ந்து நகைத்துளிர்
நீரும் யானும் நேர்ந்தோம் மூப்பை.
வாரும் அஞ்சன் மின் வயோதிக மின்னும்
பெருமையும் பாடும் பெறுவது திண்ணம்.
மரணம் நம்மை மறைப்பது திண்ணமேல்
வருவதன் முன்னர் வண்மையாய் ஒரு தொழில்
வகையுடன் செய்வோம் வானவர் குழுவுடன்

இகல் செயலுற்றவர் இன்றே யாமும்.
பாறைகள் மீது பலவொளி பிறங்கும்.
நீண்டநாளும் நேர்ந்த தந்தியை
ஈண்டுச் சோமனும் ஏறுமென் கதியுடன்.
ஆழியும் பற்பல அரவமோ டெலம்பும்.
சூழுமின் நண்பர்காள் சொல்லுவன் கேண்மின்!
இன்னும் வேற்றுலகம் அடைந்திட இன்றை,
நன்கு மூத்துளோம் என்று நினையன்மின்.
சென்மினேருடன் வங்கமிருந்து
தொனி மிகுதிரைகளைத் துடுப்பாலோட்டுமின்
ஏனெனில் யானும் என்று மறைவதற்

கப்புறம் தாரகை ஆழ்ந்துள இடஞ்செல
உப்புமீது யிரொழி வரையுமே ஊர்வல்
வாருதி எம்மை வதைப்பினும் வதைக்கும்
சிறொளிர் தீவிடைச் சேரினுஞ் சேருவோம்
நண்பன் அக்கிலிஸ் நாடினும் நாடுவோம்
திண்வலி மிக்குத் தொலைந்ததேயாயினும்
எஞ்சிய தின்னும் எளிதில்லை முன்னர்
விஞ்சையர் ஊரையும் விரித்த மண்ணையும்
நிலை பெயர்த்துள்ள வலியிலே மாயினும்
நிலைத்துள தின்றும் நம்மிடத்துள்ளது.

கலங்கா நெஞ்சக் காவலர் யாமெலாம்
விலங்கலின் விதியினும் வளர்ந்த நாளினும்
வலி யிழந்துளோம் எனினும் நன்மன்வலி
நண்ணி, ஊக்கி, நாடிய தடைந்து
விளங்கு வதன்றி, வீரமற் றுள்ளம்
துளங்கோம், வணங்கோம், துகளிலாத் தோழரே!

சு. நரசிம்மாசாரியன்.

ஸ்திரீகளுக்கான பக்கங்கள்

LADIES' PAGES

கண்ணகி அல்லது பத்தினிக்கடவுள்

தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநற் றொழுவாளைத்
தெய்வந் தொழுந்தகைமை திண்ணமாற்—றெய்வ
மண்ணக மாதர்க் கணியாய கண்ணகி [மாய்
விண்ணக மாதர்க்கு விருந்து.

சிலப்பதிகாரம்.

தன் கணவனது மனங்கோணாது, அவனுக்கு வேண்டியவை எல்லாம், எக்காலத்திலும், எவ்விடத்திலும், எவ்வமயத்திலும் இடைவிடாது நடக்கும் பெண் ஒருவளே உலகு முழுவதும் இன்பமும் துன்பமு மூட்டுபவள். அவளிடத்து நீதியில்லா நடத்தைசெய்ய நினைப்பவர் துன்பமுறுவர். தாம் யோசியாதாவது, அல்லது தெரியாமையாலாவது செய்திடினும் தேவையில்லை. துன்பமுறுவ ரென்பதற்கு ஸந்தேகமொன்றுங் கிடையாது. அவரது நடத்தையைச் சிறப்பித்து அவர் குணங்களை மணக்கச் செய்பவர் நலமடையாமல் இருக்கமுடியாது. ஆகையினாலே நன்னடத்தையும் நற்குணமுங் கலந்த பெண்ணொருவளே உலகைக்காத்தோங்கி விளங்கச் செய்யும் வல்லமையுடையாள் என்று கொள்ளவேண்டியதாகி வருகிறது. அவரது குணவிசேஷங்கள் கொடியவரை மடியச்செய்து, நல்லவர்களை நலமுறச் செய்யும் தகைமை உடையனவாகையால் அவர்களை தெய்வீகத்தன்மை உடையார்களாகக் கொள்ளும்படியாகச் செய்கிறது. அவரது நன்னடத்தையும், தன்னை மறுத்து எல்லாவற்றையும் கணவற்கு அளிக்கும் அன்பின் ஓட்டமும் அவரை யாவராலும் தடுக்க முடியாமலிருக்கச் செய்துவிடுகிறது. அவர்க்கு யாவரேனும் கொடியது சூழினும் சூழ்பவனை தெய்வமும் காத்திடல் முடியாது போகும். ஆகையால் கடவுளினது ஆஞ்ஞையும் அவரது நடத்தை என்னுமட்டத்துள் சிக்கிவிடுகின்றது. அத்தகைய வல்லமையுடையப் பெண்டிர் கடவுட்டன்மையுற்றவரென்று நாம் சொல்லாமல் வெளிப்படை என்பதற்கோர் ஐயமுமில்லை. அந்நிலைமையை யுற்று எப்பெண்டிர் தன் கணவன் தனக்குத் துன்பமுறும்படி செய்திடினும் அவர்க்கு அன்பெ

ன்னும் அமுதம் ஊட்டி தனது நன்னடக்கை ஆதரவு கண்ணோட்டம் இவைகளால் உபசரிக்கின்றனளோ அவளை பத்தினிக்கடவுள் என்னல் இழுக்கு ஆகாது. அத்தகையாள் கண்ணகி. அவள் சரிதை மேல் வருமாறு.

1. மதுரைப்புகுந்த காதை

சோழ நாட்டரசரில் பெரியவனும் பெயர்பெற்றவனுமாகிய சோழன்கரிகாலன் நன்னெறி தவறாது ஆண்டுவந்த நகரம். அதுபுகார் என்னும் பெயர்பூண்ட காவிரிப்பூம்பட்டிணம். அவ்வூரில், வணிகரது மரபில், சோழன் கரிகாலன் ஆண்டகாலத்து, பெருங்குடியாருள் தோன்றியவன் நோவலன்,இவன் மாசாத்துவான் மகன். செல்வத்துள் சிறந்தவன். தன் தகப்பனாரால் தன் குலத்திலேயே யுதித்த மாநாயகன் என்பவனது மகளாகிய கண்ணகி என்பவளை மணம் புரிவிக்கப்பெற்றனன். அவளோடு சிலநாள் நன்றாக வாழ்ந்தான். நடுவில் கூடக்கூடாதவரோடு கலந்து மாதவி என்னும் பொது மகளிடத்து காமங்கொண்டு அவளை இடைவிடாது கூடிக்குலாவி நின்றான்.

மகளிருக்குத் தன் கணவன் தம்மைக் கண்ணெடுத்துப் பாராவிட்டாலும் அவன்மேலிருக்கும் ஆசை ஓயாது. அது வரவர காணாமலே வளரும். அது அவருக்கும் தெரியாமல் ஓங்கி வளரும். இது நன்னடத்தையுடைய பெண்ணின் குணம். தன் கணவன் ஸுகமடைய வேண்டுமென்பதொன்றே அவர் கவலை. அவர் எவ்விடத்து ஸுகமடையினும் தமக்கொன்றும் குறைவு இல்லை என்றுதான் எண்ணுவர். அவர் ஸுகத்தை எவ்வாறு விருத்தி செய்யலாமென்பதே அவருக்குக் கருத்து. ஒருநாளானந்தம் மறுநாள் வெறுப்பென்ப தலரிடத்தே நிலைபெறாது. என்றும் தம் கணவர் மேலென்பதே அழியாதொழுகும். கணவர் கொடிய வழியுள் சென்றிட்டாலும் தமது நன்னடக்கையாலே அவர் மனதை உருகச்செய்துக் கொள்வார். இத்தகையக் காலம் என்று கிட்டும் என்று காத்திருப்பார். அது அவர் காக்கும் நோம்பின் பலன்போலாகும்.

இத்தகைய ஸமயம் கண்ணகிக்கும் வாய்த்தது. நமதரசராகிய முன்னோர் காலம் இக்காலம்போலதன்று. அன்றிருந்த விழாக்களும் வழக்கங்களும் இக்காலத்திலில்லை. அவரவரது ஆர்வமும் பெருமையும் தவிர மற்றொன்றும் இன்று நிலைதிலது. தமிழரசர்கள் தென் இந்தியாவை ஆண்ட நாள் சென்று ஆயிரம் வருஷங்களோடி ஒளித்துவிட்டன. அவர் காலத்துதித்த கண்ணகி வாழ்ந்த நாள் இன்றைக்கு ஏறக்குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு வருடங்களிருக்கலாம். அவளது காலத்தில் இந்திய நாட்டில் ஆரியரும் திராவிடரும் தவிர வேறெவரும் இந்திய தேசத்திலிருக்கவில்லை. அக்காலத்து கூத்துங்குரவையும் இக்காலத்தெண்ணிலும் காண்பதரிது. இந்திரன் திருவிழாவென ஓர் கொண்டாட்டம் நடத்துவது வழக்கம். இதில் ஆண்பாலரும் பெண்பாலரும்கலந்து கலந்து குதூஹலமாக ஆநந்திப்பது வழக்கம். நாம் இப்பொழுது கொண்டாடும் "போகி பண்டிகை" இதை ஒருவாறு ஒத்திருக்குமென்று சொல்லலாம். இப்பண்டகையில் கோவலனும் மாதவியும் கடலாடச்சென்றார்கள். கடலாடி விளையாடி ஓரிடத்திவிருவரும் அயர்ந்து சற்று நிதானித்தனர். தாம் கொண்டுவந்த வீணையை எடுத்து உல்லாசமாக வாக்துக்கொண்டிருந்தார்கள். மாதவி வாசித்துக் கொண்டிருந்த வீணையைவாங்கிக்கொண்டு ஒலியிலாழ்ந்து மகிழ்ச்சிக்கொண்டிருந்த கோவலன் இடையே சில அகப்பொருட்பாற்பட்ட பாடல் சிலவற்றை பாடினான். இதனால் மாதவிக் கிவனிடத்து வெறுப்புண்டாகியது. கோவலன் பாலுள்ள வீணையை வாங்கிக்கொண்டு அகப்பொருளிலேயே தானும் பாடினாள். (காசும் பணமும் கணக்கில்லாது மாதவி என்னும் கணிகைக்கு சிலவு செய்தவன் கோவலன் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்ததுதான்). அவனுக்குத் தான் இவ்வளவு செல்வத்தை எல்லாம் அழித்து இவள்பால் நாமிருக்க இவளுக்கு யார் மேலோ ஆசை எழும்பி உள்ளது என்று எண்ணி மாதவிபால் இருந்த ஆசையை ஒழித்து முறிந்த மனத்தொடு தன்னில்லம் புகுந்தனன்.

புகுந்ததும் தன் கணவன் ஏதோ கஷ்டமடைந்துள்ளார். அவரை ஆதரித்தல் வேண்டும். அவரது முகம் மலரும்படிச் செய்யவேண்டுமென்ற பேராவலுண்ட "ஏன் வருந்துவது. உம்மிடத்து செல்வமில்லையாயின் என் காலிற்பூண்ட இச்சிலம்பைக் கொண்டுவிற்று ஸுகமடையும்" என்று வணங்கிக் கூறிய மொழிகள் கோவலன் உடலுருவியோடியது. அன்றியும் கோவலன் வந்தபொழுது கண்ணகியிருந்த நிலைமையும் அவள் பிரிவும், அப்பிரிவிலும் தன்னிடத் தொருவெறுப்புங் கொள்ளாத பெண்மணியைத்தன்பெண்டிராகக்கொண்டும் தான்

மாதவி என்னு வஞ்சகிப்பால் ஏன் சென்றனமென்று தன்னெஞ்சே தன்னைச்சுடக் கோவலன் தனக்கும் தெரியாது கண்ணீர் வடித்தான். "பொருளொன்றே கருதும் பொதுமகளிடத்து பொய்வாழ்க்கைக்கொண்டு பொருள்முற்றும் அழித்தேன். வெறுங்கையனானேன். இனி என்னிலும் கடையன் ஒருவன் உளனோ. என் செய்வது! என்விதி! நாரியர் திலகமாய் விளங்கு முன்னைவிட்டு வாழ்ந்த வாழ்க்கையின் பயன் இவ்வாறாகியதோ—" என்று சொல்லியமொழிகள் கண்ணகியின் மனம்முழுதும் பதைக்கச்செய்தது. "ஆ! உமக்கு மித்துயர் பொருந்துமோ" என்றழுத கண்ணீர் சிந்த, "ஐய! அடியனேன் சொல்லும் மொழி எளியதாயினும் என்னை ஏளனம் செய்யாது செவி கொடுத்து கேளும்" என்று "எனது காலிற்பூண்ட சிலம்பொன்றே நமது ஏழ்மையையும் தாழ்மையையும் போக்கும். உமக்கேன் இக்கவலை, நாம் மதுரை சென்று சிலம்பை விற்று செல்வங்கொண்டு ஸுகமாய் வாழ்வோம். துக்கமடையவேதே" என்றனள் கண்ணகி.

கணவன்பால் கொண்ட அன்பின் பிரவாஹம் உடலிலூற ஆற ஸுகம் துக்கம் என்னுமிரண்டும் போய் ஆனந்தம் ஒன்றே லயிக்கிறது. அதுபோல் கண்ணகிக்கும் சிறுமையொன்று மறியாதமடந்தை இவளுக்கு தன் கணவன்பின் சென்று மதுரையுற்று தானும் தன் கணவனாக வாழவேண்டும். அவன் மனது ஸுகமடையவேண்டும் என்று பட்டுவிட்டது. கோவலனோடு காவிரியாற்றைக்கடந்து மேற்கே வரும்வழியில் இவர்க்குத் துணையாக ஆருகமதத்தினைச் சார்ந்த சன்னியாஸினி ஆகிய கவுந்தியும் இவரோடுகூட மதுரைக்கு வருவதாகச்சொன்னாள். போகும்வழியில் கடுமையில்லாமலிருக்கவில்லை. பலபேர் இவர்களைப்பார்த்து பலவிதம் பேசியதுண்டு. ஓர் பொதுமகள் இவரிருவரையும் பரிகசித்தனர். அவளோடுவந்த நடத்தை குன்றிய மனிதனொருவன் வாய்க்குத் தோன்றியதைச்சொன்னான். இவற்றை எல்லாங்கவனித்துவந்த கவுந்தி அவ்விலைமகளையும், அவ்விடனையும் சபித்து; தம்பதிகளின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி அவ்விருவர்க்கும் மறுசாபமிட்டு விட்டு மூவரும் உறையூர்வந்து சேர்ந்தனர். தங்கினவர் பார்ப்பான் ஒருவன் வழிகாட்ட மதுரை நகரடையப் புறப்பட்டனர். இடைக்கிடைத்த ஜனக்கூட்டங்களின் வழியாக வழிதெரிந்து வையையாற்றைக்கடந்து மதுரை எல்லையைக் கண்டனர்.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்

GENERAL NEWS

மத்திய மாகாணங்களில் புல் வளர்ப்பு.—மத்தியமாகாணவிவசாய இலாகா அதிகாரிகள், மத்திய மாகாணங்களிலும், பேரார் நாட்டிலும் விளையும் புற்களில் முதல்தரமான புற்களை விற்பனை செய்ய வேண்டுமென்ற நோக்கத்தோடு பயிர்செய்ய முயற்சி செய்து வருகிறார்கள். பேரார் நாட்டில் பசும்புல் அதிக விலை விற்கிறபடியால் கால் நடைகளுக்குத் தீனியாகக்கூடிய பசும்புல் லாபகரமாய் வளர்க்கப்படலாமென்று நம்பப்படுகிறது. தற்போது பேரார் நாட்டிலுள்ள அகோலா விவசாயப் பண்ணையில் பரீட்சார்த்தமாயப் பயிர்செய்து பார்க்கிறார்கள்.

* * *

ஐக்கிய மாகாணங்களில் நெசவுத்தொழில் பள்ளிக்கூடங்கள்.—ஐக்கிய மாகாணங்களில் இப்போது 5-அல்லது 6-நெசவுத் தொழில் பள்ளிக்கூடங்கள் விவசாய இலாகாவின் மேற்பார்வைக்கும் அதிகாரத்துக்கும் உட்பட்டு நடந்துவருகின்றன. அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களில் நெசவுத் தொழில் கற்றக்கொண்டு சுமார் 250 பிள்ளைகள் போல வெளிவந்திருக்கிறார்கள். அப்படி அப்பள்ளிக்கூடங்கள் நெசவுத்தொழில் தெரிந்த மாணாக்கர்களை வெளியாக்கிக் கொண்டிருந்தபடியால் அம்மாகாணங்களில் கைத்தறி நெசவுத் தொழிற்சாலைகள் பல இடங்களிலும் ஸ்தாபிப்பது சாத்தியமாயிற்றென்றும், இப்போது அம்மாகாணங்களில் 16- கைத்தறி நெசவுத் தொழிற்சாலைகள் வேலை செய்துவருகின்றனவென்றும் தெரிகிறது.

* * *

மணிலாக் கொட்டைப் பயிர்.—ஐக்கிய மாகாணங்களில் இந்த வருஷம் கவர்ன்மெண்டார் 20-மணங்கு மணிலாக்கொட்டை விதை விற்றார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அந்நாட்டில் மணிலாக் கொட்டைப் பயிர் செய்யப்படுவதில்லை. இனி மற்ற தானியங்களைப்போல மணிலாக்கொட்டையும் பயிர் செய்யப்படுமென்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அந்த மாகாணத்தில் ஜாலான் ஜில்லாவில் நல்ல லாபத்தைத் தரத்தக்க வித்துக்கள் ஒன்றும் பயிர் செய்யப் படுவதில்லையாகையால் மணிலாக்கொட்டை ஏராளமாய்ப் பயிர் செய்யப்படலாமெனப்படுகிறது. இது நிற்க, பர்மாவில் மணிலாக்கொட்டை பயிராகும் நில விஸ்தீரணம் குறைந்துபோயிருப்பதாயும், போன வருஷம் 2,39,552 ஏகர் நிலம் பயிராயிருந்ததாயும், இந்த வருஷம் 1,71,276 ஏகர்கள் தான் பயிராயிருப்பதாயும் சொல்லப்படுகிறது.

ஒரு பெருந்த நன்கொடை.—யுனைடெட் ஸ்டேட்ஸ் தெற்குப் பிரதேசங்களில் "ஹுக்வர்ம்" என்ற வியாதியால் 20 லக்ஷம் ஜனங்கள்வரையில் பீடிக்கப்பட்டு வருந்திவருவதைக்கேட்டு, ஆமெரிக்காவிலுள்ள பெருத்த கோடீஸ்வரராகிய மிஸ்டர் ராகபெல்லர் இவ்வியாதியை வேர் கல்லும் வழியைத்தேடும் பிரயத்தின விஷயமாக 20 லக்ஷம் டாலர் நன் கொடையாகக் கொடுத்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இவ்வியாதியால் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் மாண்டு வருகிறதாகவும், இவ்வியாதியால் வருந்தும் ஜனங்களின் தோற்றம் ஏறக்குறைய பெருந்தூக்க வியாதியால் (Sleeping Sickness) பீடிக்கப்பட்டவர்களின் தோற்றத்துக்கு ஒப்ப இருக்கிறதாகவும் தெரியவருகிறது. தற்போது வங்காளத்தில் தோன்றியிருக்கும் "பெரிப்பெரி" நோய் விஷயமாக மிஸ்டர் ராக்பெல்லரைப் போல் திரவிய சகாயம் செய்ய யார் முன் வருவார்களோ தெரியவில்லை. பரோபகாரார்த்தமாகச் செலவழிப்பதே பண மீட்டலின் முக்கிய கருத்தாக இருக்கவேண்டும்.

* * *

சர்க்கரையின் சக்தி.—பிரான்ஸ் தேசத்திலும் அமெரிக்காவில் சில விடங்களிலும் வியாதிஸ்தர் அறைக்குள் சர்க்கரையை எரிப்பதுண்டு. அநேக வைத்தியர்கள் இது மூட நம்பிக்கை யென்றெண்ணுகிறார்கள். பாரிஸ் நகரத்து பாஸ்டர் இன்ஸ்டிட்யூட்டிலிருக்கும் (Pasteur Institute) புரொபஸர் ட்ரில்பர்ட் (Prof. Trilbert)என்பவர் சர்க்கரை எரிவதால் பார்மிக் ஆஸிடும் (Formic Acid) அஸிடிலீன் ஹைட்ரோஜனும்(Acetylene Hydrogen) சேர்ந்த ஒரு கலப்புத்திரவ முண்டாகிறதென்றும் அது விஷக்கிருமிகளை வளரவொட்டாது செய்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார். புரொபஸர் ட்ரில்பர்ட் 5-கிரெயின் சர்க்கரையை 10-லிடர் அளவுகொண்ட ஒரு கண்ணாடி மூடிக்குள் போட்டு எரித்தார். அப்பொழுதுண்டான நீராவியும் வாயுவும் குளிர்ந்ததும் தொத்து வியாதிகளுக்குக் காரணபூதமான பலவித விஷக்கிருமிகளை பரிசோதனைக் குழாயிற்போட்டுத் திறந்தபடியே கண்ணாடி மூடிக்குள் 30-நிமிஷம் வைத்திருந்தார். பிறகு எடுத்துப் பார்த்தபோது ஒரு கிருமியாவது உயிருடனில்லை.

* * *

விஷஜுரம்.—மலேரியா என்னும் விஷஜுரம் அநாபலீஸ் என்னும் ஒருவகைக் கொசுக்கடியால் பரவுகிறதென்று மேஜர் ராஸ் என்பவர் முதல் முதல் கண்டுபிடித்தாரென்று தற்கால சாஸ்திர நிபுணர்களெல்லாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஆனால் கி. பி. ஆறாவது நூற்றாண்டிற் செய்யப்பட்ட சிங்காளி வைத்திய நூல்களில் 67-வகைக் கொசுக்களிருப்பதாயும் அவற்றால் 424-வித விஷஜுரங்கள் காணுவதாயும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

பூகம்பம் அறிவிக்கும் கருவி.—இத்தாலியிலுள்ள ஸ்டியேட்டிஸா என்ற ஒரு நிபுணர், பூகம்பம் உண்டாவதற்கு 10 மணிக்கு முன்னமே பின்வரும் அதிர்ச்சியை அறிவிக்கும் தன்மைபொருந்திய ஒரு கருவியைக் கண்டுபிடித்திருப்பதாக அறிய யாவரும் சந்தோஷப்படுவார்கள் என்பதிற் சந்தேகமில்லை. பிளாரன்ஸ், வெனிஸ், ட்ரீஸ்ட் முதலிய இடங்களில் இக்கருவியைப் பரீக்ஷை செய்து பார்த்ததில் இது சரியாகவே அறிவித்ததாம். இவ்வளவு காலமாக நமது பத்திரிகைகள் மூலமாய் நாம் கேள்விப்பட்டுவரும் பூகம்பத்தாலுண்டாகிய மரணங்கள் இந்த முன்னறிவிக்கும் பூகம்பமானியால் துர்லபமாகும் என்று எண்ணுவதற்கிடமுண்டு.

புத்தக வரவு
BOOKS RECEIVED

1. துரைந்தனவிளக்கம்*.—ம-ா-ா-ஸ்ரீ T. S. சுப்பிரமணிய அய்யர் M. A. L. T. அவர்களால் இனிய தமிழ் நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. எலிமெண்டரி பாடசாலைகளுக்கு மிகவும் உபயோகமானது. அநேகம் சித்திரப் படங்கள் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. விலை ரூ 1 0 0

2. சந்திரகாந்தா. * —ஓர் துப்பறியும் நாவல். ராஜாம்பாள் நாவலை எழுதிய ம-ா-ா-ஸ்ரீ, J. R. ரங்கராஜு அவர்களால் எழுதப்பட்டது. விலை ரூ. 0 12 0.

நமது சந்தாதாரர்களுக்கு

இப்பவும் சென்ற 16-மாத காலமாய் ஒழுங்காக 25௳ பிரசுரமாகும் நமது "விவேக போதினி" பத்திரிகை, 1910௵ ஜனவரி௴ முதற்கொண்டு, பிரதிமாதமும் முதல் தேதியிலேயே பிரசுரமாகும். டிஸம்பர்மாதத்திய பத்திரிகை, அந்த௴ 15௳ நமது சந்தாதார்களுக்கு அனுப்பப்படும். ஜனவரிமாதப் பத்திரிகை அந்த௴ முதல்தேதி யனுப்பப்படும். எந்த சந்தாதாரர்க்கு பத்திரிகை ஒழுங்காய் கிடைக்கவில்லையோ, அவர்கள் தயவுசெய்து நமது ஆபிஸுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளவும்.

நமது ஆபீசில் தமிழ்ப்புத்தகங்கள் விலைக்கு அகப்படும். பத்திரிகை சந்தாதாரர்களுக்கு மாத்திரமே நமது சொந்தப் பதிப்பு புத்தகங்கள் குறைந்த விலைக்குக் கொடுக்கப்படும்.

மானேஜர்,
"விவேக போதினி"
மைலாப்பூர், மதராஸ்.

---

* இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் 'விவேக போதினி' மானேஜருக்கு எழுதிக்கொள்ளலாம்.

மிகவும் அருமையான தமிழ் நாவல்கள்.

ஆனந்தமடம்: தேசபக்தி புகட்டும் ஓர் அருமையான நாவல்—இந்த நாவலும் ஸ்ரீ பங்கிம் சந்திரசட்டர்ஜி பங்காளி பாஷையில் எழுதியதை ஸ்ரீ மஹேசகுமாரசர்மா அவர்கள் மொழிபெயர்த்தது. ... 0 8 0

போஜசரித்திரம்—2-ம் பதிப்பு. மனதை கவறக்கூடிய 16-ஆப்டோன் படங்கள் சேர்த்திருக்கிறது. ம-ள-ள-ஸ்ரீ ஹைகோர்ட்டு வக்கீல் T. S. நாராயண சாஸ்திரியார் இயற்றியது—ரொம்பவும் நன்றாய் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. 1 8 0

நூல்			
மதிகெட்ட மனைவி ...	1	0	0
தீனதயாளு ...	0	12	0
ஸ்ரீ மாமிகொலுவிருக்கை ...	0	8	0
தலையணை மந்திரோபதேசம் 3-ம் பதிப்பு	0	8	0
வேணீ ஸம்ஹாரம் ...	0	3	0
மிருச்சகடி ...	0	4	0
முத்திராராக்ஷஸம் ...	0	4	0
லீலாவதி ஸுலோசனை	0	12	0
இரண்டு நண்பர்கள்	0	12	0
மனோஹரன்	0	12	0
கள்வர் தலைவன்	0	8	0
சாரங்கதரன்	0	8	0
சத்ருஜித்	0	12	0
யயாதி	0	8	0
வேதாள உலோகம்	0	8	0
அமலாதித்யன்	1	0	0
காதலர் கண்கள்	0	12	0

(லீலாவதி ஸுலோசனை முதல் காதலர் கண்கள் வரை: ம-ள-ள-ஸ்ரீ, ஹைகோர்ட் வக்கீல் பி. சம்பந்த முதலியார் இயற்றியவை.)

நூல்			
வாஸந்திகா ஒரு தமிழ்நாடகம் ...	0	8	0
வெனிஸ்வர்த்தகன்	1	0	0
கற்புக்கரசி	0	8	0
குணமாலிகை அல்லது கற்பின் வன்மை	0	6	0
கனகவல்லி	1	0	0
கமலினிகலஹம்ஸம்	0	8	0
எலென்	0	6	0
வசீகரி	1	0	0
ஞானரஞ்சனி	0	8	0
ஸுஜாதா	0	8	0
லலிதாங்கி	0	8	0
வனஸுதா	0	8	0
லலிதா	0	10	0
தமயந்தி	0	9	0
ஞானம்பாள்	0	6	0
மங்களாம்பாள்	0	8	0
பேயல்ல பெண்மணியே	0	8	0
சுகுணங்கதன்	0	12	0
பாவலர் விருந்து	0	8	0
வில்லிபுத்தூரார்; பிள்ளை பெருமாள் சரித்திரச் சுருக்கம்	0	8	0
மதிவாணன்	0	8	0
வால்மீகருமாயணம் கிளைக்கதைகள் ...	0	8	0
ஸ்ரீமான். ஜி. சுப்பிரமணிய அய்யர் அவர்கள் ஜீவிய சரிதம்	0	8	0
ஸ்ரீபாலகங்காதரர் ஜீவிய சரிதம் ...	0	3	0
அந்தப்புர ரகசியம்	1	0	0
கவிரத்தினசிந்தாமணி என்னும் காளிதாசன்சரித்திரம்	1	0	0
மோகனாங்கி	1	4	0
குடும்ப ஸம்ரக்ஷணி	2	0	0
மன்மதகாந்தன் கதை	0	8	0
இந்து பாகசாஸ்திரம்	2	0	0
மகாமகம் அதின் மகிமை	0	4	0
ஸ்ரீ தாதாபாய் நௌரோஜியின் ஜீவிய சரிதம்	0	2	0
கந்தபுராணச் சுருக்கம் வசனம் ...	0	12	0

தயாராய்விட்டது!!!

ராஜம் அய்யர் சரிதை

இப்புத்தகம் கமலாம்பாள் சரித்திரம் என்னும் அற்புத கதையின் நூலாசிரியராயும், பிரபுத்த பாரதம் என்ற மாதாந்த பத்திரிகையை மிகுந்த சிறப்புடன் நடத்தி ஆங்கிலம் உணரும் திறனுடையவர்களுக்கு நமது வேதாந்த உண்மைகளை எளிய நடையில் ஸ்வலபமாகத் தெரிவித்தவரும் ஆகிய ஸ்ரீமான் பீ. ஆர். ராஜம் அய்யரவர்கள், பி. ஏ. என்பவரது சரித்திரத்தை யடக்கியுள்ளது. இதனுடன் இவர் செய்த நூல்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டுள்ள உபதேச மொழிகளையும், இவர் முதலில் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய வேதாந்த வியாஸத்தையும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. மிகவும் இனிய நடையில் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. விலை அணா 0 8 0

"விவேக போதினி" சந்தாதாரர்களுக்கு மாத்திரம் விலை அணா 0 6 0

ஜனரல் ஸப்ளைஸ் கம்பெனி

மைலாப்பூர், மதராஸ்

விவேக போதினி

"எப்பொரு ளெத்தன்மைத் தாயினு மப்பொருண்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு"——திருவள்ளுவர்

தொகுதி 2 } ஸௌம்ய௵ மார்கழிமீ 1909–௵ டிசம்பர்மீ { பகுதி 6

ஆராதனை: பொதுவான பிரிவுகள்

WORSHIP: GENERAL DIVISIONS

நாம் நித்யவஸ்துவில் (ஆத்மாவில்) நிலைபெற்று சாந்தம் அடைந்து ஆனந்திப்பதற்கு முக்கிய ஸாதனம் ஆராதனையே. இந்த ஆராதனை அனேக விதம், இவ்வாராதனைகள் எல்லாம் பொதுவாக வெளிப்படை ஆராதனை என்றும் அந்தரங்க ஆராதனை என்றும் இருவகைப்படும்.

வெளிப்படை ஆராதனை என்பது கோயில் குளங்கள் நல்ல ஸ்தலங்கள் முதலியவைகளுக்குப் போய் செய்வதே. இது புத்தி விசாலத்தையும் எல்லா விஷயங்களையும் நடுநிலையில் இருந்து பக்ஷபாதமின்றி தெளிவாக நோக்கும் திறனையும், மதத்துவேஷம் இன்மையையும் உண்டாக்கும். இதோடும்கூட அந்தரங்க ஆராதனையும் இருத்தல் வேண்டும். இது ஒருவன் தனது வீட்டுள் அல்லது தனிமையாகச்செய்யும் அநுஷ்டானம் பூஜைகள் முதலியவைகளே. இவை நம்மனதின் சஞ்சல ஸ்வபாவத்தை நமக்கே விளங்கும்படி காட்டி அதை நீக்கும் வழிகளை அறிந்து முயற்சிக்கும்படி செய்யும். இதனால் பாழான நமது மனம் குவியும்படி செய்யத்தக்க தந்திரங்கள் மூலமாக நமக்கு சித்த ஏகாக்கிரம் வரும். இவ்விருவித ஆராதனைகளிலும் நாம் பழகவேண்டியதவசியம்.

வேறு விதமாக நோக்கில் ஆராதனைகளைக் காம்யம் என்றும் நிஷ்காம்யம் என்றும் இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். காம்ய ஆராதனையாவது இஹலோகஸுகம் ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் முதலியபலன்கள் வேண்டும் என்ற ஆவலோடு ஆராதிப்பதே. யாகாதிக்ரதுக்கள் செய்வது, கீர்த்தி வரவேண்டும் என்று ஆடம்பர ஆராதனம் செய்தல், லோகாந்தர ஸுகாதிகள் வேண்டும் என்று தானதர்மாதிகளைச் செய்தல் ஆகிய இவைகள் இத்தகைய ஆராதனைகள். இவ்வாறு ஆராதனை செய்பவர்கள் அடையும்பலன் நீடித்து நிலைக்கா, மறுபடியும் உலகில்வந்து அவர்கள் உழல வேண்டியதுதான். நிஷ்காம்ய ஆராதனம் முற்கூறியவைகளை விரும்பாது பராமார்த்த விஷயங்களாகிய நிராசை, பக்தி, மோக்ஷம் முதலியவைகளை விரும்பிச் செய்வது. இவ்வித ஆராதனத்தின் நோக்கத்தைத்தான் பிரஹலாத ஸ்வாமி,

துன்ப வாத்தரும் இன்பவா வின்மையே தொகுக்கும்
இன்ப வேதுநின் னன்பினு லன்றியார்க் கெய்தும்
வன்பி லாவிலங் கென்பிலாப் புழுவின்யான் வரினும்
நின்ப தாம்புயத் தன்புமா றுமைதா நெடியோய்.

என்று நரஸிம்ம மூர்த்தியிடம் வரத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறார். நமது மஹான்கள் செய்த ஆராதனங்கள் பெரும்பாலும் இத்தகைய ஆராதனங்களே. நம்மால் கூடியவரையில் நாம் காம்ய ஆராதனைகளைக் குறைத்து நிஷ்காம்ய ஆராதனைகளிலேயே அதிகமாக மனப்பூர்வமாகப் பழகவேண்டும். இல்லாவிடில் ஸுகதுக்கங்கள் பேதாபேதமின்றிக் கண்மூடித்தனமாய் ஸதாசக்கிராகாரமாகச் சுழன்றுவரும் இப்பிரபஞ்சத்தில் மனங்கோணாது நம்மால் அரைநாழிகை இருக்கமுடியாது. இப்படி இருப்பின் காம்ய ஆராதனையில் எவ்வாறு நிலைத்து நிற்கமுடியும். ஆதலால் நிஷ்காம்ய ஆராதனையையே நாம் கதியாகக்கொண்டொழுகவேண்டும். காம்ய ஆராதனையே இல்லாமலிருந்தால் மிகவும் நலம்.

ஆகவே ஆராதனைகள் பொதுவாக நான்குவிதம் என்றும், அவை காம்யவெளிப்படை, நிஷ்காம்ய வெளிப்படை, காம்ய அந்தரங்கம், நிஷ்காம்ய அந்தரங்கம் ஆகிய இவைகளே என்றும் தெரிய வருகிறது.

ஆராதனைகளின் சிறப்புப் பிரிவுகளை அடுத்த ஸஞ்சிகையில் எடுத்து விவரிப்போம்.

விவேக போதினி

தொகுதி 2] ஸௌம்ய௵ மார்கழி௴ [பகுதி 6

வேதங்கள்-கர்மகாண்டம்

VEDAS—THE KARMA KANDAM

முன்னர் கூறியபடி, வேதங்கள் பொதுவாக கர்மகாண்டம், ஞானகாண்டம் என இருவகைப்படும். இவைகளுள் கர்மகாண்டம் சில கர்மங்களால் ஸ்வர்க்க ஸுகத்தை மனிதனுக்கு உண்டாக்கும் நோக்கத்தை உடையது. பிரபஞ்சத்தில் எவ்வித ஸுகமானாலும் ஸரி, எவ்வளவு காலம் இருந்தாலும் ஸரி, நிலையற்றதாயும், மாறும் தன்மையை உடையதாயும் இருத்தலால் கர்மகாண்டத்தின் முடிவு மிக சிறந்ததல்ல. ஆதலால் இதில் அடங்கியிருப்பவைகளுக்கு அபரவித்தை(ஞானகாண்டத்தைவிடத்தாழ்ந்த வித்தை) என்று பெயர். ஆனால் கர்மகாண்ட விஷயங்களில் ஒருவன் ஒழுங்கு தவறாது பழகி வருவானாகில் அவனுக்கு சித்த சுத்தி உண்டாக, அவன் பரவித்தையாகிய ஞானகாண்டத்தை அறியத்தகுந்த அதிகாரியாவான். கர்மகாண்ட விஷயங்களை வெளி நாட்டார் அநேகவிதமாகக் குற்றங் கூறியுள்ளார். அவர்கள் முற்கூறிய கர்மகாண்ட ஞானகாண்ட ஸம்பந்தத்தை உணராமையால்தான் அவ்வாறு செய்தார்கள். முதலில் இங்கு கர்மகாண்டத்துள் அடங்கிய விஷயங்களைப் பொதுவாக எடுத்து விசாரிப்போம்.

கர்மம் என்ற பதத்திற்குத் செய்கை என்று பொருள். வைதிக கர்மம் என்றால் வேதத்தில் சித்தசுத்திக்காக ஏற்பட்டிருக்கும் யாகங்கள்போன்ற செய்கைகள். கர்மம் என்ற பதத்திற்குப் பொதுவாக விரிவான அர்த்தம் ஒன்று உண்டு. அதாவது மனிதன் எண்ணுவது, சொல்வது, செய்வது எல்லாம் கர்மம் என்பதே. இந்தப்பொருளில் தான் கர்மம் என்ற பதம் பகவத்கீதையில் பகவானால் உபயோகப்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. இவ்விரிவான பொருளை வைதிககர்மம் என்ற தொடருக்குக் கொள்ளாது முற்கூறிய சிறப்புப் பொருளே ஸாதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளப் படுகின்றது.

ஆரியர்கள் அவசியம் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் மூன்று விதமாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் வேதங்களில் கூறப்பட்டுள்ள ச்ரௌதகர்மம், ஸ்ம்ருதிகளில் கூறப்பட்டுள்ள ஸ்மார்த்தகர்மம், ஸ்ம்ருதிகளுக்கும் புராணங்களுக்கும் இடையே நிற்கும் ஆகமங்களில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஆகமகர்மம் ஆகிய இவைகளே. த்விஜர்கள் எல்லோரும் முதல் இருவித கர்மங்களையும் அவசியம் செய்யவேண்டியது. அத்விஜர்கள் முக்கியமாக ஆகமகர்மங்களையும் சிற்சில ஸ்மார்த்த கர்மங்களையும் அநுஷ்டிக்கவேண்டியது. ஆகமகர்மங்களிலும் சிற்சில பிராம்மணர்கள் மாத்திரமே அநுஷ்டிக்கவேண்டியவை, பெரும்பாலும் அத்விஜர்களே அநுஷ்டிக்கவேண்டியவை. இவ்வாகமங்களாலும், இவைகளைப் பின்பற்றி தமிழில் பிரவசனம் செய்த ஆழ்வார்கள், நாயனார்கள், ஆசாரியர்களாலும்தான் அத்விஜர்களுக்கு ரஹஸ்யங்கள் வெளியாக அவர்கள் மேன்மை அடைந்தார்கள். வேதங்கள் எவ்வாறு த்விஜர்களை மேம்பாடுடையவராக்கினவோ அவ்வாறே ஆகமங்கள் அத்விஜர்களுக்கு உதவின.

சுருதி ஸ்ம்ருதிகளில் விதிக்கப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்தால்தான் த்விஜனுக்கு த்விஜத்வம் தக்கும். இக்கர்மங்கள் இரண்டுவிதம். அவைகள் அவசியகர்மங்கள், இஷ்ட (காம்ய) கர்மங்கள் என்பவைகளே. அவசியகர்மம் இரண்டுவிதம். முதலாவதாகிய நித்யகர்மம் என்பது தினம் அவசியம் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள்; ஸந்தியாவந்தனம், அநுஷ்டானங்கள் போல்வன. இரண்டாவதாகிய நைமித்திக கர்மம்

என்பது ஏதாவது ஓர் ஸமயத்தில் ஓர் காரணம்பற்றி அவசியம் செய்து தீரவேண்டியவைகள்:—கிரஹணம், ஸங்க்ரமணம், பர்வம், ஆகிய இக்காலங்களில் செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் போல்வன.

இந்த அவசிய கர்மங்கள் பெரும்பாலும் ஒழுங்காக தினமாவது, ஒருநாளில் அநேகந்தரமாவது, பக்ஷத்திற்கு ஒருதரமாவது, மாஸத்திற்கு ஒருதரமாவது, வருஷத்திற்கு ஒருதரமாவது செய்யவேண்டியவைகளாக இருக்கும். இம்மாதிரி அடிக்கடி வாராததான ஓர் அவசிய வைதிக கர்மம் ஒவ்வொரு த்விஜனும் செய்யவேண்டியதென்று வேதங்களில் காணப்படுகிறது. இதுதான் ஸோமபாகம் என்று சொல்லப்படுவது. (இதைப்பற்றி வேறோரிடத்தில் விஸ்தரிப்போம்). சுருதிகளில் காணப்படும் மற்றைய அவசியகர்மங்களாவன:—அக்னி ஆதானம், அக்னிஹோத்ரம், பர்வயஞ்ஞங்கள் ஆகிய இவைகளே. இவைகளைவிட்டால், த்விஜன் சிறப்பு குறைந்துவிடும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்மிருதிகளில் உள்ள அவசிய கர்மங்களாவன. ஸந்தியாவந்தனம், ஔபாஸனம், வைச்வதேவம் (ஸர்வ தெய்வ உபாஸனை) பிரம்மயஞ்ஞம் (வேதம் ரிஷிகள், தேவதைகள், பிதிர்க்கள் இவர்களை ஆராதித்தல்) ஆகிய இவைகளே.

இரண்டாவது விதமான அவசிய கர்மங்களாகிய இஷ்டகர்மங்கள் ஸ்வர்க்கபோகம் முதலிய பலனை உத்தேசித்தாவது அல்லது பகவத் அர்ப்பணம் செய்ய உத்தேசித்தாவது ஒருவன் இஷ்டப்பட்டு தானே செய்யப் படுபவைகள். முன் வித கர்மத்திற்கே காம்யகர்மம் என்ற சிறப்புப் பெயர் தகும். பின்னதற்கு நிஷ்காம்யகர்மம் என்று பெயர். (இதைத்தான் பகவான் கீதையில் விஸ்த்ரிக்கிறார்). இது வேதத்தில் குறிப்பாகத்தான் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. இப்பாகத்தைச் சேர்ந்த வைதிக கர்மங்கள் பெரும்பாலும் சிறப்பான காம்யகர்மங்களே. அவைகளில் சில, வெகுகாலம் செய்யவேண்டியவைகளாகிய வாஜபேயம், அசுவமேதம், ஸத்ரங்கள் ஆகிய இவைகளே. முற்கூறிய ஸ்மிருதிகர்மங்கள் தவிர மற்றையவைகள் எல்லாம் ஸ்மார்த்த காம்ய கர்மங்களே.

சுருதி கர்மங்களுக்கும் ஸ்மிருதி கர்மங்களுக்கும் அதிக வித்யாஸம் இல்லை. முன்னவைகள் சுருதியிலும், பின்னவை ஸ்மிருதிகளிலும் விதிக்கப்பட்டவை. இவ்விரண்டிலும் ஒரே கர்ம விஷயத்தில் முரணான விதிகளை உடையவைகளாகக் காணப்படின் சுருதி விதியையே பின் பற்ற வேண்டும். இதைத் தவிர இருவித கர்மங்களிலும் வேதமந்திரங்கள் தாராளமாக உபயோகப் படுத்தப்படும். இம்மந்திரங்கள் ஸம்பந்தப்படாவிடில் எந்தக் கர்மத்திற்கும் பலன் கிடையாது. இவ்வாறு செய்யும் கர்மங்களுக்குத் தகுந்த பலன்களை உண்டாக்கும் மந்திரங்களையும் அவைகளைப்பற்றிய விஷயங்களையும் உடைத்தாயிருத்தலால்தான் இந்த வேத பாகத்திற்குக் கர்மகாண்டம் என்று பெயர்.

இதை முடிக்கும்முன் கர்மகாண்டத்தில் கூறப்படும் கர்ம மார்க்கத்திற்கும் கீதையில் கூறப்படும் கர்ம யோகத்திற்கும் உள்ள வித்யாஸத்தை எடுத்து விவரிப்போம். கர்ம காண்டத்தில் கூறப்படும் கர்ம மார்க்கம் பெரும்பாலும் காம்ய கர்மங்களால் நிறைந்தது. இவைகளின் நோக்கமாகிய ஸ்வர்க்காதி போகங்கள் நிலையற்றவை. இது பற்றியே பகவான் கீதையில் இம்மார்க்கத்தைத் தூமமார்க்கம் அதாவது இருள் நிறைந்தமார்க்கம், இதன் வழி போகிறவன் மறுபடி பிறப்பு இறப்பிற்கு ஆளாவான் என்று கூறியிருக்கிறார். இது மனிதனுக்கு கர்மத்தில் பொதுவாக ஓர்வித விரக்தியை நாளடைவில் உண்டாக்கி அதை விட மேலானது ஏதாவது இருந்தால் அதை அறியவேண்டும் என்ற ஆவலை உண்டாக்கும்.

இம்மாதிரி மனதைச்சுத்தம் செய்வதே கர்ம மார்க்கத்தின் முடிவான பலன். கீதையில் கூறியுள்ள கர்மயோகம் இதைவிட எவ்வளவோ சிறந்தது. முன்னமேயே இஷ்டகர்மங்களுள் சிற்சில பகவத் அர்பிதம்செய்ய உத்தேசித்து செய்யக்கூடியவைகள் என்றும், அவைகளைக் கர்ம காண்டத்தில் வற்புறுத்தவில்லை என்றும் இவ்விதகர்மங்களுக்கு நிஷ்காம்ய கர்மங்களென்று பெயர் என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. இம்மாதிரி கர்மங்கள் ஞான காண்டமாகிய உபநிஷத்துக்களில் கொஞ்சம் வெளிப்படையாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்தக் குறிப்புகளை வைத்துக்கொண்டு தான் பகவான் கீதையில் கர்மயோகத்தை எடுத்து விவரிக்கிறார். இந்தக் கர்மயோகம் ஞானகாண்டத்தில் சேர்ந்தது. ஞானகாண்டத்தின் முடிவாகிய பரமபதத்தை அடைய கர்மயோகம் முதல்படி. இது கர்மமார்க்கத்தின் முடிவில் வரக்கூடியது. கர்மமார்க்கம் என்ற தொடரில் கர்மம் என்பது வைதிகயாகாதி க்ரதுக்கள் என்ற சிறப்புப்பொருள் உடையது. கர்மயோகம் என்ற தொடரிலோ கர்மம் என்பது எண்ணம், வாக்கு, தொழில் இவைகளில் நடப்பவைகள் என்ற விரிவான பொருளையுடையது. வைதிக கர்மமார்க்கம் கர்மங்களில் ஓர்வித விரக்தியை முடிவில் உண்டுபண்ணும். கர்மயோகம் சித்தசுத்தியை உண்டாக்கி மனதைச் சாந்தப்படுத்தும். கர்மயோகத்திற்கும் கர்ம மார்க்கத்திற்கும் மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள வித்யாஸம்.

அடுத்த ஸஞ்சிகையில் த்விஜன் அவசியம் செய்யவேண்டியதாகியும் கர்மமார்க்கத்தில் அவசியமான தாகியும் உள்ள ஸோமயாகத்தை வர்ணித்து யாகங்களின் உட்பொருளையும் எடுத்துரைப்போம்.

அன்பின் சொரூபங்களும் பக்தியும்

LOVE AND BHAKTI

அன்பென்பது எல்லா ஜீவராசிகளினிடத்தும் இன்றியமையாததாயிருந்து விளங்கும்படியான ஒரு பொருள். இவ்வன்பு எப்பொருளின்பாற் படுத்தப்படுகிறதோ அதன் தன்மைக்கேற்பப் பொருள்படும். தாய்தந்தையர் பாற் காட்டுமன்பைப் பட்சமென்றும், அவர்கள் தங்கள் மக்கள்பாற் காட்டும் பிரதியன்பை பாசமென்றும், குருவினிடத்திற் காட்டுமன்பை வணக்க மென்றும், தாழ்ந்தோரிடத்தும் ஈன அல்லது எளிய ஸ்திதியிலிருப்பவர்களிடத்தும் காட்டுமன்பைக் கருணையென்றும், சிநேகிதனிடம் பாராட்டுமன்பை நேசமென்றும், அன்னியோன்னியமென்றும், மனைவியின் பாற் காட்டுமன்பைக் காதலென்றும், பணியாளன் எஜமானிடத்திற் காட்டுமன்பை விசுவாசமென்றும், மிருகங்களிடத்துக் காட்டுமன்பைத் தயையென்றும், கடைசியாக யெல்லோரும் கடவுள்பாற் காட்டு மன்பைப் பக்தியென்றும் கொள்ளப்படும். நம்பிக்கை, எண்ணம் முதலியவைகளும், இன்னம் இதுபோன்ற மற்றைய மனஜ்ஜெனிப்புகளெல்லாமும் இவ்வன்பின் சொரூபங்களே. இவ்வன்பு சாதாரணமாய் இருபிரிவினையுடையது. கைம்மாறு கருதிய அன்பு, கைம்மாறுகருதாதவன்பு. பிறரிடத்திலிருந்து ஒன்றை யடைவதனாலோ, அல்லது அடையவேண்டியோ காட்டுமன்பைக் கைம்மாறு கருதிய அன்பென்று சொல்லலாம். ஒன்றையும் எதிர்பாராது காட்டுமன்பே கைம்மாறு கருதாதவன்பு. பக்தியைத் தவிர்த்த மற்றைய யன்பெல்லாம் கைம்மாறு கருதிய யன்பென்று பொதுவாகச் சொல்லலாம். ஆனால் பக்தியிலும் கைம்மாறு கருதிய பக்தியிருக்கின்றது. அதுதான் மண், பொன், பெண்ணை

வேண்டிக் காட்டும் பக்தி. அவ்வாறு ஒன்றையும் கருதாமலே பக்தியைப் பெறுவதுதான் ஒழுங்கு. இனி இப்பக்தி யெப்படி வருமென்றாராய்வோம். இது வெகு சிலரிடத்து மாத்திரம் தோன்றுவதனால் பிறவிக்குணம் என்று சொன்னார்கள் பெரியோர்கள். ஆனால் இது எல்லோருக்கும் கைவல்லியமாகலாம். எப்படியாகலாமென்றால், அன்பென்பது ஒவ்வொருவரிடத்தும் இயற்கையா யமைந்துள்ளதென்று மேலே சொல்லியிருக்கிறது. அதைத் தகாத பொருளினிடத்தும், தகாத விதமாயும் உபயோக்கப்படுத்தாமல் கடவுள்பாற் படுத்தவேண்டும். இது நாளடைவில் படிப்படியாய் வரவேண்டியது. சிறு பிராயத்தில் தாய் தந்தையர்பாலிருக்கும் பட்சம் ஓர் வித்தியா குருவை யடைந்து அவரை வணங்கி மெய்ப்பொருளறிவதில் வணக்கமாக மாறும். பிறகு உற்ற வயதடைந்த போது காதல் ஏற்பட அக்காதல் மக்களை யடைந்து மேல் அவைகளின்பேரிற் பாசமாக மாறும். இப்பாசம் நீடித்திருக்கவிடாது, கடவுளின்பேரிற் பக்தியாக மாற்றவேண்டியது. மற்ற எல்லாம் இயற்கையாக மாறும். ஆனால் கடைசியாகச் சொல்லியதை மாத்திரம் மனிதர்கள் தங்கள் முயற்சியினால் மாற்றவேண்டியது. ஏன் இப்படி பக்தியைப் பெறவேண்டியதென்றாலோ, மோக்ஷமென்னும் மெத்தையை யடைய யேற்பட்டிருக்கும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென்னும் நான்கு படிக்கட்டினுள் பக்தி முதற்கண்ணுயமைந்துள்ள சரியையே. ஆதலின் அதைப் பெற்றால் தான் மோக்ஷமென்னும் மெத்தையை யடையலாம். இப்படிகளின் வழியா யடைந்தாலல்லது வேறு விதமான மார்க்கம் கிடையாதோ வென்றால் கிடையாது. இதை யனுசரித்தே தான் "விரும்புஞ் சரியை முதல் மெய்ஞ்ஞான நான்கும், அரும்பு, மலர், காய், கனிபோல் அன்றோ பராபரமே" என்றார் நம் தாயுமானசுவாமிகளும். எப்படி கனியானது முறையே அரும்பு, மலர், காய் இல்லாதபடிக்கு திடீரென்று தோன்றாதோ, அப்படியே (ஞானமும் அதன் முடிவாகிய) மோக்ஷமும், பக்தி (சரியை) கிரியை, யோகமில்லாமற்படிக்குச் சித்திக்காது. மோக்ஷமென்று சொன்னோமே அது யென்னவென்றாராய்வோம். நாம் கடவுளாதலாலே மோக்ஷம். நாம் எப்படி கடவுளாவோ மென்றால், மனுஷன் கடவுளின் அமிசம். ஆனால் கடவுளுக்கும் மனுஷனுக்கும் உள்ள ஒரே வித்தியாச மென்னவென்றால், கடவுள் பாசமற்றவர். மனுஷன் பாசத்தாற் கட்டுப்பட்டவன். பாசமென்பது மக்கள்பாற் காட்டுமன்பென்றோம். ஆனால் பாசமென்பது பக்தியைத் தவிர்த்த யெல்லா யன்பிற்குமே பொதுவாக வழங்கும் பெயர். ஆகையினால் பாசமெல்லாம் அன்பான போதிலும், பக்திதான் உண்மையான அன்பு. இது பிறப்படத்தான் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனார் திருக்குறளில்,

> "என்பி லதனை வெயிற்போலக் காயுமே
> அன்பி லதனை யறம்"

என்றார். அதாவது என்பில்லாத பிராணிகள், (புழு முதலியவைகள்) எப்படி வெயிலினால் கஷ்டப்படுத்தப் படுகின்றனவோ அப்படியே அன்பில்லாத வொருவனை அறக்கடவுள் (காலன்) துன்புறுத்துவான். அன்புதானெல்லோரிடத்திலும் ஏதாவது ஓர் ரூபத்தில் பிரகாசிக்கின்றதே; அப்படியிருக்க, அன்பில்லாத மனிதனும் உண்டாவென்றால் பக்தியே யன்பு. அப்பக்தியில்லாதவனே யன்பிலாதவனெனப்படுவானென்பது தான் விடை. ஆகையினால் நாமெல்லோரும் நம் வாழ்நாளில் பக்தியைப் பெறுவதையே பிறந்ததின் பயனாகக் கைக்கொண்டு அதைப் பெற முயற்சிக்கவேண்டியது.

சா. தா. மூர்த்திமுதலியார்.

நெற்பயிர்

விதை விதைத்தல்

SOWING PADDY SEED

சாதாரணமாய் நெற்பயிர் விளைவித்தலில் நமது தேசத்திலுள்ள முக்கியமான பழக்கங்களும் மாதிரிகளும் யாவருக்குந் தெரிந்தவிஷயங்களாகும். நன்செய் நிலங்களைச் செவ்வையாய் உழுது, பிறகு எருக்கூட்டி தண்ணீர்பாய்ச்சி நல்ல சேறு உண்டாகப் பண்ணுவார்கள். பிறகு பச்சைத் தழை மிதிப்பதானால் மிதித்து, பரம்படித்து வித்துப் போடுவது வழக்கம். விதைகள் முளை கிளம்பும் தருணத்தில் முளையெருவென்று சொல்லும்படியான ஸங்கமான புஷ்டியுள்ள எருவைத் தூவி வருவார்கள். இப்படிச் செய்வதில், அநேகர் நிலத்தைச் சீர்செய்து, விதையைக் கூடையில்கொட்டி யெடுத்துக் கொண்டு போய்க் கூடையைத் தோள்மேல் தூக்கிக்கொண்டு கைப்பிடி விதை யெடுத்தெடுத்து வீசித் தூவுவதை நாம் கண்டிருக்கிறோம். எவ்வளவோ சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு விதைத்தும் பூச்சிமுதலிய காரணங்களாலும், அளவுக்கு மிஞ்சிய விதை விதைத்தாலும் முளை சரியாய்க் கிளம்பாமற் போவதுண்டு. அப்படிப்போனால், வேறுபுலங்களில் செவ்வையாய் வளர்ந்த நாற்றுகளை நாற்றுமுடி இவ்வளவுக்கு இவ்வளவு கிரயமெனப்பேசி வாங்கி நட்டுப் பயிர்செய்வார்கள். இப்படிப் பயிர்செய்வதில் தேக சிரமும் பணச்செலவும் இருமடங்கதிகமாய் விடுகின்றது.

இதைத்தவிர்த்துத் தாமே தமது நிலத்தின் ஒருபகுதியில் பயிர்செய்ய மூன்று அல்லது நான்கு வாரங்களுக்குமுந்தி கிணற்றின்பாய்ச்சலைக் கொண்டேனும் வேறு ஜலாதாரத்தைக் கொண்டேனும் நாற்று விளைவித்து நட்டுப் பயிர் செய்தால் அநேக சாதகங்கள் உண்டு. அவற்றை இங்கே விசாரிப்போம்.

முதலாவது, நிலம் என்ன செழிப்புள்ளதாயும் ஜலாதாரம் பெற்றதாயுமிருந்தபோதிலும், எரு தக்கதாயிருந்தாலும், விதைமட்டில் கெட்டியானதாயும் முதல்தரமானதாயுமில்லாவிடில், பயிர் பலிதமாவது கஷ்டமாகும். இது யாவரும் எளிதில் உணரக்கூடியது. இப்படி நல்ல விதையைச்சேகரம் செய்து வைத்துக்கொள்வது விவசாயிகளின் முக்கிய கடமையாகும். மலையாளம் ஜில்லா கள்ளிக்கோட்டையில் டிஸ்டிரிக்டு விவசாய ஆலோசனை சங்கத்துக்குத் தலைவராயிருந்த அந்த ஜில்லா கலெக்டராகிய ப்ரான்ஸிஸ் என்பவர், தாம் அந்த ஜில்லாவைவிட்டு வெளியே போகுங்காலத்தில் அச்சங்கத்தாருக்குத் தமக்குத் தோன்றிய அரிய விவசாய விஷயங்களைப் பற்றி ஒரு சுருக்கமான கடிதம் அனுப்பினார். அக்கடிதத்தில் முக்கியமாய் விவசாயிகள் விதை விஷயத்தில் அதிக சிரத்தை யெடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. முன் வருஷத்திலேயே பின் வருஷத்திற்கு வேண்டிய விதையைச் சேகரித்துவைக்கும் பக்குவம் தெளிவாய்க் கூறப்பட்டிருக்கிறது. நன்றாய்ச் செழித்து ஓங்கி வளர்ந்து முற்றிய கதிர்களை யாராய்ந்து பார்த்து, அவற்றைமட்டில் தனியே பிடுங்கி அக்கதிர்களை மட்டில் தனியே அடித்து தானியத்தை பிரத்தியேகமாய் அடுத்த வருஷ விதைக்காக உபயோகப்படுத்த வேண்டுமென்று அவர் சொல்லுகிறார். இந்தப் பழக்கம் எல்லாரும் அநுகூலத்தோடு கைக்கொள்ளக் கூடியதாயிருக்கிறது.

இப்படித் திரட்டிவைத்த விதையிலிருந்து முளைத்த நாற்றை நட்டுப் பயிர் செய்தால் தகுந்த பிரயோஜனம் கிடைக்கும். மேலும் விதையைப் பூமியில் நேராக விதைத்து முளை கிளம்புகிறதைப் பார்த்துக் கொண்டு பிறகு பயிர் செய்வதில் அநேக இடையூறுகளும் அநாவசியமான செலவும் தொந்தரையும் இருக்கின்றன. நாற்று நடுவதில் மேற்கூறியதொந்தரைகள் கிடையாது. எல்லாவிதத் தொழிலிலும் பயிர்த்தொழில்மிகவும் சிரமத்தோடு கூடியதாயிருந்தாலும், காலாகாலங்களில் செய்யவேண்டிய தண்ணீர் பாய்ச்சல், களை பிடுங்கல், முதலிய காரியங்களிற் சிறிதும் வழுவாமல் நடத்தவேண்டியது அவசியமாயிருப்பதாலும், எவ்வளவு சிரமம் விவசாயி எடுத்துக்கொள்ளுகிறானோ அவன் சிரமத்தின் அளவே பூமி பலனைக் கொடுக்கு மாதலாலும், பலவாற்றானும் மட்டாய்ப் பூமியைப் பதஞ்செய்தல் செய் நேர்த்தி முதலிய செலவுகளைச்செய்து வந்தால் கட்டிவரக்கூடும்.

இவ்வளவு ஜாக்கிரதையாயும் அதிக கவனத்தோடும் செய்யவேண்டிய பயிர்த்தொழிலில் நாற்று நடுவதில், நேரே விதைப்பதைவிட மட்டுச்செலவும் அதிக உபயோகமும் வரும்படியும் இருக்கிறதென்று உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல உள்ள விஷயங்கள்

மனதிற்படும்படி பலர் சொல்லி யிருக்கும்போதும் விவசாயிகள் பழைய வழக்கமாகிய விதை விதைத்தலையே பெரும்பாலும் கைக்கொண்டிருக்கின்றனர். நாற்று முளைக்கச்செய்து, பிறகு நாற்றைப் பிடுங்கி நிலங்களில் நட்டுப் பயிர் செய்வதில் உள்ள பல்வகை உபயோகங்களை எத்தனைமுறை யெடுத்துக் கூறினாலுஞ் செல்லும்.

நாற்று நடுவதில் விதை அதிகம் வீண்செலவாகாது. தனித்தனி அழகாய் சமதூரத்தில் நடலாம். அப்படிச் செய்வதில் தானியத்தின் ஜாதிபேதத்திற்கும் விளைச்சல் வளர்ச்சி பேதத்திற்குந் தக்கபடி நாற்றைநட சௌகரியமாக விருக்கும். மிகவும் உயரமாய் வளரக்கூடிய பயிராயிருக்கும்பக்ஷத்தில் சற்று தூரமாகவே நட்டு பயிர் நாலாபக்கமும் பாவி நிர்ப்பந்தமில்லாமல் செழித்து வளர இடங்கொடுக்கும்படி நடலாகும். தவிர ஒரு நாற்றுக்கும் மற்றொரு நாற்றுக்கும் இடையில் ஒரே சமமான தூரமிருக்கும்படி நடக்கூடுமாதலால் காற்றும் நீரும் ஒவ்வொரு நாற்றுக்கும் ஒரே ரீதியாய் எட்டி பயிர் ஒரே நிலையாய் வளர்ந்துவரும். இப்படிக்கில்லாமல் நேரே விதையை விதைத்துப் பயிர் செய்வதனால் ஒவ்வோரிடத்தில் மற்ற விடங்களைக்காட்டிலும் விதை யதிகமாய் விழுந்து வியர்த்தமாகும். இடம் தாராளமில்லாமல் குறுகிய இடத்தில் அதிக விதை வளரவேண்டி வந்தால் முளை அதிக உயரம் வளரக்கூடாமல் நிற்கும். மேலும் ஒவ்வொரு விதை பழுதாயிருக்கலாம். அந்த விதையிலிருந்து உற்பத்தியாகும் பயிரும் பிற்பயிரோடு சேர்ந்து வளர்ந்து மொத்த மேனியைக் குறைவு பெறச் செய்யும். நாற்று நடுவதிலோ அதிக உயரம் வளராத இளைத்த நாற்றுகளைத்தள்ளிவிட்டு செழித்தோங்கின நாற்றுக்களை மட்டில் எடுத்து நடலாகும். நாற்று நடுவதில் களைபிடுங்கும் வேலையும் சுலபமாய் முடியும். பிடுங்கி யெறியப்பட்ட களை சேற்றில் மிதிபட்டு அழிந்துபோம். நாற்று நட்ட ஒருமாதத்திற் கெல்லாம் ஒருகளை பிடுங்கினால் போதுமானது விதை விதைப்பதிலோ அப்படியில்லை. எங்கும் பயிர் பரவியிராமல் சில மூலை முடுக்களிலும் ஓரங்களிலும் பயிரில்லாமல் வெற்றிடமாகவே நிற்கும். அவ்விடங்களில் சேரும் நீர், எரு, முதலியவை வீணேயாகும். மேலும் பயிர், சிற்சில விடங்களில் அடர்ந்தும் வேறுசில விடங்களில் மெலிந்தும் வளர்ந்திருப்பதால் பிடுங்கி யெறியப்பட்ட களைமடங்கியும் பயிரின்மீது விழுந்து களையெடுப்பதிலுள்ள பிரயோஜனத்தை யடையவிடாமற் கெடுக்கும்.

நாற்றைப் பிடுங்கி நடுவதால் பயிரின்வேர் நிலத்திற்செம்மையாய் ஊன்றும். வேர்பலமாயிருந்தாலன்றி செய் நேர்த்திக்குத்தக்க பலன் கிடைப்பது அருமையாதலால் நாற்று நடுவது உபயோகமானதாய்த் தோன்றும். ஆகவே மாசூலும் நிரம்பக்காட்டும். நாற்று வாங்கி நடுவதில் செலவும் அதிகம் இல்லை. விதையை விதைத்து, பயிர் அடர்ந்து வளர்ந்த இடங்களில் அதிகப் பயிரைப்பிடுங்கி வேறிடங்களில் நடவும், பிடுங்கின இடங்களில் மண்ணைப் போட்டு நிலத்தைச் சமப்படுத்தவும், பிறகு வெகு சிரமப்பட்டு கண்டுபிடித்து களைபிடுங்கவும் செலவழிக்கும் பணம், நாற்றை நேரே வாங்குகிற கிரயத்தைவிட அதிகமாகுமே தவிர குறையாது. அப்படி கஷ்டப்பட்டு களைபிடுங்கினாலும் அநேக விடங்களில் பயிர் அடர்த்தியாய் களையிருப்பது தெரியாமல் போவதும் உண்டு.

நிரம்ப ஜலாதாரமில்லாத விடங்களில் வேறிடங்களில் பயிரிடப்பட்ட நாற்றுமுடிகளை வாங்கி நடுவதே நல்ல யுக்தியாகும். அதிக நிலம் இருப்பவர்கள் நீர்வள மிகுந்த ஒருபாகத்தில் நாற்றைப் பயிர் செய்து பிற நிலங்களில் கொண்டுவந்து நடலாம். அப்படி நாற்றுப்பயிர் செய்யும் காலங்களில் இதரநிலங்களில் பச்சைச் செடிகளைப் பயிர்செய்து பிறகு உழுது நிலத்தோடு செடிசேர்ந்து மக்கி நல்ல உரமாகும்படி செய்யப் போதிய சாவகாசமு மிருக்கிறது.

இத்யாதி காரணங்களையும்நாற்றுநடுவதில் உள்ள பல அநுகூலங்களையும் உத்தேசித்து நாற்றை ஒற்றை யொற்றை அலகாய் தனித்தனியே சமதூரத்தில் நட்டுப் பயிர் செய்து பரீக்ஷித்துப்பார்த்து அநுபோகத்தில் பலனைக் கண்டுகொண்டு தக்கமார்க்கத்தைக் கைநழுவ விடாமற் கைப்பற்றுவதே மெச்சத்தக்க பிழைக்கும் வழியாகும்.

C. P. வேங்கிடராமய்யர், பீ. ஏ.

இரும்புக்கனிகள்

IRON ORE

‘நெல் காய்க்கிற மரம் எப்படி இருக்கும்’ என்று கேட்கிறவன் யார்? ஏராளமான சொத்துக்களைத் தகப்பன் தேடிவைத்திருக்கிற குடும்பத்துப் பிள்ளையே! ஏழைக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பிள்ளையோ தன் ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களின் நுட்பங்களையும் தொழில்களின் வேறுபாடுகளையும் சிறுவயது முதற்கொண்டே ஆராய்ந்து அறிய முயற்சிசெய்து, அதே கவலையாய் அலைந்து திரிந்து அறிவைப்பெற்றுப் பிழைக்கும் வழியைத் தெரிந்து கண்ணியமாய் ஜீவிக்கத் தொடங்குகிறான்.

இதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.—இப்பொழுது நமது இராஜதானியில் பெரும்பாலும் உத்தியோகப் பதவிகளிலிருப்பவர்களில் பலர் பிறர் ஆதரவினால் படித்துப் பரீக்ஷைகளில் தேறியவர்களென்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளுவார்கள். இப்படியே பெருந்தொழில், வியாபாரம் முதலியவைகளில் செல்வமும் கீர்த்தியும் பெற்று உன்னத பதவியிலிருப்பவர்களில் பலர், பால்யத்தில் தரித்திரத்தினால் பீடிக்கப்பட்டவர்களே என்பதில் தடையில்லை. ஒரு தனி மனிதனைப் பொருத்ததே தேசத்திற்கும் பொருந்துமாவென்று பார்க்கும்பொழுது, இத்தேசத்தின் ஜனத்தொகையில் அதிகமானவர்களின் ஜீவனவுபாயம் வியவசாயமென்றே கருதப்பட்டாலும் வர்த்தகம், கைத்தொழில் முதலிய அலுவல்களில் பிரவேசித்துப் பிழைக்கிறவர்களுமில்லாமற் போகவில்லை. எந்தத் தேசமானாலும் பூமிவேண்டியவளவிருந்து காலாகாலத்தில் அவசியமான மழையடித்து, சீத உஷ்ணத்திற்குத் தகுந்தபடி விளையக்கூடியப் பயிர்கள் ஏராளமாய் விளைந்துவிட்டால் ஜனங்கள் மற்ற தொழில்களில் பிரவேசித்து பாடுபடவேண்டியது அவசியமாகவிராது.

சுமார் நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இத்தேசத்தில் காலாகாலத்தில் மழை பொழிந்து நமக்கு வேண்டிய உணவுப்பொருள்கள் மிகுதியாக விளைந்து, சுகசௌக்கியத்திற்கு வேண்டிய துணி முதலிய செயற்கைப் பொருள்கள் அவசியமான அளவு செய்யப்பட்டு வந்தபடியால் அந்நிய தேசத்திய பொருள்களைப் பற்றிய கவலையே நம் தேசவாசிகளுக்கில்லாதிருந்தது. இத்தேசத்தைப்போல் பூமியானது சரியாகப் பயிரிடப்பட்டு வேண்டிய அளவு உணவுப் பொருள்களும் துணி முதலியவைகளும் கிடைக்கப் பெறாத தேசத்தவர்களே அந்நிய தேசத்தின் விளைபொருள்களைப்பற்றி யறிய ஆவல்கொள்ளவும் தங்கள் ஜீவனவுபாயத்திற்கு வேண்டிய தொழில்களைச் செய்யவும் தூண்டப்படுகிறார்கள். இவ்விதமாக மேல் நாடுகளிலுள்ள ஜனங்கள் தங்கள் பூமியில் வேண்டிய அளவு பயிர் வகைகள் விளைவதில்லையாகையால் தங்கள் உணவுப்பொருள்களுக்கும் உடைகளுக்கும் அந்நிய தேசங்களை ஆராயத் தொடங்குகிறார்கள். பூமியைத் தோண்டிப் பார்க்கவே நிலக்கரியையும் மண்ணெண்ணெயையும் பெற்றார்கள். பொன் இரும்பு முதலிய உலோகங்களையும் அடைந்தார்கள். கஷ்ட உழைப்பைத் தாங்கத் தகுந்த போதையைக் கொடுக்கக்கூடிய திராவகங்களைச் செய்தார்கள். இந்த வழியாகவே காப்பிக்கொட்டை, தேயிலை, கோகோ முதலியவைகளையும் கண்டுபிடித்தார்கள். இப்படியே பலவுள. நம் நாட்டாருக்கு இத்தகைய அவசியம் நேராமலே வெகு காலமிருந்தது.

ஆனால் இப்பொழுதோ பல காரணங்களினால் இத்தேச விளைவு குன்றி உணவுப்பொருள்களுக்குத் தரித்திரமுண்டாகவே, ஜனங்களுக்குள் வேறு தொழில் மார்க்கங்களையறிய அவா பெருகி சிறிது காலமாய் உழைக்க ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். விளைவுப் பொருள்களை அதிகரிக்கச் செய்ய நூதன வியவசாய முறைகளை யனுசரித்துப் பயிரிடத் தொடங்கியிருக்கிறார்கள். இன்னும் ஜனங்கள் தரித்திரமின்றி சுகமாய் வாழ அனுசரிக்கவேண்டிய முறைகள் பலவிருக்கின்றன. அவைகளை ஜனங்களுக்குச் சமயத்திற்குத் தக்கபடி போதிக்கத் தகுந்த ஒரு பத்திரிகை அவசியமெனவுணர்ந்து “பிழைக்கும் வழி” என்ற ஏற்ற நாமம் சூட்டி வெளிப்படுத்தப் பட்டிருப்பதைப்பார்க்க அதிக ஆநந்தமுண்டாகிறது.

நம் தேசத்தில் வியவசாயி, தச்சன், கொல்லன், தட்டான் முதலிய ஒவ்வொரு கைத்தொழிலாளிகளுக்கும் இரும்பு ஆயுதங்கள் அவசியமாகவேண்டியிருக்கிறது. வீடுகட்டவும், வண்டிகள் செய்யவும், மேஜை நாற்காலி முதலியவைகள் செய்யவும், சமையல் பாத்திரங்கள் செய்யவும், மற்ற ஒவ்வொரு வேலைக்கும் இரும்பு அவசியம். இவைகளுக்கு இத்தேசத்தில் எவ்வளவு இரும்பு கிடைத்தபோதிலும் போதாததாகவே இருக்கும். மத்திய மாகாணங்களில்

பலவிடங்களில் முதல்தரமான இரும்பு மிஸ்டர் J. N. டாட்டாவின் பெரும்முயற்சியால் எடுக்கப்படுகிறது. அவ்விரும்பைக் கொண்டு எவ்வளவோ இலக்ஷக்கணக்கான சாமான்கள் செய்து விற்கப்படுகின்றன. யாமறிந்தவரையில் இச்சென்னை இராஜதானியில் சேலம், கோயமுத்தூர், நீலகிரி முதலிய ஜில்லாக்களில், பலவிடங்களில் இரும்பு எடுக்கக்கூடிய விடங்களிருக்கின்றன. நீலகிரி ஜில்லாவில் எடப்பள்ளி என்ற கிராமத்திற்குச் சமீபத்தில் இரும்பு கலந்த கற்களையுடைய பூமிகள் அதிகமாயிருக்கின்றன. சேலம் ஜில்லா மார்க்கமாய் இருப்புப்பாதை வழியாக பிரயாணம் செய்கிறவர்கள்கூட, சில குன்றுகளுக்கு அடிவாரத்தில் கருநிறமும் பழ பழுப்புமான பாறைகளைப் பார்த்திருக்கலாம். இவைகளெல்லாம் இரும்பு கலந்தவைகளே. கோயமுத்தூர் ஜில்லா பவானி தாலூகாவிலிருந்து சத்தியமங்கலம் செல்லுகிற பாதையின் நெடுக இரும்பு எடுக்கக்கூடிய விடங்கள் பலவிருக்கின்றன. இவைகளில் அத்தாணி என்கிற கிராமத்தையடுத்த பவானி நதியோரத்தில் சுமார் மூன்று பர்லாங்கு தூரத்திற்கு இரும்பு பாறைகளிருக்கின்றன. யாம் சென்ற மாதத்தில் இந்தக் கிராமத்திற்குப் போயிருருந்தபொழுது மேற்சொல்லிய விடத்தை நேரில் பார்வையிட்டுச் சில கற்களை எடுத்து பரீக்ஷித்துப் பார்த்ததில் ஒரு பவுன் (40-ரூபாய்) நிறை யிருக்கக்கூடிய கல் மூன்று பவுன் நிறையுள்ளதாயிருந்தது. இந்தவிடம் நதியோரமாயிருக்கிறபடியால் வெட்டியெடுத்து உபயோகப்படக்கூடிய சாமான்களாக மாற்றத்தகுந்த விடமேயாகும். இந்தக் கிராமத்திற்குப் போகவேண்டுமானால் ஈரோடு ஸ்டேஷனில் இறங்கி ஒன்பதுமைல் தூரத்திலுள்ள பவானிக்குப் போகவேண்டும். அங்கிருந்து அத்தாணி என்ற கிராமம் 14-மைல் தூரமிருக்கிறது. நல்ல ஜட்காவண்டிகள் கிடைக்கின்றன. இப்பாதையில் சில பள்ளத்தாக்குகளிருக்கின்றபடியால் மழை காலம் பிரயாணத்திற்குத் தகுந்ததன்று.

தகுந்த தனவான்கள் இந்த இடத்தைப் பார்வையிட்டு ஒரு கூட்டுக் கம்பெனியாகச் சேர்ந்து, பெரும் முதல் சேர்த்து இரும்பெடுத்தால் நல்ல இலாபம் கிடைக்குமென்பதில் தடையில்லை. மத்திய மாகாணத்தில் இரும்பெடுக்க மிஸ்டர் J. N. டாட்டா என்ற புண்ணியவான் ஏற்பட்டதுபோல சென்னையில் ஒரு டாடா ஏற்படவேண்டும். ஏற்பட்டால் அநேக ஏழைகளுக்குப் பிழைக்கும் வழியுண்டாகும்.

T. C. V. ரமண அய்யர்.

ரத்தின வியாபாரி

A DIAMOND MERCHANT

1859-வது வருஷம் அக்டோபர்மீ 29உ நான் கொழும்பிலிருந்து கப்பலேறி தூத்துக்குடி வந்தேன். நான் ஒரு ரத்தின வியாபாரி. வியாபார விஷயமாய் கொழும்பு போயிருந்தேன். மிக்க விலையுயர்ந்த ரத்தினங்களையும் சிறந்த நகைகளையும் ஒரு கருப்புப் பையில்போட்டு எடுத்துக்கொண்டு வந்தேன். தூத்துக்குடி வந்ததும் பட்டணம் வருவதற்காக முதல் கிளாஸ் வண்டியிலேறினேன். வண்டி நகர்ந்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் ஒருவர், நானிருந்த வண்டியுட் புகுந்து எனக்கெதிரே உட்கார்ந்தார். ஆதலால் அவர் உருவத்தை நான் சரியாகக் கவனிக்க முடிந்தது. அவருக்கு வயது 24-க்கு மேலிராது. தலையில் உயர்ந்த சரிகை அங்கவஸ்திரம் ஒன்றைச் சுற்றியிருந்தார். அவர் முகத்தில் தெளிவில்லாமல் மிக்க துயரப்படுகிறவர்போல் தோன்றினார். ரயில் தப்பிப்போகாமல் சமயத்தில் வந்து அதைப் பிடித்ததற்காகத் திருப்தியடைந்தவர்போல் காணப்பட்டார். அந்தச் சமயம் அவர் சம்பாஷணையில் விருப்பமுள்ளவராகத் தோன்றாததால், நானும் மௌனமாகவே பிரயாணம் செய்தேன்.

என் பையை எனக்கு அருகாமையிலேயே வைத்துக்கொண்டு அதை நன்றாய் கவனித்து வந்தேன். கொஞ்சம் சிரமமாயிருந்தபடியால் அரைத் தூக்கமாகக் கண்மூடினேன். கொஞ்சநேரம் பொறுத்து விழித்துக்கொண்டதும் என் பையிருந்த விடத்தில் கண் செலுத்தினேன். அது அங்கேயே பத்திரமாகவிருந்தது. என்னுடன்கூடப் பிரயாணஞ் செய்தவர் மாத்திரம் இருந்த விடம் விட்டு மாறி வேறிடத்திலுட்கார்ந்திருந்தார் வண்டி திருச்சிராப்பள்ளி வந்ததும் அங்கு பத்து நிமிஷத்துக்குக் குறையாமல் நிற்குமென்று தெரியுமாதலால் என் பையைக் கையிலெடுத்துக்கொண்டு கீழிறங்கி ப்ளாட்பாரத்தில் உலாவிக்கொண்டிருந்தேன். நான் திரும்பவும் வண்டிக்குள் ஏறியதும் கூடவிருந்தவர் அயர்ந்து தூங்குவதைப் பார்த்தேன். அவரைத் தொந்தரை செய்யாமல் வேறிடம்போய் அவ்வண்டியிலேயே உட்கார்ந்து பிரயாணஞ்செய்தேன். கும்பகோணம் வந்ததும் அவர் கீழிறங்கினார். திரும்பவும் வண்டியில்வந்து ஏறவில்லை. இப்பொழுது எனக்குக் களைப்பாயிருந்ததால்

நகைப் பையைக்கையில் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு படுத்துத் தூங்கினேன். பட்டணம் வந்தபிறகுதான் எனக்கு விழிப்புக்கொடுத்தது. வண்டி நின்றதும் நான் இறங்கி எனக்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த என் சொந்த வண்டியிலேறி வீடுபோய்ச் சேர்ந்தேன். அங்கு நகைப் பையை மேஜைமேல் வைத்துவிட்டு, நகைகளைப் பத்திரப்படுத்துவதற்காக இரும்புப் பெட்டியைத்திறந்தேன். பிறகு நகைகளை எடுப்பதற்கு நகைப்பையைத்திறந்ததும் நகைகளுக்குப்பதிலாக சில இரும்புத் துண்டுகளும் மரத்துண்டுகளுமிருக்கக் கண்டேன். இதைப்பார்த்த எனக்கு என்னமாயிருக்குமென்று நீங்களே அறிந்துகொள்ளுங்கள். என் பையைத் தூக்கிக்கொண்டு அதற்குப் பதிலாக அதேமாதிரியான பையைவைத்துப் போயிருக்கவேண்டுமென்று நான் தீர்மானித்தேன். உடனே போய்ப் போலீஸ்காரரிடம் பைபோன கதையை ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னேன்.

வருஷம் ஒன்றுக்கு மேலாயிற்று. நான் புதன் கிழமை தோறும் போலீஸ் ஸ்டேஷன்போய் பையைப்பற்றி ஏதாவது தடயம் அகப்பட்டதாவென்று கேட்டுவந்தேன். ஒவ்வொரு தடவையும் இன்னும் ஒன்றுமகப்படவில்லை என்ற பதிலைத் தவிர வேறொன்றும் கிடைக்கவில்லை. இருந்தும் பையகப்பட்டுவிடுமென்றும் நம்பிக்கைமாத்திரம் எனக்கு இருந்துகொண்டிருந்தது.

திரும்பவும் தூத்துக்குடி போகவேண்டிய காரியம் ஒன்று எனக்கு நேர்ந்தது. எப்பொழுதும்போல, தூரப்பிரயாணத்துக்கு முதல் கிளாஸ் வண்டியிலேயே ஏறிச்சென்றேன். அன்று நான் ஏறிய வண்டியிலே ஒரு ஸ்திரீயும் பிரயாணஞ்செய்தாள். அவள் கழுத்தில் மூன்று வடம் கடிகார சங்கிலி போட்டுக்கொண்டிருந்தாள். காற்றில் அவளுடைய மேல்துணி கொஞ்சம் கலைந்ததால் அச்சங்கிலியில் இணைக்கப்பட்டிருந்த தொங்கட்டம் ஒன்று என் கண்ணிற்பட்டது அதை நான் பாராததுபோல கவனித்து வந்தேன். அந்தத் தொங்கட்டத்தில் ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால் என்னோடு பிரயாணஞ் செய்தவனுடைய சிறு வுருவொன்று அடைக்கப்பட்டிருந்தது. அந்த உருவைப் பார்த்ததும் அது என்னுடன் பிரயாணஞ் செய்தவனுடையதே யென்று எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரிந்ததால், அவனிருக்கு மிடத்தை யறிந்து பையைமீட்க வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச்செய்துவிட்டுத்தான் மேற்பிரயாணஞ் செய்வதென்று தீர்மானித்தேன்.

வண்டி கும்பகோணம் வந்ததும் அந்த ஸ்திரீ கீழிறங்கினாள். இங்குதான் அம்மனிதனும் ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னாலிறங்கியது. ஆதலால் நானும் வண்டியை விட்டுக் கீழிறங்கினேன். அந்த ஸ்திரீக்காக ஒரு வண்டி வந்து ரயிலடியில் காத்துக்கொண்டிருந்தது. அதில் அவள் ஏறிச் சென்றாள். நான் ஒரு வாடகை வண்டி பிடித்துக்கொண்டு அந்த ஸ்திரீயின் வண்டிக்குப் பின்னாலேயே விடும்படியாக உத்திரவிட்டேன். அந்த ஸ்திரீ ஒரு பெரிய மாளிகையில் போயிறங்கினாள். ஆதலால் அவள் ஒரு சீமாட்டியாக விருக்கவேண்டுமென்று எண்ணினேன்.

இருந்தும், என் பையை எடுத்துக்கொண்டு போயிருக்கவேண்டியவன் முகம் எனக்கு நன்றாக ஞாபகமிருந்தபடியாலும், அந்தப்பை போனதினால் எனக்கு அநேக லக்ஷ ரூபாய் நஷ்டமாகிவிட்டபடியாலும் போலீஸ் ஸ்டேஷன் போய் நான் கண்டதையும் அதனால் எனக்குண்டான சந்தேகத்தையும் தெரிவித்தேன். நான் சொன்னதையெல்லாம் போலீஸ் சூபரின்டெண்டெண்டு சாவதானமாய்க் கேட்டுவிட்டு உடனே "நீர் சொல்லும் ஸ்திரீ இந்த ஊருக்காக ஒரு பெரிய சீமாட்டி. அவளை யறியாதவர் ஒருவருமேயில்லை. அவள் ஒரு பெரிய உத்தியோகஸ்தரின் மனைவி. அவர் ஏராளமாகச் சொத்து சேர்த்து வைத்ததும் இறந்துவிட்டார். அவளுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள் இருந்தார்கள். ஒருவன் தூத்துக்குடியில் கடற்றீர்வை ஆபிஸில் வேலையாயிருந்தான். அவன் ஒரு வருஷத்துக்கு முன்னால்தான் படகுமுழுகி இறந்துவிட்டான். மற்றவன், போன அக்டோபர்மீ வெளியே சென்றவன் இன்னும் வீடுவந்து சேரவில்லை. இன்றைக்கு வருவான், நாளைக்கு வருவான் என்று அவனுடைய தாய் எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்படிப்பட்டவர்கள் மேல் நீர் சந்தேகப்படுவது சரியாயிராது. அவர்களைப் போய் நாங்கள் விசாரணையும் செய்யமுடியாது" என்று சொல்லிவிட்டார். இதைக்கேட்ட எனக்கு வேறு வழி ஒன்றும் தோன்றவில்லை. ஆதலால் பேசாமல் திரும்பி பட்டணம் வந்து சேர்ந்தேன். அங்கு வந்ததும் போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச்சென்று என்னுடைய சமுசயத்தையும் நடந்த விஷயங்களையும் ஒன்றுவிடாமற் கூறினேன். அங்கும் ஒன்றும் சரியான பதில் கிடைக்காதபடியால் திரும்பி வீடுவந்தேன்.

இதற்கு நாலுநாளைக்குப்பிறகு நான் என்கடையில்

நின்றுகொண்டிருந்தேன். அப்பொழுது ஒருவன் என் குமாஸ்தாவிடம் வந்து ஏதோ பேசிவிட்டு என்னை நோக்கி வந்தார் அவரைப் பார்த்ததும் என்னுடன் தூத்துக்குடியிலிருந்து பிரயாணம் செய்தவரென்றறிந்துகொண்டேன். உடனே அவரை உள்ளறைக்கு அழைத்துப்போய் ஒரு நாற்காலியிலுட்காரச் சொன்னேன். அவர் மிக்க அவசரப்பட்டவர்போல் காணப்பட்டார். ஆதலால் நாற்காலியிலுட்காராமலே "நான் உம்முடன்கூட தூத்துக்குடியிலிருந்து பிரயாணம்செய்தேனே ஞாபகமிருக்கிறதா" என்று கேட்டார். அதற்கு நான் "நன்றாய் ஞாபகமிருக்கிறது. அதை எப்பவும் மறக்காதிருக்கக் காரணமுண்டு" என்றேன். அவர் "நானும் மறக்கவேமாட்டேன். அன்றைக்கு முதல் நாளிரவு சமுத்திரக்கரையெல்லாம் அலைந்து திரிந்தேன். தமையனொருவர் படகுமூழ்கி சமுத்திரத்திலிறந்துவிட்டார். அவருடைய தேகம் கரையிலொதுக்கப்பட்டிருக்குமென்று தேடியலைந்தேன். ஆனால் தேகம் கிடைக்கவில்லை. படகில் உடைந்ததுண்டுகள் கரையிலகப்பட்டதால் அவற்றையெடுத்து ஒரு கருப்புப் பையில் போட்டுக்கொண்டு வந்தேன்.

நான்.—"கருப்புப் பையிலா"? உம்மிடம் கருப்புப் பையொன்றிருந்ததா என்ன ?

அவர்.—"பொறுத்துக் கேளுங்கள்." உம்மிடம் ஒரு பையிருந்ததைப் பார்த்து அப்பொழுதே அது என் பை போலிருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டேன் திருச்சிராப்பள்ளியில் நீர் கீழே யிறங்கினதும் உம்முடைய பைக்குப் பதிலாக என் பையை எடுத்துக்கொண்டு போனீர். உம்முடைய சொக்காயையும் குடையையும் வண்டியிலேயே வைத்துவிட்டிறங்கினீராதலால் திரும்பி வந்துவிடுவீர் என்று சும்மாவிருந்தேன்.

நான்.—ஆமாம், ஆனபோதிலும் நீர்.

அவர்.—"ஒரு நிமிஷம் பொறும். நான் சொல்வதைச் சொல்லிவிடுகிறேன் நீர் என்ன சொல்ல வந்தீரென்பது எனக்குத் தெரியும். நான் ஏன் திரும்பவும் உம்மிடம் உமது பையைக் கொண்டுவந்து கொடுக்கவில்லையென்று கேட்கப் போனீர். நான் சொன்னதைக் கேட்டால் விஷயமெல்லாம் புரிந்து போய்விடும்.

அவரை நான் உட்காரச்சொல்லி நானும் உட்கார்ந்து கொண்டேன்.

அவர்.—கும்பகோணம் வந்ததும் நான் அவசரத்தில் என் பையேயென்று நம்பி என்னருகிலிருந்த பையை யெடுத்துக்கொண்டிறங்கிவிட்டேன். நான் வீடுபோனதும், என் அண்ணன் இறந்ததைக் கேட்டதும் என் அன்னை எவ்வளவு துயரத்திலிருந்தாளோ, அவ்வளவு சோகத்திலேயே அப்பொழுதுமிருந்ததைக் கண்டேன். அங்கிருந்த வைத்தியரிடம் என் தமையன் தேகத்தைக் கண்டுபிடிக்கக் கூடவில்லையென்றும் ஆனால் உடைந்த படகில் சில துணுக்குகளைக் கொண்டுவந்திருக்கிறேனென்றும் சொன்னேன்.

வைத்தியர் இதைப்பற்றி யொன்றுமே என் தாயாரிடம் சொல்லாதிருக்கும்படி உத்திரவிட்டார் ஆதலால் நான் கொண்டுவந்த பையை அப்படியே என்னறையில் பீரோவில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டு கும்பகோணத்தைவிட்டு சிங்கப்பூருக்கு வியாபார விஷயமாக அவசியமாய் உடனே போகவேண்டியிருந்ததால் அன்றே நாகப்பட்டணத்தில் கப்பலேறிவிட்டேன். அன்று போகாவிட்டால் எனக்கு வீணாகப் பெரு நஷ்டம் வந்திருக்கும். என் தாய்க்கு ஒத்தாசைக்கு என் சகோதரியும் சகோதரி புருஷனுமிருந்ததால் நான் போவதற்கு அவள் தடையொன்றும் சொல்லவில்லை. நான் நாகப்பட்டணம் போய்ச் சேர்ந்த கொஞ்சநேரத்துக்கெல்லாம் கப்பல் புறப்பட்டுவிட்டது. கொஞ்சம் தவறியிருந்தால் அன்று எனக்குக் கப்பல் கிடைத்திராது. நேற்று காலமே தான் திரும்பி ஊருக்கு வந்தேன். வீடுவந்து என் தாயை வணங்கியதும் அவள் என்னைப் பார்த்து தூத்துக்குடியிலிருந்து கொண்டுவந்த பை யெங்கே யென்று கேட்டாள். நான் என் அறையிலிருக்கிறது என்றேன். இங்கே எடுத்துக்கொண்டுவா என்றாள். மறுவார்த்தை பேசாமல் பீரோவைத் திறந்து பையை எடுத்து அவளிடம் கொண்டுவந்து அதைத் திறக்கப்போனபோது என் தாய் "அது உன் பைதானா, நிச்சயமாகச் சொல்லுவாயாடா குழந்தாய்" என்றாள். இதைக்கேட்ட எனக்கு வியப்புண்டாகிவிட்டது. இது என் பையாயிராவிட்டால் நான் என்னையே நம்பமாட்டேன் என்றேன். அதற்கு என் தாய் "அப்பையைக் கொண்டுவந்தபிறகு திறந்து பார்த்தாயா" என்றாள். நான் "இல்லையென்று நிச்சயமாய்ச் சொல்வேன். திறக்க எனக்கு அவகாசமில்லை. அன்றியும் அதைத் திறந்துபார்த்தால் இறந்த அண்ணனுடைய ஞாபகமுண்டாகி எனக்கு விசனத்தையுண்டு பண்ணும் ஆதலால் திறக்கவில்லை" என்றேன். அப்படியானால் ஒரு வேடிக்கை நடக்கப்போகிறது

அதற்குத் தயாராக விரு. நீ வேறு யாருடைய பையையோ எடுத்து வந்துவிட்டாய் என்று என் தாய் சொன்னாள்.

“நான் பதில்சொல்லாமல் பையைத்திறந்து கொண்டிருந்தேன். ஆனால் அந்தப் பூட்டுக்கு நான் வைத்துக்கொண்டிருந்த சாவி சரியாகவில்லை.

“உடனே என் தாய் ஒரு சத்தம் செய்ய இதையெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருந்த போலீஸ்இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் உள்ளே வந்தார், என்று முடித்தார்.”

என்னுடன் இப்படிப் பேசிக்கொண்டிருந்தவர் வெளியே போய்த் தெருவில் வண்டியிலுட்கார்ந்த ஒருவருக்கு சமிக்ஞை செய்தார். உடனே அவர் வண்டியை விட்டிறங்கி உள்ளே வந்தார். அவர்தான் கும்பகோணம் போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர். அவரும் இதே கதையைச் சொல்லி எனது கருப்புப் பையை மேஜைமேல் வைத்து இதோ ஐயா உமது பை; நீர் ஸ்டேஷனில்வந்து சொன்னது சரிதான். இவர் தவறிப்போய் உம்முடைய பையை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார். அன்று இவருடைய தாய் எனக்குச்சொல்லியனுப்பியபோது இப்பை திறக்காமற்றான் இருந்தது. நான்பூட்டையுடைத்துத்திறந்து பார்த்ததும் பையினுள்ளே உம்முடைய பெயர் எழுதியிருக்கக் கண்டேன். சாமான்கள் அப்படியே பத்திரமாக விருக்கின்றன. எடுத்துக்கொள்ளும் என்றார். நான்என்கையிலிருந்த பையைக்கொண்டு வந்து சொந்தக்காரரிடம் ஒப்புவித்தேன். இரண்டுபையும் ஒரேமாதிரி, ஒரேகனமாக விருந்தது. தன் பையைக் கண்டதும் கும்பகோணம் பிரபுவுக்கு மிகுந்த சந்தோஷமுண்டாயிற்று. அந்தப் பையிலிருந்தவைகளை மேஜையின் பேரில் கொட்டினார். அவர் கண்களிரண்டிலும் நீர் தளும்பியது நீர் திவலைகள் சுருண்டு அம்மரத்துண்டுகளின்பேரில் விழுந்தன. “என் அன்னைக்கும் எனக்கும் என் தமயனுடைய அடையாளங்கள் இவைகள்தான். நாங்கள் சகோதரிருவரும் ஒரே ஜாடை. என்தமயன் சிறுவுரு ஒன்றை என் அன்னை தன் கழுத்திலிடைவிடாது அணிந்திருக்கிறாள். இத்துண்டுகளையும் பூஜிப்பாள்” என்றார்.

நான் அவருடைய சகோதரவாஞ்சையையும், பெருந்தன்மையையும், தவறுதலாய் எடுத்து வந்ததை இன்ஸ்பெக்டருக்கு ரூபித்த அவர் அன்னையின் புத்திமதியையும் மெச்சி, நான் தவறுதலாய்த் தோஷம் சாற்றின குற்றத்தை மன்னிக்கவேண்டி, அவர்களிருவருக்கும் விடை யளித்து என் வியாபாரத்தில் கவனம் செலுத்திவந்தேன்.

சுகாதார விளக்கம்

HYGIENE

XII அதிகாரம்

பண்டித நடேசசாஸ்திரியார் எழுதினது

தொத்துநோய் பிரசமனமும், துர்க்கந்தத்தைப் போக்குதலும்

150. தொத்துநோயை அடக்கல்.—நமது தேசத்தில் வெகு கொடியவைகளாக நாம் கருதியிருக்கின்ற தொத்துநோய்கள்; அம்மை, விஷபேதி, பிளேக் இவைகளாம். இவைகளின் தீமையை அரசாங்கத்தார் ஒருவாறு நன்றாக அறிந்துகொண்டு இவைகளுண்டாகும் காலங்களில், நாம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய பலவித முறைகளைப் பற்றியும் ஜனங்கள் தாங்களே செய்யவேண்டிய நிபந்தனைகளைப் பற்றியும் பலவித உத்தரவுகள் பிறப்பித்திருக்கின்றார்கள். அவைகளிலும் இன்னும் ஸுகஸந்தர்சன முறைகளிலும் ஏற்பட்டிருக்கும் முக்கியமான விஷயங்களை நாம் எடுத்துக்காட்டுவோம். எல்லா ஏற்பாடுகளுடைய முக்கிய கருத்து இத்தொத்துநோயின் வித்தைப் பரவவிடாமல் உடனே கண்டிப்பதாம்.

151. தொத்துநோயைக் கண்டிக்கும் ஏற்பாடுகள்.—

1. ஏதாவது தொத்துநோய் என்று சொல்லும் வியாதி உண்டானதும் அதை ஒளிக்காமல் ஜனங்கள் அதிகாரிகளிடம் தெரிவிக்கவேண்டும்.

2. தொத்துநோய் உண்டாய்விட்டதென்பது திண்ணமானவுடன் எவ்விடத்தில் அந்நோய் உண்டாயிற்றோ அவ்விடத்தை இரண்டு மூன்று பாகங்களாகப் பிரித்து ஒவ்வொரு பாகத்திற்கும் சில சிப்பந்திகள் ஏற்படுத்திச் சில மருந்துகளையும் கையோடு காவலாக வைத்திருக்க வேண்டும். விசேஷமாய் 5000-ஜனத்தொகை யடங்கிய ஒரு அம்சத்தை ஒரு பாகமாக அதிகாரிகள் பிரிப்பார்கள். ஒவ்வொரு பக்கத்துக்கும் ஏற்படவேண்டிய சிப்பந்திகளைப்பற்றியும் அங்கிருக்கவேண்டிய மருந்துகளைப்பற்றியும் சர்க்கார் உத்தரவுகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஒவ்வொரு பாகத்துக்கும் வேண்டிய சிப்பந்திகள் ஒரு ஸர்கில் இன்ஸ்பெக்டர், ஒரு சேவகன், ஒரு தோட்டி. இவர்கள் அடிக்கடி தங்கள் தங்கள் எல்லைகளுக்குள் சுற்றிக்கொண்டும் ஏற்கனவே ஏற்

பட்டிருக்கும் சிப்பந்திகள் மூலமாய்ச் சுகமான வாழ்க்கைக்கு விரோதமாயிருக்கும் குப்பைகூளம், சாக்கடைத்தேக்கம் முதலியவைகளை அகற்றிக் கொண்டும் அப்பாகத்தில் வசிக்கும் குடிகளைச் சாதாரணமாயுள்ள சுகமான வழிகளைச் சரிவர பாதுகாத்துக்கொண்டிருக்கும்படி செய்துமிருக்கவேண்டும். அந்நகரம் முனிசிபாலிட்டியாகவிருந்தால் அச்சங்கத்தின் உத்தியோகஸ்தர்களும் போலீஸ் உத்தியோகஸ்தர்களும் இத்தொத்து நோயை அடக்கமுயன்று வரும் சிப்பந்திகளுக்குத் தங்களால் கூடிய உதவி செய்யவேண்டும்.

152. விஷபேதி உண்டானதும் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகள்.—ஒருவீட்டில் விஷநோய் உண்டாயிற்று என்ற சங்கதி எட்டினதும் அந்நோயை அடக்கும்படி நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் உத்தியோகஸ்தர்கள் அவ்வீடுசென்று செய்யவேண்டிய ஏற்பாடுகள் பலவுள. விஷபேதியாகவிருந்தால் நோயாளி வாந்திசெய்த அழுக்குகள், வெளிக்குச் சென்ற மல மூத்திரங்கள் இவைகளை யெல்லாம் கார்பாலிக் ஆஸிட் என்ற மருந்துகலந்த ரம்பத்தூள் தூவப்பட்ட சட்டிகளில் பெருக்கித்தள்ளி அவ்வீட்டுக்கு அப்பால் எரிந்துவிட வேண்டும். சில வேளைகளில் ரம்பத்தூள் அகப்படாமற்போனால் உமி அல்லது சாம்பல் இவைகளைக்கலந்து எடுத்து அப்புறப்படுத்தவேண்டும். இம்மஷ்டுக்கள் நன்றாக தீப்பட்டு எரிய கிரோஸீன் என்று சொல்லப்படும் மண்ணெண்ணெய்யை ஊற்றி எரிக்கவேண்டும்.

துணிமணிகள், படுக்கைகள் இவைகளின்மேல் வாந்தியாவது மலமாவது பட்டிருந்தால் அவைகளையும் எரித்துவிட வேண்டும். துணிமணி படுக்கை இவைகளை எரித்துவிட முடியாமற்போனால் அவைகளைப் பரிசுத்தப் படுத்தும்பொருட்டு ஏற்பட்டிருக்கும் மருந்தை நீரில் கலக்கி கொதிக்கும்படி காய்ச்சி, காயும் அவ்வெந்நீரில் இவைகளை யமுக்கி வைத்து இவைகளின்மேல் நின்றவிஷத்தை ஒருவாறு போக்கி இவைகளை அந்நோயாளிகளுக்குத் திரும்பிக் கொடுக்கவேண்டும்.

விஷபேதி சிதறிய கட்டில் முதலிய சாமான்கள் மண்தரை, முதலியவைகளில் ரஸகற்பூரங்கலந்த ஓர்வித திராவகத்தை நன்றாகத் தெளித்து பரிசுத்தம் பண்ணவேண்டும். சாக்கடைகளை நன்றாகக் கழுவி அவைகளில் கொஞ்சம் ரஸகற்பூரம் கலந்த திராவகத்தை ஊற்றவேண்டும். நோயாளி நோய் நீங்கித் தேறினதும் அவன் படுத்திருந்த அறையை நாம் நன்றாக சாஸ்திரப்படி பரிசுத்தம் பண்ணிவைக்க வேண்டும். அவ்வறையின் தரையில் எங்கெங்கு பேதியின் மலமொரு காலத்தில் விழுந்திருக்குமோ அவ்விடங்களை எல்லாம் மண்வெட்டி எடுத்து அம்மண்ணை அப்புறப்படுத்தவேண்டும். அது சாத்தியமில்லாத பட்சத்தில் அத்தரையில் வைக்கோல் முதலியவைகளைப் பரப்பி அவ்வைக்கோலால் அவ்வறையைத் தீயிட்டு கொளுத்தவேண்டும்.

153. தொத்துநோய் காலத்தில் கவனிக்கவேண்டிய விஷயங்கள்:—

1. நமது வீடுகளை நன்றாக சுண்ணாம்பு அடித்து நமது வீடுகளின் உட்பக்கங்களிலேயும் வெளிப்பக்கங்களிலேயும் குப்பை கூளங்கள் குவிக்கப்பட்டிருந்தால் அவைகளை வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் ஒருபொழுதும் வைக்காமல் அப்புறப்படுத்தவேண்டும். மாட்டுக் கொட்டிலின் அழுக்குத் தண்ணீர், வீட்டின் சாக்கடை நீர் இவைகள் ஒன்றும் தேங்கி நிற்காமல் அப்போதைக்கப்போது அகற்றப்படுவதில் நாம் வெகு ஜாக்கிரதையாயிருக்கவேண்டும்.

2. இவ்வாறு குப்பை முதலியவைகளை அகற்றிய பிறகு அவைகளிருந்த விடங்கள் நாற்றமடித்துக் கொண்டிருந்தால் அவ்விடங்களைக் கொஞ்சம் ஆழமாகக் கொத்தி நாற்றம் நாறும் மண்ணை எடுத்து அப்புறப்படுத்தி பரிசுத்தமான மண்கொண்டுவந்து கொட்டி அவ்விடங்களை மூடவேண்டும். நாம் முதல் முதல் வெட்டி எடுக்கும் நாற்ற மண்ணை, நல்ல மண் காண்கின்ற வரையில் வெட்டி யெடுக்கவேண்டும்.

3. நாம் நமது வீட்டு உட்பக்கம் வெளிப்பக்கம் இருபக்கங்களிலேயும் சுண்ணாம்படிக்க முடியாத ஏழைகளாக விருந்தால் உட்பக்கத்திலாவது அவசியமடிக்கவேண்டும்.

4. நமது வீடுகளுள் சந்து பொந்துகளில் அடைக்கப்பட்டும் திணிக்கப்பட்டும் சில கந்தைகள், கந்தைத் துணிகளின் மூட்டைகள் இவைகளிலிருக்கலாம். இவைகளை நாம் தூங்குமறையில் குவியாதபடி பாதுகாக்கவேண்டும். ஒன்றுக்கும் உதவாத அதிக கந்தைகளை நாம் எரித்து விடலாம்.

5. வீட்டுக் கதவுகளையும் ஜன்னல்களையும் அடைத்துவைக்காமல் காற்றுப்போக்குக் குறைவில்லாதபடி எப்பொழுதும் திறந்து வைக்கவேண்டும்.

6. நகரங்களில் வசிப்பவர்களுக்குப் பெரும்பாலும் கக்கூசுகள் வீட்டிற்குள்ளேயே யிருக்கலாம்.

அவைகளில் அழுக்கு நிற்காமல் ஒரு நாளைக்கு இரு முறையாவது அவைகள் பரிசுத்தமாகும் வழியை நாம் தேடவேண்டும்.

7. அவ்வாறே நமது வீட்டைவிட்டு வெளியில் ஓடிக் கலக்கும் சிறு சாக்கடைகளையும் தினந்தோறும் இருமுறை சீராகக் கழுவவேண்டும். நமது வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் சாக்கடைநீர் தேங்கிநிற்கும் குழிகளையும், கொட்டகையிலிருந்து மாடு முதலிய கால்நடைகளின் மூத்திரம் ஓடிவந்து தேங்கும் குழிகளையும் நாம் அடிக்கடி பரிசுத்தம் பண்ணிவைக்கவேண்டும்.

இவ்வேழு நிபந்தனைகளும் நம்மைச்சுற்றிய ஸ்தலங்களையும் நமது வாஸஸ்தலங்களையும் நாம் பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளும் முறைகளைப் போதிக்கின்றன. இவைகளன்னியில் நாம் நமது சொந்த தேகம், உடுப்பு, உணவு, முதலிய விஷயங்களிலும் வெகு ஜாக்கிரதையாகவிருக்கவேண்டும்.

8. தொத்துநோய் வியாபித்திருக்கும் காலத்தில் நாம் நமது தேகத்தை வெகு பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொண்டு எல்லா விதத்திலும் பரிசுத்தமான ஆடை உடுக்க வேண்டும். தேகத்துக்கு ஒத்துக்கொள்ளவில்லையென்று ஸ்நாநம் செய்யாமலிருக்கக்கூடாது. வெந்நீரிலாவது தினந்தோறும் நாம் குளித்து நமது சரீரத்தை நாம் வெகு பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

9. நாம் புசிக்கும் ஆகாரம் வெகு சுலபத்தில் ஜீரணித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஆகாரமாக விருக்கவேண்டும். அது புஷ்டிகரமாகவும் பரிசுத்தமானதாகவுமிருக்கவேண்டும். வயிற்றுப்போக்கை யுண்டாக்கும் கீரை முதலிய பண்டங்களை நாம் தொத்துநோயுள்ள காலத்தில் புசிக்கலாகாது. இவைகளல்லாது நாம் புசிக்கும் மற்ற காய்கறி பதார்த்தங்களை நாம் நன்றாகக் குழயவிட்டுச் சமைத்துப் புசிக்கவேண்டும். பாதி வெந்ததும் வேகாததுமான சாகங்களை நாம் இக்காலத்தில் புசிக்கவேகூடாது. சமையற்செய்யும் முன்பாக, நாம் அரியும் சாகங்களை நன்றாகக் கழுவி அரியவேண்டும். எப்பொழுதும் நாம் உபயோகிப்பதைவிட தொத்துநோய் பரவியிருக்கும் காலத்தில் வீசம் பங்கு உப்பு அதிகமாக உபயோகிக்கவேண்டும். உப்பு நல்லதென்று அதிகமாக சேர்க்க ஆரம்பித்தால் வயிற்றுப்போக்கு உண்டாகும். நாம் புசிக்க சித்தப்படுத்தும் ஆகாரத்தின்மேல் ஈ, கொசு, முதலியவைகள் வந்து உட்காராதவண்ணம் பார்த்துக்கொள்ளவேண்டும்.

10. தீர்த்தம்.—விஷபேதி முதலிய தொத்துநோய் பரவியிருக்கும்பொழுதும் அல்லது அந்நோய் சீக்கிரம் சம்பவிக்கலாம் என்ற பயம் உண்டாயிருக்கும்பொழுதும் நாம் உபயோகிக்கும் தீர்த்தத்தில் நாம் வெகு ஜாக்கிரதையா யிருக்கவேண்டும். அசுத்தமான நீரை நாம் ஒன்றுக்கும் உபயோகிக்கக்கூடாது. எதற்கும் சுத்தநீரை உபயோகிக்கும் வழி தேடவேண்டும். நாம் குளிக்கும் நீர், அருந்தும் நீர், உணவுகளைச் சுத்தப்படுத்தும் நீர், தயிர், மோர் இவைகளில் கலக்கும் நீர் இவைகளெல்லாம் வெகு பரிசுத்தமான நீராகவிருக்கும் வழி பார்க்கவேண்டும்.

11. விஷபேதி உண்டாயிருக்கும் காலத்தில் நாம் நமது தேகத்தைப் பரிசுத்தம் செய்துகொள்ளுவதற்கென்று சாதாரண பேதிக்கு சாப்பிடக்கூடாது. ஏதாவது ஒரு காரணத்தால் நமக்கு மலப்பிரவிருத்தி அதிகமானால் அதை அடக்க நாம் முயலவேண்டும்.

12. இவ்வித ஜாக்கிரதைகளுக் கெல்லாம் மேலாக நாம் மனோதைரியமாக விருக்கவேண்டும். "ஐயோ" எங்கு அந்நோய் நம்மைப் பற்றிக்கொள்ளுமோ என்ற வியாகுலமே கூடாது. அதைப்பற்றி எப்பொழுதும் பேசிக்கொண்டிருக்கின்றவனும் சுகப்படமாட்டான். ஆகையால் அந்நோயைப்பற்றி நினைக்காமலும் அதைப்பற்றி பயப்படாமலும் வெகு அலட்சியமாக விருக்கவேண்டும்.

நாமிதுவரையில் சொல்லிவந்த ஏற்பாடுகள் ஒவ்வொருவித தொத்துநோய் உண்டாகின்ற காலத்திலெல்லாம் நாம் நடத்தவேண்டிய ஏற்பாடுகள்.

154. பிளேக்.—பிளேக் என்பது ஒரு பெரும் தொத்துநோய். ஆதலால் இந்நோய் உண்டாகும் காலத்தில் இவ்வித ஏற்பாடுகளை அநுசரிப்பதுடன் இன்னும் சில அதிகமான நிபந்தனைகளையும் நாம் அநுசரிக்கவேண்டும். அரசாங்கத்தாரும் பலவிதமாய் இந்நோய்க்கு பந்தோபஸ்து செய்திருக்கிறார்கள். பிளேக் என்ற மகாமாரி நேராகவோ அல்லது மறைந்தோ மற்றொரு பிளேக் நோயாளி மூலமாகத்தான் ஒரு புதுயிடத்துக்கு வருகின்றது என்று பிரசித்திபெற்ற வைத்தியர்கள் தீர்மானித்திருக்கின்றார்கள். அன்றியும் பிளேக் ஓரிடத்தில் தோன்றினால் அங்கிருந்து ஒரு வஸ்துவும் மற்றவிடங்களுக்குப் போகக்கூடாதென்று ஏர்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இவ்வியாதி மற்ற விடங்களில் பரவாமல் தடுக்கப்பட பின்வரும் நிபந்தனைகளைக் கவனிக்கவேண்டும்.

155. பாஸ் போர்ட்.—Passport. மனிதர்

கள், சாமான்கள், இவைகள் ஒவ்வொன்றும்பிளேகாயிருக்கும். அல்லது இருந்தவிடம் இவைகளிலிருந்து பிளேக் நின்ற 10, 15-நாள் வரையில் மற்ற இடங்களுக்குப் போகாமலிருந்தால் அந்நோய் மற்ற இடங்களில் பரவமாட்டாது. ஆனாலிவ்வாறிருப்பது கஷ்டம். முற்றிலும்தடுக்க ஒருபொழுதும் முடியாது. பிளேக் யில்லாதவனைப் பிளேக் பரவியிருக்கும் ஊரைவிட்டு மற்ற ஊருக்குப் போகக்கூடாதென்று எப்படித் தடுக்க முடியும். அவன் அவ்வாறு போகும் பொழுது அதிகாரிகள் அவனுக்கு ஒரு சீட்டு கொடுத்து பிளேக் நோய் பரவியிருக்கும் இடத்திலிருந்து வரப்பட்டவன், அவன் போகும் ஊர் அதிகாரிகள் அவன் மேல் கண்ணோக்கமாகவிருந்து அவன் மூலமாகப் பிளேக் அவ்வூரில் உண்டாகாத வண்ணம் பாதுகாத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று எச்சரிப்பார்கள். இவ்வாறு வந்தவனை 10-நாள் வரையில் பிரதிதினம் ஜாக்கிரதையாகப் பரிசோதித்து அவனுக்கு அந்தப் பத்து நாட்களுக்குள் ஜ்வரம் முதலிய நோய்கள் ஒன்றும் உண்டாகாத பக்ஷத்தில் அவனாலினி பிளேக் உண்டாகாமாட்டாது என்று நம்பி அவனை நிர்பந்தப்படுத்தாமல் விட்டுவிடுகின்றார்கள். இம்முறைதான் பாஸ்போர்ட் (Passport) முறை என்று சொல்லப்படும். பிரதான நகரங்களில் இவ்வித பரிசோதனை கிரமமாக நடக்கும். அதேபிரகாரம் கிராமங்களில் நடக்கமாட்டாதாகையால் அவ்விடங்களுக்காக அதிகாரிகள் செய்திருக்கும் ஏற்பாடுகளைப்பற்றிச் சொல்லுவோம்.

156. சோதனைக் கொட்டங்கள்.—Observation circles. பிளேக் நோய் உண்டாகும் காலத்தில் அந்நோய் அணுகலாம் என்ற பயமிருக்கும் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் சோதனைக்கொட்டககள் ஏற்படுத்துவார்கள். குறைந்தபட்சம் பத்துமயில் சுத்தளவுள்ள பிரதேசத்தை ஒரு கொட்டமாகப் பிரித்து அதற்குள் அச்சோதனை நடத்த ஸானிட்டரி இன்ஸ்பெக்டர் (Sanitary Inspector) என்று சொல்லப்படும் அதிகாரியை நியமிப்பார்கள். இவ்வாறு ஏற்படும் நான்கு கொட்டங்களுக்கு மேலதிகாரியாக பிளேக் ஸூபர்வைஸர் என்ற பெரிய உத்தியோகஸ்தனை நியமிப்பார்கள். இவன் இன்ஸ்பெக்டர்கள் செய்யும் வேலைகளை அப்போதைக்கப்போது பரிசோதித்து தனக்கு மேலதிகாரியான ஜில்லா வைத்தியர்மூலமாய்க் கலெக்டர் அல்லது மற்ற அதிகாரிகளுக்கு ரிபோர்ட்டுகள் அனுப்பிக்கொண்டிருக்கவேண்டும்.

157. ஜாகரூக சபை.—Vigilance Committee பிளேக் காணும் முன், நாம் வெகு ஜாக்கிரதையாகவிருந்து அது நாமிருக்கும் நகரத்துக்குட்புகாமல் தடுக்கவேண்டுமல்லவா! இவ்வாறு பாதுகாத்துக் கொள்ள புத்திமான்கள் எப்பொழுதும் ஜாகரூப சபை என்று சொல்லப்படும் சபையை இந்நோய் பயமிருக்கும் காலத்தில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவார்கள். ஒவ்வொருவனுக்கும் தனது தெருவும் அக்கம் பக்கமும் அதிகமாகத் தெரிந்திருக்குமாகையால் 200-வீடுகளுக்குள் ஒருவனை அவ்விருநூறு வீடுகளுக்கும் ஜவாப்தாரியாக பொறுக்கி ஜாகரூப சபையில் அவனை ஒருவனாக நியமிப்பார்கள். இவன் வேலை யென்னவெனில் இவனுக்குச் சோதனைக்காகவென்று கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் 200-வீடுகளுக்குள் ஓர்வித நோயுமில்லையா, பிளேக் பிரதேசங்களிலிருந்து ஒருவரும் வரவில்லையா என்று பரிசோதித்துக்கொண்டும், அப்போதைக்கப்போது ரிபோர்ட்டுகள் செய்துகொண்டுமிருப்பதேயாம். இவர்கள் செய்யும் வேலையானது லோகோபகாரமாக செய்யும் சம்பளமில்லா வேலையாகையால் இவ்வேலையில் நியமிக்கப்படுகின்றவர்கள் தங்கள் நற்குணங்களுக்கும் நல்ல நடத்தைக்கும் பெயர் பெற்றவர்களாகவிருக்கவேண்டும்.

158. கப்பலை விலக்குதல்.—நிலத்தின் வழியாக வரும் பிரயாணிகளைப் பரிசோதிப்பதுபோல கப்பலேறி வரும் பிரயாணிகளைப் பரிசோதிக்க பல முறைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளையெல்லாம் சென்னை ராஜாங்கத்தார் இதற்காகவென்று அச்சிட்டிருக்கும் பிளேக் நிபந்தனை புஸ்தகத்தில் * அறிந்துகொள்ளலாம். நமது ராஜதானியின் ஸானிடெரி கம்மிஷனராயிருந்த டாக்டர் கிங் இயற்றியிருக்கும் பிளேக் இன்ஸ்பெக்டர் புஸ்தகத்திலும் * நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம். மேற்கூறிய புஸ்தகங்களில் பிளேக் உண்டாகும் காலத்தில் ஏற்படவேண்டிய வைத்திய சாலைகள், அவைகளில் கையோடு வைத்திருக்கவேண்டிய ஔஷதங்கள், ஒவ்வொரு நோயாளிக்கும் நாம் நடத்தவேண்டிய சிகிச்சை இவைகள் எல்லாவற்றையும் சாங்கோபாங்கமாய்ச் சொல்லியிருக்கின்றார்கள்.

159. அதிகாரிகள் வீடுகளைப் பரிசுத்தஞ் செய்தல்.—பிளேக் உண்டாகும் காலத்திலும் உண்டாகி நம்மை வருத்தும் காலத்திலும் நமது வீடுவாயில் முதலியவைகளை அதிகாரிகள் பரிசுத்தஞ் செய்வார்கள். அதற்கு நாம் உட்படவேண்டும் இந்நோய் பிரபலமாயிருக்கும்பொழுது வீடுதோறும் அதிகாரிகள் வந்து பரிசோதிப்பார்கள். அதற்கும் நாம் ஆக்ஷேபிக்கக் கூடாது.

160. பிளேகில் மாண்டபிணம்.—இதை எரிப்பதேதான் மற்றவர்கள் சௌக்கியத்திற்கு ஒருவித குறைவையும் உண்டாக்காது. ஆனால் இதை எல்லா மதத்தார்களும் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டார்களாகையால் எரிக்கமுடியாத பிணங்களைப் பூமியின் அடிகளுக்குக்கீழ் மருந்துகளுடன் புதைக்கவேண்டும்.

* இப்புத்தகங்களை கவர்ன்மெண்டு அச்சயந்திரசாலையிலும், அடிஸன் கம்பெனியிலும் வாங்கலாம்,

இயற்கை அற்புதங்கள்
WONDERS IN NATURE

XII. வாயு
AIR

ஓர் பாத்திரத்தில் இருக்கும் தண்ணீரைக்கொட்டிவிட்டால் அதில் ஒன்றும் இல்லையென்று நாம் சொல்லுகிறோம். ஒரு அறையிலிருக்கும் வஸ்துக்களை அப்புறப்படுத்திவிட்டால் அதில் ஒன்றும் இல்லையென்று சொல்லுகிறோம். இது ஸாதாரணமாக நாம் சொல்லுவது; நன்றாய் யோசித்துப்பார்த்தால் இங்கு ஒன்றும் இல்லையென்று கூறுவது அவ்வளவு ஸரியல்லவென்று தோன்றும். ஓர் விசிறி எடுத்து விசிறிக்கொண்டால் அந்த அறையில் இருக்கும் ஏதோ ஒரு வஸ்து நமது மேல் பட்டுக்கொண்டு ஓடுவதை உணருகிறோம். அந்த வஸ்து முன்னர் அசையாது சலனமற்று இருந்தது. அது கண்ணுக்குப் புலப்படாத வஸ்துவாகையால் நம்மைச்சுற்றி ஒன்றும் இல்லை என்றிருந்தோம். அது அசையும் காலத்தில் நமது மேலே பட நமக்கு ஸ்பர்ச உணர்ச்சி உண்டாகின்றது. உடனே நம்மைச்சுற்றிக் கண்ணுக்குப் புலப்படாமல் ஓர் வஸ்து இருக்கின்றது என்பது வெளியாகின்றது. இதுதான் வாயுவென்பது. அசையும் வாயுவிற்கே காற்று என்று பெயர்.

நம்மைச்சுற்றி இருக்கும் வாயு அசையாமல் இருக்கும்பொழுது வேறு வஸ்துவின் ஸஹாயமின்றி நாம் நமது கைகளை வீசுவதாலேயே வாயுவில் அசைவை உண்டாக்கி அந்த வஸ்து இருக்கின்றது என்பதை ஸ்பர்ச உணர்ச்சியால் அறியலாம். மேலும் ஒன்றுமில்லாத வாய் குவிந்த பாத்திரம் ஒன்றில் தண்ணீர் மெதுவாக உள்ளே போகும்படி முகர்ந்தால் அதன் உள் இருக்கும் வாயு பிடித்திருக்கும் நமது கைவிரல்கள் மேல் பட்டுக்கொண்டு ஓடுவதையும் அது குளிர்ச்சியாக இருப்பதையும் உணரலாம். இம்மாதிரி கண்ணுக்குப்புலப்படாத வாயு என்ற ஒருவஸ்து நம்மைச்சுற்றியிருக்கிறது என்பதை நாம் அறியலாம், இதுவும் அல்லாமல் வெறும் பாத்திரத்தில் உள்ளவாயு ஓடுவதை ஓர் சோதனையின்மூலமாகக் கண்ணாரக் காணலாம். ஓர் வாய் குவிந்த பாத்திரம் ஒன்றை தலைகீழாக ஓர்வாய் அகன்ற பாத்திரத்திலிருக்கும் தண்ணீருள் அமிழ்த்திவிடுவோம். பின்னர் அந்த வாய் குவிந்த பாத்திரத்தை மெதுவாய் நிமிர்த்த முயலுவோம். அப்பொழுது மெதுவாகக் குமிழிகள் தண்ணீர் உள்ளிருந்து மேலே கிளம்புவதைக் காணலாம். ஓர் ஓட்டைச்சொப்பை இம்மாதிரி தண்ணீருள் அமிழ்த்தினால் ஓட்டைவழியாய் கோர்வையான சிறு குமிழிகள் மேலேகிளம்பும். இக்குமிழிகளே பாத்திரத்துள் இருக்கும் வாயு. இந்தச் சோதனை மூலமாக நாம் ஸாதாரணமாக வெறும் இடம் என்று சொல்லும் இடங்களில் எல்லாம் கண்ணுக்குப் புலப்படாத வாயுவொன்றிருக்கிறது என்பது வெளியாகும்.

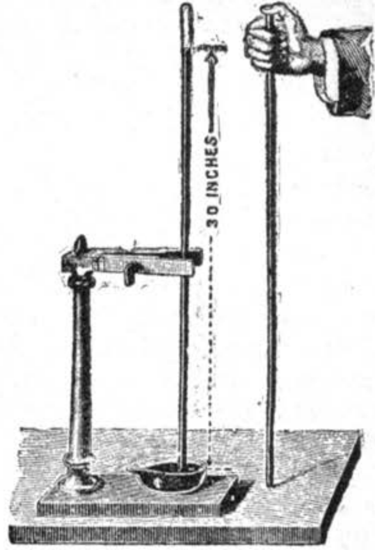
இந்த வாயு ஓர் வஸ்து என்பதைப் பின்வரும் சோதனை மூலமாக எளிதில் அறியலாம். ஓர் போலான கண்ணாடி பந்து, அதன் உட்புறத்தோடு ஸம்பந்தப்பட்ட ஓர் குழாயும், அதை மூடவும் திறக்கவுங்கூடியதுமான ஓர் அடைக்கும்கருவியும், உடையதாக இருக்கட்டும். அதை வாயு எடுக்கும் யந்திரத்தோடு ஸம்பந்தப் படுத்தவேண்டியதிருக்கும், அதை தராசில் தொங்கவிடுவதற்கு வேண்டிய கொக்கியும் தயாராக இருக்கட்டும். முதலில் இந்தப்பந்தை வாயு எடுக்கும் யந்திரத்தில் முடுக்கி அடைப்புக் கருவியைத் திறந்துவிட்டு இதனுள் இருக்கும் வாயுவைக் கூடியவரையில் எடுத்துவிடுவோம். பின்னர் அடைப்புக் கருவியை மூடிவிட்டு பந்தைஎடுத்து கொக்கியை மாட்டி ஓர் தராசில் தொங்கவிட்டு தராசைத் தகுந்த கனம் இட்டு ஸமமாக்குவோம். பந்தின் கனம் இவ்வளவு என்பது தெரியும். இப்பொழுது பந்தை எடுத்து கொக்கி நீக்கி அடைக்கும் கருவியைத் திறப்போம். உடனே புஸ் என்ற சப்தம் கேட்கும். இதுதான் வாயுவில்லாத பந்துள் வாயு புகும்பொழுது உண்டாகும் சப்தம். இந்தச் சப்தம் அடங்கியதும், முன்போல கொக்கியைமாட்டி தராசிலிருந்து பந்தைத் தொங்கவிடுவோம். உடனே பந்துமாட்டிய பக்கம் தராசு கொஞ்சம் இறங்கும். இதனாலே பந்தின்கனம் அதிகமாகிவிட்டது என்பது வெளிவரும். இது வாயு உள்ளே புகுந்ததால் உண்டானமையால் வாயுவுக்கு மற்றைய வஸ்துக்களைப்போல கனம் உண்டென்பது தெரியவருகிறது. ஆகையால் வாயுவும் ஓர் வஸ்துதான். அது கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லையே ஒழிய வஸ்துவுக்குரிய மற்றைய லக்ஷணங்கள் எல்லாம் அதற்கு இருக்கின்றன.

வாயுவுக்கு எல்லாப் பக்கங்களிலும் அமுக்கும் சக்தி இருக்கிறது. இதை நாம் எளிதில் உணரலாம். ஒரு சிறிய பாத்திரத்தை நமது வாயின் மேல் கவிழ்த்துக்கொண்டு அதன் உள்ளிருக்கும் வாயுவை உருஞ்சி விடுவோம் இங்கு நமது வாயே வாயு எடுக்

கும் யந்திரத்தின் தொழிலைச் செய்கின்றது. உடனே அந்தப் பாத்திரம் வாயில் ஒட்டிக்கொள்கிறது. இதனுடன் அண்ணாந்து பார்ப்போம். பாத்திரம் வாயைவிட்டு எடுபடாது. நேராக முன்புறம் முகத்தைத் திருப்புவோம், அப்பொழுதும் பாத்திரம் எடுபடுவதில்லை. கீழே நன்றாகக் குனிந்து விடுவோம். அப்பொழுதும் பாத்திரம் விழுவதில்லை. வேறு எந்தப் பக்கம் திரும்பினாலும் ஸரி, பாத்திரம் ஒட்டிக்கொண்டே இருக்கின்றது. இதனால் சுற்றி இருக்கும் வாயு எல்லாப் பக்கங்களிலும் அழுக்கும் திறனுடையதென்றும், அதனால்தான் எங்கு நோக்கியபோதிலும் வாயில் ஒட்டிக்கொண்டிருக்கும் பாத்திரம் விடுபடாது நிற்கின்றது என்றும் வெளியாகின்றது. இந்தச் சோதனையில் பாத்திரத்தை வாயிலிருந்து இழுத்துவிடுவது கஷ்டம். நன்றாக அதன் உள்ளிருக்கும் வாயுவை உறிஞ்சிவிட்டோமாகில் பாத்திரத்தை எடுக்கும்பொழுது வாயின் சதையைக்கூட அது இழுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டாலும் வரும். பாத்திரத்தை லகுவாக எடுக்கவேண்டுமானால் நாம் அதன் உள் வாயுவை விடவேவேண்டும். உடனே பாத்திரம் வாயில் நிற்காது கீழே விழுந்துவிடும்.

வாயு மேல் நோக்கி அழுக்குகிறது என்பதை ஓர் அற்புதச் சோதனையாலும் வெளிப்படுத்தலாம். ஓர் வாய் குறுகலான பாத்திரம் ஒன்றை எடுத்து அது நிறையும்படி தண்ணீரை விடவும். அதன் வாயை ஓர் காகிதத்தால் மூடிவிட்டு அந்தக் காகிதத்தை உள்ளங்கையால் அழுக்கிக்கொண்டு மெதுவாக அந்தப்பாத்திரத்தைக் கவிழ்க்கவும். பின்னர் மெதுவாக உள்ளங்கையை எடுத்துவிடலாம். பாத்திரத்திலிருக்கும் தண்ணீர் ஒரு பொட்டுகூடக் கீழே விழாது. வாயு தனது மேல் அழுக்கும் சக்தியால் தண்ணீரைக் கீழே விழவொட்டாமல் தடுக்கின்றது.

முன் செய்த சோதனையில் தண்ணீருடன் இருக்கும் பாத்திரத்தை ஓர் தண்ணீர் நிறைந்த தொட்டியில் கவிழ்த்து அதன் வாய் தண்ணீருள் போன உடன் அதன் வாயிலிருக்கும் காகிதத்தை எடுத்துவிடுவோம். பாத்திரத்திலிருக்கும் தண்ணீர் தொட்டியில் கொட்டிவிடுவதில்லை. தொட்டித் தண்ணீர் மட்டத்திற்குமேல் பாத்திரத்துள் தண்ணீர் நிற்கின்றது. தண்ணீர் ஸாதாரணமாக இவ்வாறு குவிந்து நிற்காது. இங்கு தண்ணீரை நிறுத்திவைப்பது வாயுவின் அழுக்கும் சக்தியே. இப்பொழுது முன்னதைவிட அதிக உயரமான பாத்திரத்தைக் கொண்டு முற்கூறியபடி செய்வோம். இதிலும் முற்கூறியவாறே தண்ணீர் நிறைந்திருக்கும். இவ்வாறு 34-அடிக்குள் எவ்வளவு உயரமான பாத்திரத்தில் சோதனை பார்த்தபோதிலும் தண்ணீர் உள்ளேயே நின்றுகொண்டிருக்கும். ஆகவே இவ்வளவு உயரத்தைத்தாங்கும் சக்தி வாயுவுக்கு இருக்கிறது.

முற்கூறிய சோதனையைப் பாதரஸத்தைக் கொண்டு மூன்றடி நீளக் கண்ணாடிக் குழாய் பாத்திரத்துள் செய்து பார்த்தால் அதில் மூன்றடி உயரம் பாதரஸம் நிற்பதே இல்லை. அந்த ரஸம் 30-அல்லது 29½-அங்குலத்திற்கு இறங்கி விடுகின்றது. 30 அங்குலத்தைவிட குறைவான குழாயுள் முற்கூறிய சோதனையைச் செய்து பார்த்தால் பாதரஸம்குழாய் முழுவதும் நிறைந்திருக்கும். அதைவிட எவ்வளவு உயரமான குழாயுள் செய்துபார்த்தபோதிலும் பாதரஸம் 30-அங்குலத்திற்கு இறங்கி விடுகின்றது. ஆதலால்30-அங்குலம் உயரமுள்ள பாதரஸத்தைத் தாங்கும் சக்தியோடு வாயு அழுக்குகின்றது என்பது தெரியவருகிறது.

இன்னும் நுட்பமாகவும் இந்த அழுக்கும் சக்தியை அளவிடலாம். ரஸத்தை வெடியுப்பு திராவகத்தால் நன்றாக சுத்தம் செய்து 1-சதுர அங்குலம் குறுக்கு அளவுள்ள 3-அடிக்குழாயுள் நிரப்பி அதில் வாயுக்குமிழிகள் இல்லாது உஷ்ணத்தால் செய்து முற்கூறிய சோதனையை நடத்தினால் ரஸம் 29½-

அங்குலம்வரை இறங்கிவிடும். இந்தக் குழாயின் வாயை மூடிக்கொண்டு வெளியே எடுத்து உள்ளே இருக்கும் பாதரஸத்தை ஜாக்கிரதையாகத் தவறவிடாது எடுத்து தராசில்போட்டு நிறுத்தால் 15-பவுன் கனம் இருக்கும். ஆதலால் வாயு ஓர் சதுர அங்குலத்தின் மேல் 15-பவுன் கனத்தோடு அமுக்கின்றது. (எந்தக் குழாயை வைத்துக்கொண்டு இந்தச் சோதனையைச் செய்தாலும் கணித மூலமாக இதே முடிவைக் கண்டுபிடிக்கலாம்.) மாக்டிபர் (ஜர்மனீ தேசத்தில் ஓர் பட்டணம்) என்னுமிடத்தில் ஓர் பிரகிருதி தத்வசாஸ்திரி இரண்டுபோலான 12-அடி குறுக்களவுள்ள அரைக்கோளங்கள் செய்து அவைகளை ஒன்றோடொன்று வாயு புகவொட்டாது பொருத்தி அதனுள் இருக்கும் வாயுவை, வாயு எடுக்கும் யந்திரங்களால் எடுத்துவிட்டார். அவைகளைப் பிரிக்க இருபக்கங்களிலும் ஸுமார் 20-குதிரைகளை கட்டி இழுக்க வேண்டி வந்தது. இந்தப் பாரத்தின் அடியில் நாம் பிறந்தது முதல் இருந்து கொண்டிருக்கிறபடியால் நமக்கு இதன் அளவு இவ்வளவு என்று தெரியாமல் இருக்கின்றது.

தண்ணீர் நிறைந்திருக்கும் ஓர் இடத்தில் வாயு சென்று தங்குமாயின் அதனுள் இருக்கும் தண்ணீரை வெளியே போகும்படி செய்யும். இந்த விஷயத்தினாலும் (தண்ணீர் நிறைந்த பாத்திரத்துள் போடுங் கற்கள் எவ்வாறு தண்ணீரைவெளியே வழிந்தோடும்படி செய்கின்றனவோ அவ்வாறு செய்வதனாலும்) வாயுவை ஓர் வஸ்துவென்று சொல்லலாம். இதைப் பின்வருமாறு நிரூபணம் செய்யலாம். ஓர் சொம்பை ஓர் தண்ணீரிருக்கும் தொட்டியில் மொண்டு தலைகீழாகத் தண்ணீருள் உயர்த்திப் பிடித்துக் கொள்ளுவோம். வேறொரு சொம்பைத் தலைகீழாகக்கொண்டுபோய் மெதுவாக அதைத் தண்ணீர் நிறைந்திருக்கும் சொம்பின் அடியில் நிமிர்ப்போம். குமிழிகளை எல்லாம் தண்ணீர் நிறைந்த சொம்புள் பிடிப்போம். அடிப்பாத்திரத்தை நன்றாக நிமிர்த்ததும், மேல் சொம்பை எடுத்துப் பார்த்தால் அதனுள் தண்ணீர் குறைந்தும் வாயு புதிதாக நுழைந்தும் இருக்கும். அடிச்சொம்பிலிருந்துவந்த வாயு மேற்சொம்பில் தங்கி அதிலிருந்த தண்ணீரை வெளியே தள்ளிவிட்டது. இந்தச் சோதனையைக் கண்ணாடிப் பாத்திரங்களோடு செய்தால் வாயு ஏறுவதையும் தண்ணீர் குறைவதையும் கண்ணாரக் காணலாம்.

வாயுவுக்கு அமுக்கினால் அமுங்கவும், விட்டுவிட்டால் பழைய ஸ்திதிக்கு வரவும் கூடிய சக்தி உண்டு. ஓர் கண்ணாடிப் பாத்திரத்தை வேறோர் கண்ணாடிப் பாத்திரத்துள் இருக்கும் தண்ணீரில் நேராய்க் கவிழ்த்து அமிழ்த்தினால், அதனுள் இருக்கும் வாயு தண்ணீரை உள்ளே வரவிடாது. ஆனால் அதை அதிக ஆழம் அமிழ்த்தினால் அதனுள் கொஞ்சம் தண்ணீர் ஏறும். மேலே உயர்த்த உயர்த்த உள்ளே ஏறும் தண்ணீர் குறையும், கீழே போகப்போக அது அதிகம் ஆகும். இதுவே முற்கூறிய வாயுவின் குணத்தைக் காட்டுகிறது.

வாயு கனம் உடைய வஸ்து. அது அமுக்கினால் அமுங்கவும், பின்னர் விட்டுவிட்டால் முன் நிலைக்கு வரவும் கூடிய சக்தியும் இருக்கின்றது, என்ற இவ்விரண்டையும் சேர்த்து நோக்கில் வாயு நம்மைச் சுற்றி இருக்கும்விதம் இவ்வாறு என்பதை உணரலாம். இது தெளிவாக இருப்பதற்கு ஒரு திருஷ்டாந்தம் எடுத்துக்கொள்ளுவோம். பஞ்சு கனமுள்ளது. அமுக்கினால் அமுங்கும் திறனுடையது. பஞ்சு அடைத்த தலையணைகள் அநேகம் எடுத்து ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்கி வைப்போம். அடியிலிருக்கும் தலையணையில் பஞ்சு மிக அடர்த்தியாயும் மேலே போகப்போக பஞ்சின் அடர்த்தி குறைந்தும் இருக்கும். இதுபோல பூமிமட்டத்தில் உள்ள வாயுவுக்கு அடர்த்தி அதிகம்; மேலே போகப்போக வாயுவின் அடர்த்தி குறைந்துகொண்டே போகின்றது. வெகு உயரம் போனால், வாயு அடர்த்தி அதிகம் இல்லாமல் போக வாயு பரந்துகிடக்கும். 500-மைல் உயரத்திற்கு மேல் வாயுவே இல்லாத வெறும் வெட்டவெளி என்று வேறு தோற்றங்களால் தெரியவருகின்றது.

இவ்வித குணங்களை உடைய வாயு எந்த வஸ்துக்களை அடக்கி உள்ளது என்பதைக் கவனிப்போம். இந்த விஷயத்திற்காகச் சில சோதனைகள் செய்து பார்ப்போம்.

வாய் அகன்ற கண்ணாடித் தொட்டியில் 6-அங்குலம் ஆழம் தண்ணீரை விடுவோம். அதன்மேல் ஒரு சிறிய பீங்கானை மிதக்கவிட்டு அதில்

கொஞ்சம் பெரிதான நிபாக்கினி என்னும்வஸ்துவை வைப்போம். (இவ்வஸ்துவை எப்பொழுதும் தண்ணீரிலேயே வைத்திருப்பது. இதைத் தண்ணீரை விட்டு எடுத்து வெளியில் வைத்தால் வெள்ளைப்புகை இதில் இருந்துவரும். இதன்மேல் இருக்கும் தண்ணீர்மறைந்ததும் தீப்பற்றிக்கொண்டு மஞ்சள் வெளிச்சத்தோடும் வெள்ளைப் புகையோடும் இது எரியும். ஆதலால் இதைத் தண்ணீர் அடியிலேயே வெட்டவேண்டும். இது நமது கையில் படவேகூடாது). மெதுவாக இதை ஏற்றிய ஊதுவத்தியால் கொளுத்திவிட்டு இதன்மேல் உயர்ந்த கண்ணாடிப் பாத்திரம் (சுவர் விளக்கினது வாய் அகன்ற கண்ணாடியின் குறுகியவாய் நல்ல சடையால் மூடப்பட்டிருந்தாலும் போதும்) ஒன்றைச் சாக்கிரதையாக நிபாக்கினியின்மேல் கவிழ்த்துத் தண்ணீரின் அடிப்பாகத்திற்கு மெதுவாகக்கொண்டு போவோம், உள்ளிருந்து குமிழிகள் வெளியில் வாராதிருந்தால் நலம். பாத்திரத்தில் வெள்ளைப்புகை நிறைந்துவிடுகின்றது. கொஞ்ச நாழிகையில் உள்ளே இருக்கும் நிபாக்கினியும் அணைந்துவிடுகின்றது. உடனே தண்ணீர் கண்ணாடிப் பாத்திரத்துள் ஏறிவிடுகின்றது. ஸுமார் அரைமணி கழித்து இதை நோக்கினால் புகை எல்லாம் தண்ணீருள் கரைந்து மறைந்துபோக பாத்திரம் முன்போல ஆகிவிடும். ஆனால் 5-பாகம் அதனுள் தண்ணீர் ஏறியிருக்கும். அதன்வாயை மூடிக்கொண்டு அதை வெளியில் எடுத்து நிமிர்த்தி, அதனுள் ஓர் மெழுகுவத்தி விளக்கை விட்டால் அது அணைந்துவிடும். ஆனால் ஸாதாரண பாத்திரத்தில் அது அணையாது எரிகின்றது. இதனால் வாயுவில் இரண்டு ஆவிகள் இருக்கின்றன. நிபாக்கினியால் நீக்கப்பட்டதாயும் வாயுவில் ஐந்தில் ஒருபங்காக இருப்பதாயும், எரியும் வஸ்துக்களை எரிய இடங்கொடுக்கும்படியானதாயும் உள்ள ஆவி ஒன்று. அதற்கு பிராணவாயு என்றுபெயர். மற்றொன்று மிகுதி இருப்பதாயும் வாயுவில் 5-இல் 4-பங்காகியும் உள்ள, வஸ்துக்களை எரியவொட்டாது அணைக்கும் ஆவி. அதற்குஉப்புவாயு என்றுபெயர். இவ்விரண்டுதான் வாயுவில் பெரும்பாலும் இருப்பது. இவ்விரண்டும் தவிர பனி உண்டாகும் சோதனையிலிருந்து வாயுவில் நீராவி கொஞ்சம் இருக்கின்றதென்றும், வெள்ளையடிக்கக் கரைத்து வைத்திருக்குஞ் சுண்ணாம்பின் மேலே உண்டாகும்தெளிவான சுண்ணாம்புத் தண்ணீரின்மேல் காணப்படும் வெண்மையான ஏட்டால் வாயுவில் கொஞ்சம் கரியமலவாயும் இருக்கின்றது என்பதும் வெளியாகின்றது.

ஆகவே வாயுவில் பெரும்பாலும் பிராணவாயுவும், உப்புவாயுவும், சிறுபான்மை நீராவியும் கரியமலவாயுவும் இருக்கின்றன.

மஹான்களும் ஸித்திகளும்.—

சுத்த ஹிருதயம் உடைய மஹான்களிடத்தில் இந்தப்பக்தியின் சக்தியை நன்றாகக் காணலாம். வருவன கூறல், அற்புத மருந்துகள், தம்மை அறியாமல் வெளிவரும் உண்மை வாக்கியங்கள், மெய்ம்மறந்து கூறல், இவைபோன்ற அற்புத சக்திகள் சுத்தாத்மாக்களுக்கு எதிர்ச்சையாய உண்டாவது. இப்பெரியோர்கள் உலகத்தில் வாழ்வதே அற்புதம். மற்றைய ஜீவராசிகள் எவ்வாறு நாளைக்கு என்ற எண்ணமின்றி வாழ்கின்றனவோ அவ்வாறே இவர்களும் மறைவாக இருக்கும்படியான ஓர் சக்தியின் வைபவத்தால் காப்பாற்றப்பட்டு வாழ்கின்றனர் என்பது இவர்களது நடத்தையை உற்று நோக்குவோருக்கு விளங்கும். மனது அசுத்தப்பட்டதும் இந்தச் சிறப்பெல்லாம் இருந்தவிடம் தெரியாமல் பறந்தோடிப் போய்விடும். மஹானுக்குத் தாம் அற்புதச் செய்கைகள் செய்கிறோம் என்ற எண்ணம் வந்ததும் உடனே மனம் அசுத்தமாகிவிடும். சக்திகளும் அவரை விட்டகலும். அப்பொழுது அவர் முன்போல மஹானாக விளங்கவேண்டும் என்று எவ்வளவு பாடுபட்டபோதிலும் முன் இருந்த சக்தி அவரிடம் நிலையாது மோசம் செய்துவிடுகின்றது. சக்தி போனபின்புகூட அவன் முன் இருந்த கீர்த்தியை வஹிக்க முயலுகிறான். இதனால்தான் உலகில் அநேகம் வேஷ ஸந்யாஸிகள் உண்டாகின்றனர். புத்திமான்கள் இதை அறிந்து தமது சக்தியால் கீர்த்தி தமக்கு வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை ஒருநாளும் தமது மனதில் புகுந்துகொள்ள இடங்கொடுப்பதே இல்லை. அவர்கள் தமது சக்தியால் வரும் கீர்த்தியைத் தாம் அங்கீகரிப்பதில்லை. மனதார அவை பகவானது லீலை என்று எண்ணி அதைப் பகவானது பாரமாக விட்டுவிடுவார்கள். அவர்களுக்குத் தமது வாக்கு உண்மையாகவேண்டுமே என்ற கவலை ஒருபோதும் கிடையாது. பிரம்மமாகி இருக்கும் மஹான்களது மனத்தை எப்படிப்பட்ட சக்தியாலும் ஸரி கீழே இழுக்கவல்லது அல்ல.'

கோயமுத்தூர் வியவசாய காலேஜும் சோதனைப் பண்ணையும்

THE AGRICULTURAL COLLEGE AND FARM : COIMBATORE

சென்னைக்குச் சமீபத்தில் சைதாப்பேட்டையிலிருந்த இந்தக் காலேஜைக் கோயமுத்தூருக்கு மாற்ற வேண்டுமென்று கவர்ன்மெண்டார் தீர்மானித்து 1906-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 24-ம் தேதி அஸ்திவாரக்கல்நாட்டி வேலை துவக்கினார்கள். இந்தக் காலேஜ் கட்டிடத்திற்கு மட்டும் ரூபாய் 4,47,000 செலவாயிருக்கிறது. சோதனைப் பண்ணைக்காக இக்கட்டிடத்தை யடுத்து நஞ்சைப்பயிர்கள் விளையத்தக்கதும், தண்ணீர் இறைத்து தோட்டப்பயிர்கள் விளைவிக்கக்கூடியதும், மழையடித்துப் பயிராக்கக்கூடியதுமான பூமிகள் 457½ ஏகரா வாங்கப்பட்டிருக்கின்றன. காலேஜ் கட்டிடமும், சோதனைப் பண்ணை பூமிகளும், உபாத்தியாயர்களும் மற்ற சிப்பந்திகளும் வசிக்கக் கட்டப்பட்டிருக்கும் கட்டிடங்களும், மாணாக்கர்கள் வசிக்கக் கட்டப்பட்டிருக்கும் கட்டிடங்களும் சேர்ந்து செலவு எட்டு இலக்ஷத்திற்கு அதிகமாகிறதென்று தெரியவருகிறது. இன்னும் முழு வேலையும் முடிவதற்குள் செலவு பத்து இலக்ஷத்திற்கு எட்டிப்பார்க்கலாமென்று எண்ணப்படுகிறது.

இவ்வளவு பெருந்தொகை செலவழித்து வியவசாயத் தொழில் முறைகளை இந்து வியவசாயிகளுக்குக் கற்பிக்கவேண்டுமா? இந்துக்கள் இன்று நேற்று வியவசாயத்தொழிலிற் பிரவேசித்தவர்களல்லவே! பல தலைமுறைகளாய் இத்தொழிலைச் செய்து வருவதின் அனுபவப்பயனாய் ஒருவித வியவசாய முறைகளை அனுசரிப்பவர்களாயிற்றே! அவர்களை நூதன முறைகளை யனுசரிக்கும்படி தூண்டுவது சாத்தியமா வென்றும், ஆங்கிலேய வியவசாய நிபுணர்களுக்கும் இந்தியாபோன்ற உஷ்ணதேசங்களில் ஸ்தாவரப்பொருள்களின் வளர்ச்சியையும், அவைகளுக்கேற்ற உணவையும் பற்றிய விபரங்கள் சோதித்தே அறியவேண்டி யிருக்கின்றனவே! அப்படியிருக்கையில் இத்தேச வியவசாயிகள் தங்கள் அனுபவத்தினால் கர்ண பாரம்பரியமாய்ச் செய்துவந்த கைகண்ட முறைகளைத் திடீரென்று மாற்றுவதும் கூட நிதானமாய் யோஜித்துச் செய்யவேண்டியதாயிருக்கின்றதே யென்றும், சந்தேகிப்பதுடன், இதைவிட ஆங்கிலேயர்கள் விசேஷமாய்த் தேர்ந்த தொழிலாகிய வர்த்தகமுறைகளை இந்துக்கள் செவ்வையாகக் கற்றறியும்படி வர்த்தகக் காலேஜ் ஒன்றை ஏற்படுத்த ஏன் கவர்ன்மெண்டார் பின்வாங்குகிறார்கள் என்றும் பலர் பிரசினை செய்கிறார்கள்.

பாடத்தெரியாதவனும் நன்றாகப் பாடுகிற பாகவதரிடத்தில் குற்றம் கூறுகிறான். பிரசங்கம் செய்யவறியாதவனும், தாஷ்டியாகப் பிரசங்கம் செய்கிறவரிடத்தில் குறை சொல்லுகிறான். கட்டிடவேலையின் நுட்பங்களை யறியாதவனும் கட்டின வீட்டுக்குப் பணிக்கை ஏற்படுத்துகிறான். இது மனிதர் இயற்கை.

கவர்ன்மெண்டார் எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தபோதிலும், தகுந்த நிபுணர்களிடத்தில் யோசனைசெய்தே ஒவ்வொரு காரியத்தையும் செய்கிறார்கள். பெருந்தொகை செலவிடாவிட்டால் பெரும் காரியங்கள் செய்யமுடியாது. காலேஜ் கட்டிடத்திற்குள் வேண்டிய விடங்களில் ஜலம் குழாய் மூலமாய்க் கிடைக்கவேண்டிய அவசியத்தைக்குறித்தே பலவிடங்களில் குழாய்கள் வைத்தும் மெத்தையின் மேல்சிகரங்களில் எட்டு இரும்புத் தொட்டிகள் வைத்து அவைகளில் எப்பொழுதும் இரண்டடி ஜலமிருக்கும்படி செய்ய நேரிட்டது. வேளாண்மைக்கு அவசியமான எருவை ரசாயன சாஸ்திர மூலமாய்ப் பரிசோதித்து அறிவதற்காகவே அவற்றிற்குத் தகுந்தமாதிரியான கட்டிட அறைகளும், ரசாயனங்கள் செல்லத்தக்க மாதிரியான குழாய்களும் வைக்கப்பட்டன. வியவசாய சம்பந்தமான புஸ்தகங்களைப் பத்திரப்படுத்தி வைப்பதற்கு ஏற்ற விதமான ஒரு அறை அவசியமாயிருந்தபடியால், மெத்தையின்பேரில் கடப்பைக்கற்களை நன்றாக நயப்படுத்தித் தரையில் பாவியும் சுவர்களுக்குத் தகுந்தவிதமாய் வெண்சாந்து பூசி மெருகிட்டும், விட்டம் சட்டம் முதலியவைகள் தோற்றப்படாமல் நூதனமுறையாய்ச் சாந்திட்டுப் பூசி மெருகிட்டும், நல்ல வெளிச்சம் அவசியமானதால் பெரிய கண்ணாடி ஜன்னல்கள் வேண்டியவளவு வைத்தும் ஒரு விசாலமான அறை கட்டப்பட்டது. தவிர இக்காலேஜில் ரசாயன சாஸ்திரத்தையன்றி ஸ்தாவர சாஸ்திரம், ஜீவதத்துவ சாஸ்திரம், வியவசாய

சம்பந்தமான மராமத்து விஷயங்கள், வியவ்சாய சாஸ்திர தத்துவங்கள், இவைகள் ஒவ்வொன்றையும் பரீக்ஷித்து அறியத் தனித்தனியான அறைகளும், மூன்று வகுப்புகளாக பிரிவு படுகிற மாணாக்கர்கள் கற்பிக்கப்படுவதற்கு அறைகளும், ஒவ்வொரு விஷயமான உபகரணங்களை யமைக்க பிரத்தியேகமான அறைகளும் அவசியமானபடியால் அவ்வளவு விஷயங்களுக்கும் இடந்தரும்படியான கட்டிடம் வேண்டுமென்றோ! இப்பேர்க்கொத்த பெரிய கட்டடம் அவசியமாக விருக்கும்பொழுது உபாயச் செலவில் கட்டுவது எப்படி சாத்தியம்? அப்படிக் கட்டினால் அது அதிக காலம் நிலைத்து நிற்கமாட்டாதன்றோ! ஆகையினாலே, இந்தக் காலேஜிக்கு ஆறு மைல் தூரத்திலுள்ள மருதகிரி என்ற குன்றிலிருந்து வெண்ணிறமான பெருங்கற்கள் கொண்டுவரப்பட்டு, வெட்டி உடைத்துக் கொத்தி நயப்படுத்தித் தூண்களாகவும், படிக்கட்டுகளாகவும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. வேண்டிய இடங்களுக்குக் கடப்பைக் கற்கள் போடப்பட்டன. ஒவ்வொரு வேலைக்கும் தேக்கு மரங்களை உபயோகப்படுத்தப்பட்டன. சுதேசத் தொழிலின் அருமையைக் காட்டும் பொருட்டாக மெத்தைப் படிக்கட்டுகளுக்கு இருபுறமும் கைப்பிடிச் சுவராக மரவேலைகளால் வேலை செய்யப்பட்டன. இவ்வளவும் செய்து சிகரமில்லாதிருப்பதழகல்லவென்று முன் புறத்தில் ஒரு கோபுரம் போன்ற கட்டடம் கட்டி, அதன்பேரில் 'வியவசாயத்தைக் காலமறிந்து செய்' 'காலத்தை வீணாக்காதே' என்ற எழுத்துகளைக் கவனமூட்டுவதுபோல் எப்பொழுதும் யாவரும் மணியை யறிந்துகொண்டு சுறுசுறுப்பாய் வேலைகளை நடத்தும்படி தூண்டத்தக்க, ஒரு பெரிய கடிகார யந்திரமுமமைக்கப்பட்டது. உபாத்தியாயர்கள் நிலைத்திருந்து அதே கவலையாய்த் தங்கள்வேலையை நிறைவேற்றும்படியாகவும், மாணாக்கர்களும் வேறு விசாரமின்றி தாங்கள் மேற்கொண்ட கல்வியைப் புஸ்தக மூலமாயும் பிரத்தியக்ஷமாகவும், நிதரிசனமாகவும் திருஷ்டாந்தங்களாலும் பரீக்ஷித்தறிந்துக்கொள்ளும்பொருட்டு அவர்கள் வசிக்கத் தகுந்த கட்டிடங்களும் கட்டப்பட்டன. இவைகளெல்லாம் துட்டுச் செலவின்றிசெய்ய இராவணன் ஆண்டகாலமன்றே? அக்காலமாயிருந்தால் மயன் என்ற தேவதச்சனைக் கொண்டு உடனே செய்யென்று ஆக்கினை செய்து விடலாம். இக்காலத்தில் பணமின்றி ஒன்றுமாகாதன்றோ!

இந்துக்கள் பல தலைமுறையாய் வியவசாயத்தொழிலைச் செய்து வருவதின் அனுபவத்தின் பயனால் இலாபத்தை யடைகிறார்களென்றாலும், நாகரீகமடைந்த தேசங்களில் ஜனங்கள் வியவசாயத் தொழிலில் எவ்வளவு இலாபமடைகிறார்களோ அதில் பாதிகூட இத்தேசத்தார் அடைகிறதில்லையே! அதனால் இத்தேச வியவசாய முறைகள் திருத்தப்பட்டால் விசேஷ இலாபம் கிடைக்குமென்று எண்ணுவது பிசகாக மாட்டாதன்றோ!

ஆங்கிலேய வியவசாயத்தொழில் நிபுணர்களுக்கும் இந்தியாபோன்ற உஷ்ண தேசங்களில் ஸ்தாவரப் பொருள்களின் வளர்ச்சியையும், அவைகளுக்கேற்ற உணவையும் பற்றிய விவரங்கள் நன்றாய்ப் பரிசோதித்தறிந்து உறுதிப்படுத்தி, வியவசாயிகளுக்குக் கண்ணுக்கெதிராகக் காட்டும் பொருட்டாகவேயன்றோ அங்கங்கே வியவசாயப் பண்ணைகளை ஏற்படுத்தியிருக்கிறதன்றி இக்காலேஜையடுத்து ஒரு சோதனைப் பண்ணையையும் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க இந்த முயற்சியால் பயனுண்டாக மாட்டாதென்று எங்ஙனம் கூறுவது?

இத்தேச ஜனசங்கையில் அதிகமானவர்கள் வியவசாயத்தையே நம்பினவர்களாய் அத்தொழிலையே செய்துவருவதால் அத்தொழிலை முன்னாடி விருத்திசெய்ய கவர்ன்மெண்டார் தொடங்கினார்கள். அதற்கு வேண்டிய பல அம்சங்களையும் கவனித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். வர்த்தகத்திலும் இந்துக்கள் அவ்வளவு அக்கரையுள்ளவர்களென்று கண்டால், அத்தொழிலை விருத்திசெய்யக் காலேஜ் ஒன்றை ஏற்படுத்துவது அவர்களுக்குச் சந்தோஷமாகவே இருக்குமென்பதில் தடையில்லை. நமது இந்துக்களே பம்பாயில் வர்த்தகத்தொழிலைக் கற்பிக்கும்படி ஒரு காலேஜ் ஏற்படுத்தி நடத்திவருகிறார்கள். சென்னைத் தனவான்களும் அவ்விடத்தில் ஒருகாலேஜை ஏற்படுத்த முயற்சி செய்துக்கொண்டுதா னிருக்கிறார்கள். சென்னை இராஜதானி ஜனங்களுக்குள் தைரியமும், ஒற்றுமையும், சமுத்திர யாத்திரையில் விருப்பமும் முதிருமானால் வர்த்தக காலேஜ் ஒன்றுதானா! ஏற்படக்கூடும். ஒவ்வொருதொழில் விருத்தியின் பொருட்டும் ஒவ்வொரு காலேஜ் ஏற்படுமன்றோ?

ஆகையால் கவர்ன்மெண்டார் வியவசாயத்தொழிலை விருத்திசெய்ய முன்வந்திருப்பதைக் குற்றங்கூறவாவது சந்தேகங்கொள்ளவாவது நியாயமில்லை.

அவர்கள் செய்துவரும் முயற்சியில் வேண்டிய உதவிகளைச் செய்து உற்சாகப்படுத்துவது இந்துக்களுடைய முக்கிய கடமை.

தவிர கோயமுத்தூர் வியவசாய காலேஜில் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பல சாஸ்திர நிபுணர்களும் தகுந்த சாதனங்களோடு விடாமுயற்சியாய் உழைத்து ஒவ்வொரு பயிருக்கும் தகுந்த உணவையும், செய்பாங்கையும் கண்டுபிடித்தும், செய்து காட்டியும் வந்தார்களானால் நன்மை பயப்பதற்குச் சந்தேகமில்லை. இந்த நிபுணர்களின் முயற்சியின் பயனாய்க் கோதாவரி, தென்னாற்காடு ஜில்லாக்களில் வியாதிகளுக்குட்படாத மோரிஸ் கரும்புகளைப் பயிரிட்டு நல்ல பலனைக்கொடுத்திருக்கிறது. கோயம்புத்தூர் பண்ணையிலும், இக்கரும்பைப் பயிரிட்டு வெல்லமும் செய்யப்படுகிறது. இவ்விடத்திலும் மற்ற கரும்புகளைவிட அதிக பயனைக் கொடுத்து வந்ததாகவே கருதப்படுகிறது. இப்படியே பருத்தி, வேர்க்கடலை, மிளகு, சணல், சோளம் கால் நடைகளின் மேய்ச்சல்புல் முதலியவைகளைக் கவர்ன்மெண்டுப் பண்ணைகளில் பயிரிட்டுச் சோதனைகள்செய்ததில், சில திருத்தங்களும் சாதகங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இன்னும் அநேக நூதன முறைகளும் சீர்திருத்தங்களும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வியவசாயிகளுக்கு விசேஷபலனைக் கொடுக்குமென்றே கருதப்படுகிறது.

~~~~~~~~~~~~~~~~

மூட நம்பிக்கைகள்.—படிப்பில்லா அஞ்ஞானிகளிடம்தான் காணப்படும் என்பதே ஓர் மூட நம்பிக்கையாகும். படித்தவர்களது மூட நம்பிக்கைகள் அதிஸூக்ஷ்மமாக இருப்பதால் அவைகளின் உண்மையான ஸ்வரூபம் அவர்களுக்கும் மற்றையவர்களுக்கும் வெளிப்படையாக விளங்கமாட்டாது. ஆதலால் அது மிகுந்த கேட்டை விளைவிக்கக்கூடியது. அதை அஞ்ஞானத்தடிப்பினாலே படித்தவர்களே மற்றவர்களுக்குப் புகட்டி அவர்களையும் அம்மூடநம்பிக்கைகளை நம்பும்படி செய்து கஷ்டத்திற்குள்ளாக்குவார்கள். இம்மாதிரியான படித்தவர்களிடம் காணப்படும் மூடநம்பிக்கைகளுக்கு ஓர் உதாரணம். "வேதாந்தம் எவனுக்கும் விளங்காத விஷயத்தைக் கூறுவது, மனிதனுக்கு நன்மை விளையக்கூடியவைகள் எல்லாவற்றையும் அவனிடம் இருந்து ஒழித்துவிடுகிறது. மனிதனைக் கல்லுக்கு ஸமானமாகச்செய்து, உலகம் அவனால் ஓர் பிரயோஜனமும் அடையாவண்ணம் செய்துவிடுகின்றது" என்பதே.

மங்களத்தின் ரகசியம்

A GRAVE RESPONSIBILEITY UNVEILED

இல்லானை இல்லாளும் வேண்டாளீன்றெடுத்த தாய்
செல்லாதவன் வாயிற் சொல். [வேண்டாள்

என்று ஒரு சுத்தமான குரல் இனிமையாகப் பாடிக்கொண்டிருந்தது.

"மங்களம்" நீ சொல்வது உண்மைதானா? என்று நியாயஸ்தலத்துக்குப் புறப்பட்டுக்கொண்டிருந்த வனமாலி வாசற்படியண்டை நின்று கேட்டாள். அவர் மங்களத்தை மணந்து இன்னும் ஆறு மாதங்கூட ஆகவில்லை. அவள் இப்பாட்டைச் சொன்னது வனமாலிக்குத் துயரத்தை விளைவித்தது.

புருஷன் சாப்பிட்ட இலையை எடுத்தெறிந்துவிட்டு இடத்தைச் சுத்திசெய்யும்பொழுது மேற்படி பாடலைச் சொல்லிக்கொண்டிருந்த மங்களம் தன் கணவருடைய வாடிய முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்து குலுங்க நகைத்தாள். உடனே அவரருகில் ஓடிவந்து அவர் கன்னத்தில் ஆர்வத்துடன் ஒரு முத்தங்கொடுத்துவிட்டு "ஏமாந்துபோனீரா? நான் அதை உண்மையென்று நம்புவேனா? அந்தப்பாடல் உமக்கு வருத்தத்தைக் கொடுப்பதாயிருந்தால் நான் இனி அதைப்பாடுவதேயில்லை. அந்தப் பாட்டில் சொல்லியிருப்பதெல்லாம் பொய்தான். எப்படி யிருந்தபோதிலும் அப்பாட்டுக்கும் நமக்கும் சம்பந்தமேயில்லை" என்றாள்.

வனமாலி மங்களத்தைத் தன்னருகிலிழுத்து அணைத்து நெற்றியில் ஒருமுத்தங் கொடுத்துவிட்டு "மங்களம், அவசரப்பட்டுப் பரம ஏழையாகிய என்னை மணந்துகொண்டு விட்டதற்காக இப்பொழுது வருத்தப்படுகிறாய் என்று எண்ணினேன் நான் என்றார்."

மேல் சொல்வதற்குள் மங்களம் வனமாலியின் வாயைத் தன் கையினால் பொத்தி "என் தெள்ளமுதே! அப்படிச் சொல்லாதே. என்னைப்பற்றி அவ்வளவு இழிவாக நீர் நினைக்கலாமா? என் கண்மணி! இவ்வுலகத்திலுள்ள செல்வமெல்லாவற்றைக் காட்டிலும் நீர் எனக்கு மேலானவரன்றோ? உமக்காக உம்மை நான் மணந்தேனேயன்றி உமது செல்வத்துக்காவது உமது பெருமைக்காவது நான் மணக்கவில்லையே! எனக்கிருப்பது ஒரு குறைதான். அதாவது நான் என் தாய்தகப்பனை விட்டுப் பிரிந்திருக்கிறேனே என்பது தான். நான் அவர்களுக்கு ஒரேபெண் என்
~~~~~~~~~~~~~~~~

பது உமக்குத்தெரியுமே. அவர்கள் என்னை எவ்வளவோ செல்வமாக வளர்த்து வந்தார்கள். நீரும் நானும் உயிரோடிருக்கும் வரையில் நான் உம்மை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமாட்டேன். உம்மையல்லாமல் எனக்கு என் தாய்தந்தையர் வேண்டியதில்லை" என்றாள்.

வனமாலியின் கண்ணில் நீர் பெருகிற்று. உயர்ந்த தனவானுக்கு ஏக புத்ரியாகப் பிறந்து காதலினால் தன்னை மணந்து கொஞ்சமேனும் வருத்தத்தைக் காட்டாமல் தனக்குக் குற்றேவல் செய்து வருவதுமன்றி இவ்வளவு அன்புடனும் அறிவுடனும் பேசுவதைக் கேட்க கண்ணினின்றும் நீர் வடியாமல் எப்படியிருக்கும்? அவர் குனிந்து மிக்க பட்சத்துடன் திரும்பத் திரும்ப மங்களத்தை முத்தமிட்டார்.

"என் விலையில்லா மாணிக்கமே! உன்னைக் கடவுள் கடாக்ஷிக்கட்டும். உனக்கு ஒரு குறைவுமில்லாமல் கடவுன் காப்பாற்றுவார்" என்று சொல்லிவிட்டு வனமாலி தெருவிலிறங்கி நியாயஸ்தலம் நோக்கிச் சென்றார்.

வனமாலி பி. எல். பாஸ் பண்ணினவர். கொஞ்சம் தனக்கிருந்த பிதிரார்ஜிதத்தையும் படிப்புக்காக செலவழித்துவிட்டார். வக்கீல்ப்ரீக்ஷை பாஸ்பண்ணி இன்னும் ஒரு வருஷம் கூட ஆகவில்லை. ஆதலால் அவரிடம் கட்சிக்காரர்கள் அதிகமாக கேஸ் கொண்டு வருகிறதில்லை. செலவுக்குப் போதிய பணம் கையில் இல்லாததால் சிக்கன ஜீவனம் செய்யவேண்டி வந்தது. மங்களம் ஒரு லட்சாதிபதியின் ஏக குமாரியாயிருந்தபோதிலும் தன் புருஷனுடைய நிலைமையையறிந்து பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாக விருந்தாள். அவளுடைய பெற்றோர்களின் இஷ்டத்துக்கு விரோதமாக வனமாலியை மணந்துகொண்டதால் அவர்கள் வனமாலிக்காவது மங்களத்துக்காவது உதவி செய்வதில்லை.

வனமாலியின் உருவம் கண்ணுக்கு மறையும்வரையில் மங்களம் அவனைப் பார்த்துக்கொண்டே நின்றாள். பின் புன்னகை புரிந்துகொண்டு வீட்டுக்குள் திரும்பினாள். உள்ளே சென்று ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு "பாவம் நான் அவருக்கு உதவி செய்ய முயன்றுகொண்டிருப்பதை அவர் அறியவில்லை. நான் கற்றிருக்கும் கல்வியையும் சங்கீதத்தையும் ஊர் பிள்ளைகளுக்குக் கற்பித்து அதனால் சம்பாத்தியம் செய்கிறேன் என்று அவருக்குத் தெரியாமலிருக்கிறது. இப்பொழுது என்னிடம் ஆறு பிள்ளைகள் சொல்லிக்கொள்ளுகிறார்கள். இந்த இரகசியத்தை அவர் அறிந்துகொண்டுவிடப் போகிறாரே என்று பயமாயிருக்கிறது. எதிர் பாராதவண்ணமாய் திடீர் என்று அவரிடம் இந்த ரகசியத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று எனக்கு ஆவலாயிருக்கிறது" என்று மெதுவாகச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்தாள். இவ்வாறு கொஞ்சநேரம் சிந்தனையிலாழ்ந்திருந்து விட்டுப் பின்பு எழுந்துப் பத்தபாத்திரங்களை எல்லாம் தேய்த்துக்கழுவி நேர்த்தியாக அடுக்கி வைத்துவிட்டுத் துடப்பம் எடுத்து வீட்டைச் சுத்தம் செய்தாள். பிறகு தன் நல்லுடையை யெடுத்து பிராயணிந்துகொண்டு தலைமயிரைக் கோதி முடித்துக்கொண்டு வெளிப் புறப்பட்டாள்

தன் புருஷனுக்குத் தெரியாமலும் அவனுக்குச் சந்தேகம் உதிக்காமலும் கொஞ்சம் பணம்சேர்க்க வேண்டுமென்பது மங்களத்துக்கு வெகுநாள் கோரிக்கை. தீபாவளி பண்டிகைக்கு முதல் நாள், தான் சேகரித்தபணத்தைத் தன் புருஷனிடம்கொண்டு கொடுத்து "நாதா! நமது பண்டிகைச் செலவுக்காக நானும் கொஞ்சம் பணம்சேர்த்து வைத்திருக்கிறேன். நம்மிருவருக்கும் இப்பொழுது இப்பணத்தைக்கொண்டு புது சோமன் புடவைகள் வாங்கலாம். அன்றியும் மேற்செலவுக்கும் போதுமான பணம் இதிலிருக்கிறது" என்று சொல்லவேண்டுமென்று அவளுக்கு ஆவல் இருந்தது. இந்த எண்ணத்தினால் தான் ஊரிலுள்ள சிலசிறு பெண்களுக்குச் சங்கீதம் சொல்லிக்கொடுக்க மங்களம் ஒத்துக்கொண்டது. அக்காரியத்துக்குத்தான் இப்பொழுது அவள் வெளிப்புறப்பட்டதும். கணவனை எந்தவிதமாய்ச் சந்தோஷப்படுத்தலாம் என்று எண்ணிக்கொண்டே போகும்போது இவளுடைய மெலிந்து உயர்ந்த அத்தை எதிரில் வரக்கண்டாள். அவளைக் கண்டதும் மங்களத்துக்குத் தூக்கிப்போட்டது போலாயிற்று. "இது என்ன துர் அதிர்ஷ்டம். இவள் எனக்குமுன் இப்பொழுது வந்துதோன்றினளே. எதற்காக இங்கே வருகிறாள்? இவள் என்னை விடப்போகிறதில்லையென்று எனக்கு நிச்சயமாகத்தெரியும். என்னைப் பிடித்துக்கொண்டு ஆயிரம் கேள்விகேட்கப்போகிறாள். நான்போகும் காரியத்தை அவளிடம் சொன்னால் உடனேபோய் அதை என்காதனிடம் சொல்லிவிடுவாள். இத்தனைநாள் நான் இரகசியமாகக் காப்பாற்றிவைத்திருந்ததெல்லாம் வெளிப்பட்டுவிடும். அல்லாமலும் இவள்போய் என் அப்பாவிடம் நான்

ஊர்ப் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்புச் சொல்லிக்கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்று சொல்லிவிடுவான். அங்கே வீட்டில் எல்லோரும் பணம் சம்பாதிக்கும் பொருட்டு என் புருஷன் என்னை வேலை செய்யச் சொல்லி நிர்ப்பந்தம் செய்கிறாரென்று எண்ணிக் கொள்ளுவார்கள். இது என்ன அநர்த்தத்தில்வந்து மாட்டிக்கொண்டேனே. நான் என்ன செய்யட்டும்'' என்று சொல்லிக்கொண்டாள்.

மங்களத்தின் அத்தை நெருங்கி வந்துவிட்டாள். அவளினின்றும் தப்பிப்போவதற்கு முடியாமல்போயிற்று. ஆதலால் "எது வந்தபோதிலும் அனுபவித்துத்தான் தீருகிறது'' என்று கொஞ்சம் துணிவுடன் மங்களம் நின்றுகொண்டிருந்தாள். அத்தை மங்களத்தின் எதிரேவந்து நின்று "மங்களம் என்ன சங்கதி சௌக்கியமாயிருக்கிறாயா? எங்கேபோகிறாய் அம்மா'' வென்றாள். அதற்கு மங்களம் கொஞ்சநேரம் தயங்கி நின்றுவிட்டு "சுகமாகத்தானிருக்கிறேன் அத்தை. நான் கற்பகத்தின் வீட்டுக்குக் கொஞ்சம் காரியமாகப்போகிறேன்'' என்றாள்.

மங்களத்தின் போதாத காலம் கற்பகத்தின் மைத்துனர் ஒருவர் நல்ல வளர்த்தியும் ரூபமுள்ள வாலிபராயிருந்தார். அவர் ஒரு சமயம் மங்களத்தை மிகவும் காதலித்திருந்தார். இது அவளுடைய அத்தைக்குத் தெரிந்த விஷயம். கற்பகம் வீட்டுக்குப் போகிறேன் என்று மங்களம் சொன்னதும், அத்தை மறுவார்த்தை பேசாமல் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு போய்விட்டாள். அவள் போகும்போதே "வேடிக்கைதான்! மங்களம் எதற்காக கற்பகத்தின் வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்? அங்கே கற்பகம் மைத்துனரிருக்கிறாரே. மங்களத்தின்மேல் எப்பொழுதும் எனக்கு நம்பிக்கையே கிடையாது அவள் மகா கர்வியாயிற்றே. பரம ஏழையான வனமாலியைப்போய் நாங்கள் சொல்வதை எல்லாம் தட்டிவிட்டு ஒரே பிடிவாதமாகக் கலியாணம் பண்ணிக்கொண்டாளே. கற்பகத்தின் மைத்துனனைக் கண்டு பேசுவதற்காகத்தான் அவள் வீட்டுக்குப்போகிறாள். இதை நான் வனமாலியிடம் போய்ச் சொல்லவேண்டுவது அவசியம். அவனுக்கு நல்லது செய்யவேண்டுமென்பது என் கருத்தல்ல. ஆனபோதிலும் கடமை கடமைதானே. என் கடமையை நான் செய்யத் தவறக்கூடாது'' என்று முணுமுணுத்துக்கொண்டே நியாயஸ்தலம் சென்று வனமாலியைக் கண்டு அவரைத் தனியாக ஒரு அறைக்குள் அழைத்துக்கொண்டுபோய் "வனமாலி! ஒரு கடமையை நான் உனக்குச் செய்யவேண்டுமென்று தோன்றியதால்நான் உன்னிடம்வந்தேன்'' என்றாள்.

வனமாலிக்கோ ஒன்றும் விளங்கவில்லை. பற்பல எண்ணங்கள் மனதில் உதித்தன. ஆதலால் அவர் அவளை "என்ன சங்கதி அத்தை'' என்று மரியாதையாய் கேட்டார்.

அத்தையோ ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்துகொண்டு "நான் உன்னை ஒரு கேள்வி கேட்கிறேன். பதில் சொல். மங்களம் இன்று காலையிலெங்கு சென்றாளென்று உனக்குத் தெரியுமா'' என்றாள்.

வனமாலி புன்னகைகொண்டே ஆம் தெரியும். மங்களம் வீட்டிலிருக்கிறாள். நான் வரும்போது அவள் வீடு சுத்தி செய்துகொண்டிருந்தாள் என்றார்.

அத்தை "அவள் சங்கதி உனக்கு ஒன்றுமே தெரியாதுபோலிருக்கிறது. இப்பொழுதுதான் அவள் கற்பகத்தின் மைத்துனனைக் கண்டு பேசுவதற்காக கற்பகத்தின் வீடு போனதை நான் பார்த்துவிட்டு வந்தேன். அந்தத் தடியனும் இவள் வரவை எதிர்நோக்கி வாயிற்படியில் காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இதை உன்னிடம் சொல்லவேண்டுவது என் கடமையென்று நான் இங்கே வந்தேன்'' என்றாள்.

வனமாலி முகம் கடுத்து "உன் கடமையா! உன் வேலையை நீ பார்க்கவேண்டுவது தான் உன் கடமையென்று எனக்குத் தோன்றுகிறது என் மனைவியின் மேல் எனக்குக் கொஞ்சமும் சந்தேகம் கிடையாது. என் உயிர்போனாலும் நீ அபிப்பிராயப்படுவது உண்மையாயிருக்குமென்று நான் நம்பவே மாட்டேன். இனிமேல் நீ என் காரியத்தில் பிரவேசிக்கவேண்டியதில்லை. உன் காரியமெதுவோ அதைப்பார்த்துக்கொண்டு போ'' என்றான்.

அத்தைக்குக் கோபம் பிறந்து இடத்தை விட்டு எழுந்து நின்று "உன்னிஷ்டப்படியே செய்யப்பா. ஆமாம். இது என்வேலை யன்றுதான். இப்பொழுது உன் மனைவி கற்பகத்தின் வீட்டிலில்லாவிட்டால் நீ என்னை ஏது வேண்டுமானாலும் செய்துக்கொள்'' என்றான்.

வனமாலி "போதும் நிறுத்து. என் மனைவி தனக்கு இஷ்டமானவிடத்துக்குப் போய்வர ஆட்சேபனை

யென்ன. உனக்கு ஏதோ புத்தி கலங்கியிருக்கிறாப் போலிருக்கிறது " என்றார்.

அத்தை, இல்லையப்பா இல்லை. நீ மங்களத்தை மணப்பதற்கு முன் அவளும் கற்பகத்தின் மைத்துனனும் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக விருந்தார்களென்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயந்தான் நான் இன்று அவளைப் பார்த்தபொழுது அவள் நேரே கற்பகம் வீட்டுக்குத்தான் போனாள். கற்பகம் மைத்துனனும் வாசற்படியில் நின்று காத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆகையினால்தான் நான் பார்த்ததை உன்னிடம் சொல்லலாமென்று வந்தேன். நீ எவ்வளவு அவமரியாதையாக என்னை நடத்தியபோதிலும் நான்செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்தாய்விட்டது. இனி எப்படி வேண்டுமென்றாலும் போ " என்றாள்.

வனமாலி, "உன் நடத்தையை இந்தச் சமயத்தில் அங்கீகரிப்பார் யாருமில்லை. எனக்கும் என் மனைவிக்கும் எங்கள் காரியம் நன்றாகத்தெரியும் ஆதலால் நீ போய் வரலாம் அத்தை " என்று கடுங்கோபத்துடன் சொன்னார்.

தன் வார்த்தை வனமாலியிடம் ஏறாதென்றெண்ணி அத்தையும் வெளிச் சென்றாள். வனமாலியும் "இவளுக்கு என்ன கிருத்திரமம்! என்ன தைரியம் " என்று சொல்லிக்கொண்டார்.

ஆனால் " அந்தரங்கத்தில் ஒருவேளை இருந்தாலுமிருக்கலாமோ "என்கிற சந்தேகமுதித்தது. உடனே அவர் ஒன்றும் தோன்றாமல் நியாயஸ்தலத்தினின்றும் இறங்கி கற்பகம் வீட்டை நோக்கி நடந்துவந்தார். தூரத்திலிருந்தே மங்களம் கற்பகம் வீட்டிலிருந்து இறங்கி வருவதையும் அவளுக்குப் பின் கற்பகத்தின் மைத்துனன் அவளைத் தொடர்ந்து வருவதையும் கண்டுவிட்டார். கொஞ்சநேரம் தானிருந்த இடத்திலிருந்தே அவர்களை வனமாலி உற்றுப்பார்த்தார். அவர் மனமெரிந்தது. உடனே நியாயஸ்தலத்திற்குத் திரும்பிவிட்டார்.

மறுபடியும் அன்று சாயந்திரம் வீட்டிற்குத் திரும்பிவந்ததும் வனமாலி தன் மனைவியை ஒரு கேள்வியும் கேட்கவில்லை. கலியாணம் செய்துகொண்டது முதல் இன்றுதான் அவர் வியாகூலத்துடன் மௌனமாயிருந்தார். இதை மங்களம் வியப்புடன் கவனித்து வந்தாள். ஆனால் புருஷனுடைய மாறுபாட்டைப்பற்றிக் கேட்க பயந்தாள்.

இப்படியே சிலநாள் கழிந்தது. வனமாலி தன்னையுருக்கிக்கொண்டிருந்த மனோவியாகூலத்தை மறைத்துக்கொண்டே வந்தார். மங்களமோ தன்னிரகசியத்தை வெளியிடக்கூடாதென்று பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்து பணம் சம்பாதிப்பதிலேயே கவனமாயிருந்தாள்.

கடைசியில் தீபாவளிக்கு முதல் நாள் வந்தது. மங்களம் நூறு ரூபாய் சேர்த்துத் தயாராக வைத்திருந்தாள். வனமாலி சாப்பிட்டதும் மங்களம் அவனருகில் தாம்பூலமெடுத்துச் சென்று இந்த ரூபாயையும் அவர் கையில் கொடுத்து " நாளை தீபாவளிச் செலவுக்காக என் பங்கு பணம் இந்தா என் நாதா " என்றாள். வனமாலி தன் மனைவியைப் பார்த்துத் திகைத்தார். பின்பு" என்ன மங்களம்! இது என்ன! இந்தப் பணம் உனக்கு எப்படி கிடைத்தது " என்றார். மங்களம் மிக்க மனப்பூரிப்புடன் வனமாலியினருகிலுட்கார்ந்து, தான் பிள்ளைகளுக்குப் படிப்பு சொல்லிக்கொடுத்ததற்காகச் சம்பளம் கேட்டனுப்பிய பில் (Bill) களை எடுத்துக்காட்டி " நீர் மாத்திரம் நம்மிருவருக்காக உடல் வருந்தி உழைக்க நான் பார்த்துக்கொண்டு சுகமாயிருக்க எனக்குப் பிரியமில்லை. ஆதலால் நானும் ஒரு தொழில் செய்துகொண்டு வந்தேன். கற்பகத்தின் பெண்களுக்கும் அடுத்தவீட்டிலிருக்கும் கற்பகத்தின் மைத்துனருடைய மைத்துனி குழந்தைகளுக்கும் வித்தை கற்பித்து இப்பணத்தைச் சம்பாதித்தேன். நீர் எதிர்பாராத வண்ணம் திடீர் என்று உமக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று நான் இதை இரகசியமாக வைத்திருந்தேன், என்றாள்.

வனமாலியின் முகத்திலிருந்த விசனக்குறி யெல்லாம் பறந்துபோயிற்று.

வனமாலி, "ஆனால் கற்பகத்தின் மைத்துனருக்குக் கலியாணம் ஆய்விட்டதா ? எனக்கு அது தெரியாமற்போயிற்று மங்களம் " என்றார்.

மங்களம், " நம் விவாகத்துக்கு ஒருவருஷத்திற்கு முன்னமேயே அவர் விவாகஞ் செய்துகொண்டுவிட்டாரே. ஆனால் இந்தவூரில் விவாகம் நடக்கவில்லை. வெளியூர்போய்ப் பெண்தேடி மணந்தார் ' என்றாள்.

இதைக்கேட்ட வனமாலிக்கு வெட்கமும் அடக்கமு முண்டாயிற்று. அவர் தன் மனைவியைத் தூக்கி மடியில் வைத்துக்கொண்டு மார்போடணைத்துத் தான் அத்தையிடமிருந்து கேட்டகதையை ஆதியோடந்தமாகச் சொன்னார். பிறகு தான் ஆத்திரப்பட்டு மங்களத்தின்மேல் கெட்ட அபிப்பிராயங் கொண்டிருந்ததற்காக மிகவும் மன்னிப்பு கேட்டுக்கொண்டார்.

பதிவிருதா சிரோமணியான மங்களம், புருஷன் வருந்த இடங்கொடுப்பாளா ? தான் புருஷனுக்குத் தெரியாமல் இரகஸியமாகச் சம்பாதிக்கப்போனதே இடையில் நேர்ந்த மனஸ்தாபத்திற்குக் காரணமென்று குற்றத்தை யெல்லாம் தன்மேலேற்றிக் கொண்டு வனமாலியின கவலையை அகற்றினாள்.

அன்றுமுதல் மங்களமும் வனமாலியும் ஆதரவுபட்டு ஒரு இடுக்கணுமின்றி சம்சார வாழ்க்கையைச் சுகமாக இனிது கழித்துவந்தார்கள், என்று சொல்லவும் வேண்டுமோ ?

இந்தக் கதையினால், தம்பதிகள் ஒருவரறியாமல் ஒருவர் இரகசியத்தை மறைத்து வைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்று ஏற்படுகின்றது.

நீலி வசீகரம்

TAMING OF THE SHREW

வநி.—அப்பா, மன்னிக்கவேண்டும் (நமஸ்கரித்தல்.)

ரகு.—நீ என்ன குற்றம் செய்தனை? விஜயராகவ உடையார் எங்கே?

விஜ.—இதோ இருக்கிறேன்; நான் தான் நல்ல நாயக உடையாரின் உண்மை மகன்; உம்முடைய பெண்ணைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டவன் நான்தான்; போலிப்பேர்வழிகள் உம்மை மயக்கி விட்டனர்.

போ.—அடே! என்ன மோசம்!

நல்ல.—போக்கிரிப் பையல், சுப்பராயன் எங்கே? என்னை அதட்டிப் பேசினவனைக் கூப்பிடு.

ரகு.—வேடிக்கை பண்ணாதேயுங்கள்.—நீ கோவிந்த வாத்தியார் அல்லவா?

வநி.—கோவிந்த வாத்தியார் இப்போது ஸ்ரீராம பிரான் பெயர்களுள் ஒரு * பெயரையுடைய உடையாராய் மாறிவிட்டார்.

விஜ.—ஐயா! இதெல்லாம் காதல் செய்த கூத்து; கண்மணி வநிதையை அடையவேண்டிய உபாயத் துக்காக நானும் சுப்பராயனும் மாறுவேஷம் போட்டுக்கொண்டோம்; என் எண்ணம் முற்றுப் பெற்றுவிட்டது; சுப்பராயன் செய்ததெல்லாம் எனக்காகவேதான்; ஆதலால், ஐயா, அவனை மன்னித்துவிடுங்கள்.

நல்.—அவனைக்கொன்று குழியிலிறக்கிவிடுகிறேன்; என்னைச் சிறைச்சாலைக்கு அனுப்பவேண்டுமென்றானல்லவா?

ரகு.—இதைக்கேளும்; (விஜயராகவ உடையாரை நோக்கி) என் மகளை, எனது சம்மதமில்லாமல் நீர் கல்யாணம்செய்து கொண்டுவிட்டீரா?

நல்.—தேவரே! பாதகமில்லை; எல்லாம் எனக்குத் திருப்தியாகிவிட்டது; மேல் விஷயங்களைச் சாவகாசமாய் யோசிப்போம்; ஆனால் என்னை வஞ்சிக்க வெண்ணிய வேலைக்காரப் பயல்களை உதைக்க வேண்டும். (போதல்)

ரகு.—நானும் இந்தமோசத்தை நன்றாய்த் தீர விசாரித்துவருகிறேன். (போதல்)

போ.—என்கதி இலவுகார்த்த கிள்ளையின் கதி போலாய்விட்டது; இருந்தாலும் ஒருவேளை நல்ல சாப்பாடு கிடைக்கும் (போதல்)

(நாராயணத்தேவரும் கௌதமியும் முன் வருதல்)

கௌ.—நாதா! இந்தவேடிக்கை முழுவதையும் பார்ப்போம், வாருங்கள் போவோம்.

நா.—முதலில்என்னை ஒருதரம் முத்தமிட்டுக்கொள், பிறகு வருகிறேன்.

கௌ.—நன்றாகவிருக்கிறது! இந்தத் தெருவீதியிலா?

நா.—என்னைக்கண்டால் வெட்கமாயிருக்கிறதோ. உனக்கு?

கௌ.—ஐயோ! அப்படியொன்றுமில்லை; தெருவில் நாலுபேர் பார்க்கையில், முத்தமிட்டுக்கொள்ள வெட்கமாகவிருக்கிறது.

நா.—அப்படியானால், திரும்பி ஊருக்குப் போய் விடுவோம், வா;—எலே! வண்டியைக் கட்டு சீக்கிரம்

கௌ.—வேண்டாம், வேண்டாம்; முத்தமிட்டுக் கொள்ளுகிறேன்; ஒருதரமல்ல; பத்துதரம்வேண்டுமானாலும் செய்கிறேன்; கொஞ்சம் நில்லுங்கள்.

நா.—இது நன்றாக விருக்கவில்லையா?.—போவோம், வா, கோது; (போதல்)

களம் 2.— விஜயராகவ உடையாரின் விடுதியில் ஓர் கூடம்; (ரகுநாத தேவர், நல்லநாயக உடையார், பொன்னம்பலத்தேவர், தீர்த்தயாத்திரி, விஜயராகவ உடையார், வநிதேசுவரி, நாராயணதேவர், பிரதாபருத்திரதேவர், சுசீலை, வருதல். சுப்பராயன், கேசவன், பொன்னன் முதலியோர் பணி செய்ய நிற்கின்றனர்).

விஜ.—மலைகளை யெல்லாம் தாண்டியாய்விட்டது பெருஞ்சமுத்திரங்களையுங் கடந்து, துறைப்பட்டணமும் வந்து சேர்ந்தேன். என்னைப்போல அதிருஷ்டவான் யாவனிருப்பான்? அரும்பொற்செல்வமாகிய வநிதேசுவரி எனக்கு மனைவியாக வாய்த்தபின் எனக்கு என்ன குறையிருக்கும்?—நாராயணத்தேவரே, நீரும் உமது மனைவியாகிய கௌதமிதேவியும் இங்கு வந்து என்னைப் பெருமைப்படுத்தியதற்குப் பெரிதும் சந்தோஷப்படுகிறேன்; அம்மாதிரியே பிரதாபருத்திரதேவரும் தமது மனைவியை யழைத்து வந்தது எனக்கு அளவற்ற இன்பத்தைக் கொடுக்கின்றது. இன்றை விருந்துக்கு நீங்கள் இருக்க வேண்டும்.

நா.—எப்போதும் உண்பதுதானா வேலை!

ரகு.—மதுரையில் இந்தச் சுகத்துக்குக் குறைவில்லை,

---

* இந்திய ஸ்திரீகள் புருஷர்களின் பெயர்களை நேராகச் சொல்வதில்லை; அவசியமானால் குறிப்பால்தான் தெரிவிப்பார்கள்.

நா.—மதுரையில் எந்தச் சுகத்துக்குத்தான் குறை? எல்லாம் இன்பந்தான்.

பிர.—எல்லாம் இன்பமா?

நா.—பிரதாபருத்திரரே, அப்படியானால் உமக்கு இன்பமில்லையென்று தோன்றுகிறது. சுசீலைக்குப் பயப்படவேண்டியிருக்கிறதோ?

சுசீ.—நான் ஒன்றுக்கும் பயப்படுவதில்லை.

நா.—நீ ஒன்றுக்கும் பயப்படமாட்டாய் என்பது தெரியும்; நான் எண்ணிய பொருள் அதுவன்று! பிரதாபருத்திரருக்கு உன்னிடம் பயமிருக்கிறது.

சுசீ.—குற்றமுள்ள நெஞ்சு குறுகுறு என்றிருக்கும்; நீர் சொல்வது உண்மைதான்.

கௌ.—சுசீலை! குற்றமுள்ள நெஞ்சு என்றாயே! அதன் பொருள் என்ன? விளங்கச்சொல்லு.

சுசி.—நீ வருத்தப்படாமலிருந்தால் சொல்லுகிறேன்: உன்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு, உன்னிடம் பயப்படுகிற உன் புருஷனுக்கு, அவரைப்போலவேயே மற்றெல்லோருக்கும் அவரவர் மனைவியிடத்தில் பயமிருக்கும் என்று தோன்றுகிறதுபோல விருக்கிறது. இப்போது பொருள் தெரிந்ததா?

கௌ.—நீ சொல்வதில் ஒரு வார்த்தைகூட நிஜமில்லை.

நா.—பேஷ்! கௌதமி! நன்றாகப் பதில்சொல்லியடக்கினாய். இருக்கட்டும், நீபோ.

(கௌதமி, சுசீலை, வனிதேசுவரி மூவரும் போதல்).

போ.—என்னவிருந்தாலும், நாராயணத்தேவர்பாடு கொஞ்சம் கஷ்டம்தான்.

நா.—என்னகஷ்டம்?—அது கிடக்கட்டும்; சுப்பராயா! நீ பாடுபட்டதற்குப் பிரயோஜனம் ஒன்றுமில்லையே! காத்திருந்தவன் பெண்டாட்டியை நேற்றுவந்தவன் கொண்டுபோனான் என்ற கதையாக வல்லவா முடிந்துவிட்டது.

சுப்.—நான் எனக்காக ஒன்றும் செய்யவில்லை; எல்லாம் என் எஜமானருக்காகத்தான் செய்தேன். யுத்தத்தில் எதிர்நின்று சண்டைசெய்வது போர்வீரர்களாயினும், ஜயம், தோல்வி இரண்டுக்கும் பாத்தியப்பட்டவர் தளகர்த்தர் அல்லவா? வேட்டையில் ஓடியாடித்திரியும் நாய்கள் வேட்டைமிருகங்களை எஜமானனுக்காகத்தானே பிடித்துக் கொடுக்கின்றன.

நா.—நல்ல உபமானம் சொன்னாய். அப்படியானால் நீ வேட்டைநாய்க்குச் சமானமா?

சுப்.—அப்படியே யிருக்கட்டும்; தாங்கள் நாயில்லாமல், சுதாவில் வேட்டையாடினீர்களே. வேட்டையில் பிடித்த மான் உம்மேல் பாயும்போலிருக்கிறதல்லவா?

ரகு.—நாராயணத்தேவரே! ஜாக்கிரதை; சுப்பராயன் உமது பேரிலேயே திரும்பிவிட்டான்.

விஜ.—பேஷ்! சுப்பராயா! நன்றாக மடக்கினாய்!

பிர.—என்ன, தேவரே! இசைவு கேடாகவாக்கைக் கொடுத்துவிட்டீரே!

நா.—இசைவு கேடென்ன? உங்கள் வார்த்தையில் கொஞ்சமேனும் உண்மை யிருந்தாலல்லவா எனக்கு வருத்தமுண்டாகும்?

ரகு.—மாப்பிளைத் தேவர்வாள்! என்னதான் மறைத்துச் சொன்னாலும், உமது மனைவி நீலிதான்; அதில் சந்தேகமில்லை.

நா.—இல்லவே இல்லை; என் மனைவி நீலியல்ல; பந்தயம் போடுவோம்: நாம் எல்லோரும் அவரவர் மனைவியைக் கூப்பிட்டனுப்புவோம்; யாருடைய மனைவி உடனே கேட்டு வருகிறாளோ, அவருக்குத்தான் ஜயம் என்று வைத்துக்கொள்ளுவோம்.

பிர.—சரி; பணயம் என்ன?

விஜ.—இருபது பவுன்.

நா.—சீ! இருபது பவுன்! நான் கோழிச்சண்டைக்குக்கூட அவ்வளவு குறைவாக பணயம் வைக்கமாட்டேனே!

விஜ.—ஆனால், நூறு பவுன்.

நா.—சரி; இருக்கட்டும்; அது போதும்.

பிர.—யார் முதலில் ஆரம்பிக்கிறது?

விஜ.—நான் ஆரம்பிக்கிறேன்.—கேசவா, நீ போய் உனது எஜமானியை நான் வரச்சொன்னதாகச் சொல்லிவிட்டு வா.

கே.—இதோ போகிறேன். (போதல்)

ரகு.—வனிதை நிச்சயம் வந்துவிடுவாள்; ஜயித்தால் பாதி எனக்கு.

விஜ.—பாதிக்கு இங்கே பங்கு கொடுக்கமாட்டேன் முழுவதும் எனக்குச் சொந்தம்.

(கேசவன் திரும்பி வருதல்.)

எங்கே யவள்? என்ன சொன்னாள்?

கே.—ஏதோ வேலையாக இருக்கிறாளாம்; இப்போது வரமுடியாதென்று சொல்லச்சொன்னாள்.

நா.—எப்படி, எப்படி! வேலையாகவிருக்கிறாளா? வரமுடியாதென்பதற்கு இது ஒரு காரணமா?

போ.—இதுவாவது கொஞ்சம் பொறுக்கக்கூடியதாகவிருக்கிறது.—உம்முடைய மனைவி என்ன சொல்லி யனுப்புவாளோ? வெகு கேவலமாகவிருக்கும் பார்ப்போம்.

நா.—தானே தெரிகின்றது; வீண் பேச்செதற்கு?

பிர.—கேசவா, நீ போய் எனது மனைவியை நான் உடனே வரச்சொல்லிக் கேட்டுக்கொள்கிறதாகச் சொல்லிவிட்டு வா.

(கேசவன் போதல்.)

சிறுவர்க்கான பக்கங்கள்

CHILDREN'S PAGES

மானஸ பூஜையின் பெருமை.—பாண்டவருள், அர்ச்சுனன் மிகுந்த ஆடம்பரத்தோடு சிவபூஜை செய்வது வழக்கம். வெள்ளியாலாகிய பூஜாபாத்திரத்தோடும், அபிஷேகம், தீபாராதனை முதலிய பெரிய ஆடம்பரத்தோடும் வெகுநாழிகை, யாவரும் பார்க்கும்படி பூஜைகளைத் நடத்துவான். பீமஸேனனோ கோயில் முதலிய ஸ்தலங்களுக்குப் போகாது எப்பொழுதும் தன் மனதிலே பகவானைத் தியானம் செய்வது வழக்கம். ஆகையால் இவன் செய்யும் பூஜை ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இருந்தது. இதுபற்றி அர்ச்சுனன் தனது தமயனைப் பக்தியற்றவன் என்றும் தன்னை விடத்தாழ்ந்தவன் என்றும் எண்ணத் தொடங்கினான். எல்லாங்கண்டறியுஞ் சக்திவாய்ந்த கிருஷ்ண பகவான் இதை உடனே தெரிந்துகொண்டு ஸகஜமாய்க் 'கைலாஸம்சென்று பரமசிவனைத் தரிசித்து வருவோம் வா' என்று அர்சசுனனைக் கூப்பிட அர்ச்சுனன் ஒன்றும் அறியாதவனாகையால் வருவதாக ஒப்புக்கொண்டான் இருவரும் கைலாஸம் நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். கைலாஸகிரியண்டை போகையில் ஒரு மனிதன் ஒரு பெரிய வண்டி நிரம்ப வாடிய புஷ்பங்களைக் கொண்டுவருவதைக் கண்டார்கள். அர்ச்சுனன் இதென்ன என்று வண்டி இழுத்து வருபவனைக்கேட்க அவன் வேலை அவஸரத்தில் இருந்ததால் அவன் இதற்குப் பதில் கூடச் சொல்லவில்லை. உடனே கிருஷ்ணார்ச்சுனர் அவன் என்ன செய்யப்போகிறான் என்பதைப் பார்க்க அவன் பின்னே செல்ல, அவன் இப்புஷ்பங்களை ஒரு மலைபோல் குவிந்திருக்கும் வாடல் புஷ்பக் குவியலிடம் கொண்டுபோய்க் கொட்டுவதைக் கண்டார்கள். அங்கு நின்றுகொண்டிருக்கையில் அனேக வண்டிகள் நூற்றுக் கணக்காக வாடல் புஷ்பங்களைக் கொண்டு கொட்ட அதைக் கண்டமாத்திரத்தில் அர்ச்சுனனுக்கு இதன் உண்மையை அறிய வேண்டும் என்ற அடங்கா ஆவல் உண்டாயிற்று. அவன் இவ்வேலை செய்பவரை எவ்வளவோ தரம் கேட்டுப்பார்த்தபோதிலும் அவர்கள் மறுமொழி கூடச் சொல்ல ஒழிவு இன்றி விரைவில் தமது வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

வெகுநாழிகை அர்ச்சுனன் இவ்வாறு கேட்டதின் பேரில் ஒருவன் மாத்திரம் வெகு கோபத்தோடு பின்வருமாறு சொன்னான். 'எங்களுக்கு வேலையே அஸாத்தியம். நீர் எங்களை இவ்வாறு தடைசெய்யாதேயும். ஐந்நூறுவண்டி நிர்மால்லியங்கள்தான் நாங்கள்இங்கு கொண்டுவந்து கொட்டி இருக்கிறோம். இன்னும் ஐந்நூறுவண்டிப் புஷ்பங்கள் சிவபெருமானது பாதத்தில் குவிந்துகிடக்கின்றன. நேற்றுப் பாண்டவ வீரனாகிய பீமஸேனன் செய்த பூஜையில் விழுந்த புஷ்பங்கள் இவை. அவன் இன்று பூஜை தொடங்குவதற்கு இன்னும் கொஞ்ச நாழிகைதான் இருக்கிறது. அதற்குள் நாங்கள் இந்நிர்மால்யங்கள் எல்லாவற்றையும் எடுத்தெறிந்து விடவேண்டும். இனிமேல் எங்களை இவ்வாறு தடை செய்யாதேயும்' என்று சொன்னான். இதைக்கேட்டதும் அர்ச்சுனனுக்கு ஆச்சரியம் அதிகரிக்க 'அர்ச்சுனனோ, இவ்வாறு பூஜை செய்தது; அல்லது பீமனோ?' என்று அர்ச்சுனன் அந்த வேலைக்காரனைக் கேட்டான். 'அர்ச்சுனனோ! பீமன் தான் இப்பூஜையைச் செய்தது. அர்ச்சுனனது பூஜையெல்லாம் வெறும் ஆடம்பரம்தான்' என்று அவன் மறுமொழி கூறுகையில், அங்கு ஒருமனிதன் ஒருசிறு கூடையில் கொஞ்சம் புஷ்பத்தைக் கொண்டுவருவதை அர்ச்சுனன் கண்டான். உடனே அவனை நோக்கிக் கிருஷ்ணபகவான் 'இது யார் பூஜைசெய்தது' என அவன் 'இது அர்ச்சுனன்என்ற டம்பாசாரி செய்த பூஜை' என்று மறுமொழி சொன்னான். உடனே அர்ச்சுனனுக்குத் தான் வீண் கர்வப்பட்டு பீமனை அவமதித்ததாகப்பட, மனங்கசிந்து வெட்கத்தால் தலை குனிந்துவிட்டான். சற்றுநாழிகையானதும் 'யான்செய்யும் ஆடம்பரமான பூஜையைவிட எனது தமயன் சாப்பாட்டிற்கு முன்புசெய்யும் மானஸபூஜையே மேல் என்பதை இப்பொழுது தான் நான் நன்றாய் அறிந்தேன்' என்று வாய்விட்டுக் கிருஷ்ணபரமாத்மாவிடம் சொல்லித் தனது கர்வத்தைப் போக்கிக்கொண்டான். இதனால் மானஸ பூஜையின் மேன்மை நன்றாய் விளங்குகிறது.

* *
*

கெடுவான் கேடுநினைப்பான் அல்லது அகச்சண்டை புறச்சண்டை.—பாண்டவர்கள் தாம் வனவாஸம்செய்துவந்த காலத்தில் துவைதவனத்தில் காற்று மழை வெய்யில் முதலியவைகளால் மிக வருந்தும்படி நேரிட்டது. இதனால் அவர்கள் தேகம் மெலிந்து மிகுந்த கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். பாண்டவர்களிடமிருந்து துரியோதன ஸபைக்குச் சென்ற சில பிராம்மணர்கள் அவர்களது நிலையைத் துரியோதனனிடம் தெரிவித்தார்கள். இது துரியோதனனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை உண்டாக்கியது. பாண்டவர்களது துக்கத்தை அதிகப்படுத்தவேண்டும் என்ற கொடிய எண்ணம் அவனுக்குவர அவன், 'நாம் நமது தம்பிமார்கள் ஸ்நேஹிதர்கள் பரிவாரங்கள் முதலியவர்களோடு துவைதவனம்போய் ஸுகமாகக் கிரீடாதிகள்செய்து ஆனந்திக்கலாம். அதைக்கண்டு பாண்